

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 499

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ...

Είναι συγκινητικό τὸ θέαμα τῶν ἐκκλησιῶν φέτος.

Καὶ ἄλλες χρονιές, θέβαια, τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα δὲν ὑπέρησε σὲ ἐπιθλητικὰς ἐκδηλώσεις, φέτος ὁμως, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικό.

Γεμάτες ὅλες οἱ ἐκκλησίες τῆς πρωτεύουσας στοὺς Νυμφίους, στοὺς Χαίρετισμοὺς καὶ σ' ὅλες τὶς πλούσιες σὲ περιεχόμενο καὶ σημασία τελετὲς αὐτῶν τῶν ἡμερῶν,

Ἡ θρησκευτικότης ποὺ ἐκδηλώνεται ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις εἶναι συγκινητική.

Πλάι στὴν μαυροφορεμένη γρηοῦλα τοῦ λαοῦ ἡ κυρία τοῦ κόσμου ποὺ ἔχει φθάσει μόλις πρὸ ὀλίγου μὲ τὴν ἀπαστράπτουσα «ρενώ» τῆς. Πίσω στὸν ἀσπρομάλλη ἐπαρχιώτη ποὺ γέρασε ζητώντας τὴν τύχη τοῦ στήν Ἀθήνα, ὁ νεαρὸς κύριος μὲ τὸ ἄψογο κολλάρο καὶ τὴν γεωμετρικὴ χωρίστρα.

Ὅλοι αὐτοί, συνεπαρμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιο αἶσθημα, τυραγνισμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια δίψα μιᾶς ψυχικῆς ἀνάπαυλας.

Πὼς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὸ φαινόμενο αὐτὸ ποὺ παρουσιάζουν φέτος οἱ ἐκκλησίες; Συνήθως ὁ ἄνθρωπος, μόνον ὅταν πλησιάζει πρὸς τὸν τάφο αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τακτοποιήσῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὸ Θεό. Κι' ἐξέλεπε κανεὶς ἔτσι τοὺς γέρους καὶ τὶς γεροντισσες ν' ἀποτελοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἐκκλησίασμα τῶν λειτουργιῶν ὅλου τοῦ χρόνου.

Φέτος δὲν συμβαίνει αὐτό. Καὶ εἶναι πολὺ παρήγορη γιὰ τὸ μέλλον ἡ νέα αὐτὴ ἀνάτασις πρὸς τὸ Θεῖον...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΦΥΛΛΟ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

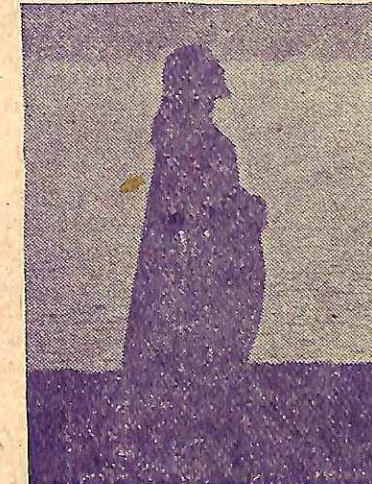
Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΕΝΤΜ ΟΝ ΖΑΛΟΥ, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Εἶναι ἡ μελαγχολικὴ ἱστορία μιᾶς γυναίκας ποὺ ἐκρυψε περήφανα τὴν ἀγάπην της στὰ βάθη τῆς καρδιάς της συντρίβοντας ἔτσι τὴν ἴδια της τὴν ζωή.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΦΕΡῇ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

ΤΑ

ΠΛΑΘΗ

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Πένθους σκηναὶ καὶ Θρήνου
ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαίων
μὲ τοῦ Ἀνθρώπου τὸν Υἱόν...
Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἄς συμπονεῖ
μὲ τὸ Μαρτύριο Ἐκείνου...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Γαλήνη καὶ Εἰρήνη...
Ἡ ἔχθρα, τὸ μῖσος σβύνουνε,
ὅλοι τὸ χέρι δίνουνε—
καὶ βασιλεύει στοὺς λαοὺς
τῆς Γῆς ἀδελφοσύνη...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Ἄς λείψῃ ἡ δυστυχία...
Πλούσιοι, σκεφθῆτε ἀληθινὰ
πὼς κάπου ἕνας φτωχὸς πεινᾷ—
κι' ἀπὸ τὰ φαγοπότια σας
δόστε του τὰ ψυχία...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Θνητοὶ ἐξαγνισθῆτε...
Ἐλεημοσύνη ἐδῶ κι' ἐκεῖ...
Μιά λέξη ἀγνῆ κι' εὐσπλαχνική...
Κι' ἀπὸ τὸ Θεῖο Μαρτύριο
παραδειγματισθῆτε...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Ὅλα ἄς συγχωρεθοῦνε...
Μὴν παραλείψετε, πιστοί,
μιὰ δέηση, γονατιστοί,
γιὰ τὶς ἀμαρτωλὲς ψυχὰς
συγγνώμην ποὺ ποθοῦνε...

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΠΡΟΦΕΑΤΡΙΚΑ...

Πλησιάζει τὸ Πάσχα. Κι' οἱ ζυμώσεις πρὸς κατάρτισιν θιάσων γίνονται ἐντονώτερες ὅσο πᾶνε—μὲ τὶς σχετικὰς ἀθροίσεις. Ἡθοποιοὶ τῆς πρόζας ἀποσκρποῦν ἀπὸ τὴν κωμῶδιαν γιὰ νὰ ὀρκιστοῦν πίστιν στὸ μουσικὸ θέατρο. Γίνεται ὁμως καὶ τὸ ἀντίθετο.

Πάντως, ἄς εὐχηθοῦμε, οἱ φετεινοὶ θερινοὶ θιασάρχαι νὰ ἐαθίσουν κάπως προσεκτικώτερα ἀπ' τοὺς περυσίνους γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε πάλι χαροπαλαίματα θιάσων, ἀναβολὰς παραστάσεων καὶ τελειωτικὸ «λουκέτο» καμμιὰ φορὰ. Καλλίτερα νάχη κανένας συναίσθηση τῆς ἱκανότητός του καὶ νὰ μὴν καταπιάνεται μὲ ἔργα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του. Πρὸ παντὸς νὰ φυλαχθοῦν οἱ Ἑλληνες ἡθοποιοί, ἀπ' τὸ σαρὰκι τοῦ «θιασαρχισμοῦ». Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ εἶναι κανεὶς ἀπλῶς ἡθοποιός, πρὸ παντὸς ὅταν ἔχη προβιβάσῃ μὲ τὴν ἀξία τ' αὐτοῦ σὲ «ἀρτίστα», σὲ «νουμερίστα». Ὅχι ὁμως μὲ τὸ πρῶτο φύσημα τοῦ ἀνέμου νὰ ἐπιζήτῃ νὰ γίνῃ θιασάρχης! Ἡ πρωτεύουσα δὲν σηκώνει πολλοὺς θιάσους. Ἐχομε ζωντανὰ παραδείγματα τέως θιασαρχῶν ποὺ ξανάγιναν ἀπλοῖ... νουμερίστες!

Λοιπὸν συμπερασματικά: Οἱ ἡθοποιοὶ δὲν πρέπει νὰ δημιουργοῦν μόνοι τους τὴν κακοδαίμονιαν τοὺς κι' οὔτε νὰ προφασίζωνται τὴν θεατρικὴ κρίσιν μόλις τὰ ἔθρουν μπαστούνια! Νὰ λείψουν οἱ ἀδικαιολόγητοι πειραματισμοί, ποὺ δὲν στέκουν σὲ δύσκολες ἐποχές.

Καθένας στὴν θέση του, λοιπόν. Ἐτσι μόνον μπορεῖ νὰ εὐημερήσῃ τὸ ταλαιπωρούμενο ἑλληνικὸ θέατρο...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΦΥΛΛΟ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ...

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΕΝΤΜ ΟΝ ΖΑΛΟΥ, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Εἶναι τὸ δράμα ἐνδὲς ἀνδρὸς ποὺ διαπνέεται ἀνάμεσα σὲ δύο ἀγάπες ἐξίσου δυνατὲς καὶ δὲν ἔχει ποῦδ' ὁδὸν πρέπει νὰ ἀπολυθῇ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΜΕΙΝῇ ΑΛΗΘΕΜΟΝΗΤΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΥΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΕΙΧΕ ΚΑΙΡΟ

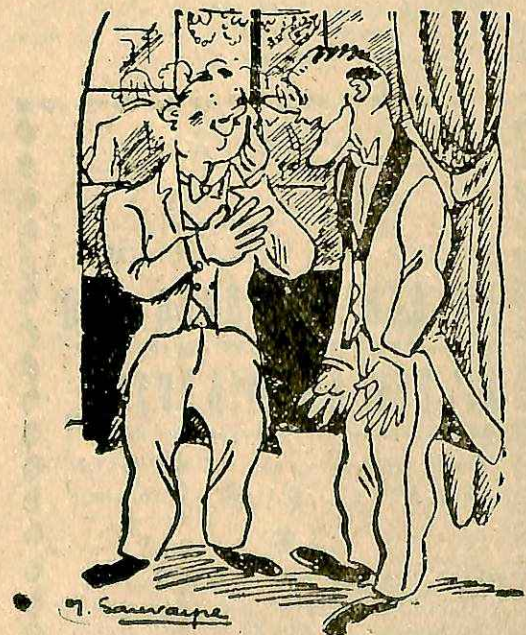
—'Η μαμά είναι καταθλιμμένη με τον μικρό της Μπόμπι.
—Δεν ξέρεις τί μούκανε σήμερα, λέει του άντρός της. Πήγαμε στο ξαχαροπλαστείο να πάρουμε γλυκά και φεύγοντας παίρνει ένα φρούι μέσα από ένα κουτί.
Και ο μπαμπάς αυστηρός στον γυιό του.
—Δεν ντρέπεσαι, Μπόμπι, να κλέβεις στην ηλικία σου;

Ο ΛΟΓΟΣ

Μέσα στο τραίνο ο ένας επιβάτης σ' ένα άλλο:
—Γιατί τα σταχυοδοχεία είναι καμωμένα για να γυρίζουν ανάποδα;
Και ο άλλος εμβριθώς:
—Γιατί άλλως θα ήταν υποχρεωμένοι να αναποδογυρίζουν τα βαγόνια για να αδειάζουν τις στάχτες;

ΣΕ ΤΙ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

Δύο ναυαγοί περιφέρονται τρία μερόνυχτα τώρα επάνω σε μια σκεδιά.
—'Ο ένας.—'Απέχει άραγε ακόμη πολύ ή ξερά σύντροφος;
—'Ο άλλος.—Πεντακόσια μέτρα περίπου.
—'Ο πρώτος ναυαγός.—Προς ποιά διεύθυνση;
—'Ο άλλος.—Προς τον πάτο!

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

—Τί φριχτή βραδιά ή άποψινή! Δεν φεύγουμε απ' εδώ κύριε, να πάμε σε κανένα καμπαρέ;
—Δεν μπορώ... Είμαι ο οικοδεσπότης!...

Τὰ διαμάντια ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—'Ωστε, καπετάνιε, μπορώ να βασισθώ στην συνδρομή σας;
—'Εννοείται, κ. επιθεωρητά. Είμαι απολύτως στην διάθεσή σας. Θα σας παρακαλέσω όμως κάτι. Οι ενέργειες της αστυνομίας είναι πάντοτε δυσάρεστες σ' ένα θαπόρι πολυτελείας. Θα σας χρεωστούσα ευγνωμοσύνη αν τηρηθή απόλυτος μυστικός κ' όταν φθάση ή στιγμή τότε να συλλάβετε τον κλέφτη, για να αποφευχθῇ κάθε σκάνδαλο.

—Βασισθίτε σε μένα. 'Εχω συμφέρον, άλλωστε, να μην φανώ καθόλου. 'Αφού έφυγε ο Ραυμόν Ντουάν, ο καπετάνιος 'Αλέξης έμεινε σκεπτικός! Τι δυσάρεστη ιστορία! Τι διαβόλεμένη έμπνευση είχε ο κλέφτης των διαμαντιών του Μπουλαρντό να καταφύγῃ στο «Πάλ Μοράν!». Και τι άτυχία της αστυνομίας να μην τον ανακαλύψῃ την στιγμή της έκκλισής του!
—Νά έρθῃ ο κ. Μπουφίγκ.
—Μέ ζητήσατε, καπετάνιε;
—'Ο υπολοίαρχος Μπουφίγκ είναι ένας αγαθός Μαρσεγέζος, πτωχός κ' όμιλητικός. Τό αντίθετο ακριβώς του 'Αλέξης. 'Ο καπετάνιος τον καθιστά ένημερο και του δίνει οδηγίες.
—Σύμφωνοι, καπετάνιε. Δεν θα πω τιμωδιά και θάχω τά μάτια μου δεκατέσσερα.

Στην γέφυρα της πρώτης θέσεως, ο κ. Μπουφίγκ βλέπει εξαπλωμένη στην πολυθρόνα της την κ. Γκραμμόν, να χασιμοειριέται, αφήνοντας το ρομάντο που διάβαζε.
—'Ακόμα κουρασμένη, κυρία;
—Δεν θαυμάστε. Πλήττω μόνα... Τι φλύαρη αυτή ή κόμησα ντε Μπρέζ! Κι' ο άλλος, ο συνταγματάρχης 'Ασσιαζ έννοεί να λή διαρκώς τά ίδια για την άποστολή του στην 'Ινδοκίνα. Πήτε μου, κ. Μπουφίγκ, πότε θα δούμε κανέναν γκάγκστερ ή κιντάνπερ... για να ξενυστάξουμε; Δεν έχετε να μου συστήσετε κανέναν;
—'Ισα-ίσα πού...
—Τί έκανε λέει; κ. Μπουφίγκ θα μαλώσουμε θανάσιμα αν δεν μου πῆτε αυτό που θέλετε να κρύψετε.
—Μά...
—Δεν έχει μά και ξεμά...
—Αναγκαστικά, ο κ. Μπουφίγκ σκύβει στο αυτί της και της αποκαλύπτει όσα του είπε ο καπετάνιος.

—Τί έκανε λέει; ένθουσιάζεται ή κ. Γκραμμόν. 'Ωστε έχωμε στο θαπόρι έναν διάσημο άπατεώνα κ' έναν ντέτεκτιβ που τον κυνηγά; 'Ακούστε, τί σας προτείνω. Νά κυττάξουμε να ανακαλύψουμε έμεις, έσεις κ' έγώ, τον κλέφτη. Μιά γυναίκα μπορεί να κατορθώσῃ πολλά πράγματα. Θα έρευνήσουμε μαζί. Φέρτε τον κατάλογο των επιβατών, να τον μελετήσουμε μαζί.
—'Ο κατάλογος έρχεται.

—'Εκ πρώτης όψεως, απ' τά έξήντα όνόματα που αναφέρονται, οι δυο «συνεταίροι» άποκλείουν τά μισά που ανήκουν σε έντρόγυνα που ταξιδεύουν με τά παιδιά τους ή τους γονείς τους.

—'Υστερα, ή κ. Γκραμμόν συμβουλευέται τον Μπατίστ, τον καμαρότο. Τέλος, οι έρευνες περιορίζονται μεταξὺ δυο Σκανδιναβών, ενός Γιουγκοσλαύου ψυχιάτρου, ενός Αιγυπτίου δικηγόρου, τριών Γάλλων βιομηχάνων και πεντέξη επιβατών χωρίς καθωρισμένο έπάγγελμα.

—'Υστερα από τό γεύμα ο συνταγματάρχης 'Ασσιαζ παρουσιάζει στην κ. Γκραμμόν τον κ. Ντυκλό, πράκτορα αστυνομικών. Κατόπιν, τον κ. Ζουρί, έναν κύριο πολύ ευγενικό και περιποιητικό. 'Ετσι κάνουν ένα καρρέ για μπρίτζ. 'Απάνω στο παιχνίδι, ή κ. Γκραμμόν προσέχει τον κ. Ντυκλό. Παίζει διάφορα, σαν να μην τον νοιάζῃ για τό παιχνίδι γιατί φαίνεται να ήνθ' άλλοι άπασχολημένο τό μυαλό του. 'Η αυτόσχεδία ντέτεκτιβ δεν αφήνει να της ξεφύγῃ ή εύκαιρία. 'Εχει ταλέντο χειρομάντιδος. 'Όταν ο συνταγματάρχης με τον κ. Ζουρί έφυγαν απ' τό καπνιστήριο, ύστερα απ' τό τέλος του μπρίτζ, ή κ. Γκραμμόν είπε στον άντικρυνό της:
—Δείξτε μου τό χέρι σας.
Διστακτικός στην αρχή, ο κ. Ντυκλό της δείχνει τό χέρι του, λέγοντας:
—Σας ακούω, κυρία μου.
'Η χειρομάντις μελετά τά δροπέδια, τίς γραμμές:
—Νά κάτι πολύ παράξενο, κ. Ντυκλό, λέει. Ξέρετε ότι έχετε εξαιρετική κλίση στην υποκρισία, καθώς και τάσεις ριψοκινδύνου; Είσατε τελείως διαφορετικός από ό,τι φαινόσαστε.

Στό βλέμμα του, ή κ. Γκραμμόν διάβασε διαδοχικά την έκπληξη, την στενοχώρια. Γελώντας, του είπε:
—'Αγαπητέ κ. Ντυκλό, μη φοβάστε καθόλου. Σας υπόσχομαι να μη σας προδώσω. Κι' αν ήθελες μάλιστα, σας προτείνω συμμαχία.
Καθώς εκείνος φαινόταν διστακτικός, ή ντέτεκτιβ πρόσθεσε:
—Κύριε ντέτεκτιβ έχετε τόσο μενάλι ήδία για τον έαυτό σας, ώστε να πιστεύετε πως δεν αξίζει να σας βοηθήσῃ μία γυναίκα; 'Εξόν αν βάλατε ήδη στο χέρι τον κλέφτη σας. 'Οπότε μιάν άμοιδή ζητώ μόνο: θά μου δείξετε τά διαμάντια του Μπουλαρντό.
—'Ο κ. Ντυκλό σάπασε για μία στιγμή. 'Υστερα, είπε:
—'Αφού μου τό επιτρέπετε, τοιμώ δέχι μόνο να βασισθώ στην έχεμυθειά σας, αλλά και να σας παρακαλέσω να συνεργασθῃτε μαζί μου. 'Αλήθεια... τί γνώμη έχετε για τον κ. Ζουρί;
—'Η κ. Γκραμμόν γελά με την καρδιά της. Τί κουτός που φαίνεται αυτός ο κ. Ζουρί! Τον γνωρίζει έξ άλλος ο συνταγματάρχης...
—Καλό θά ήταν να τον μελετούσατε από κοντά, έπιμένει ο κ. Ντυκλό. 'Ο συνταγματάρχης μπορεί να τον γνώρισε στο θαπόρι.

—'Ανταλλάσσουν μία θερμή χειραψία:
—Κυρία μου, ρωτά ο Ντυκλό, θά μου πῆτε από τί αποκαλύψατε την ταυτότητά μου;
—'Από πολλά πράγματα. 'Απ' τό φτηνό κολλάρο σας από σελλυοίιντ, την έτοιμη δεμένη γραβάτα σας, την έπιμονή σας να μάθετε πόσο θά παίξουμε τον πόντο τό μπρίτζ.
—'Εσεις είσατε κ. Μπουφίγκ; 'Ελεγε τίποτα;
—Πρόκειται για τον κλέφτη των διαμαντιών, καπετάνιε.
—'Α... θρήκατε τίποτα;
—'Ο κ. Μπουφίγκ διηγήθηκε τά καθήκοντα. Κατακόκκινος, δικαιολογήθηκε για την ανάμιξη της κ. Γκραμμόν στα πράγματα. Και πρόσθεσε:
—Καταπληκτική γυναίκα, καπετάνιε! Κατόρθωσε να αποκαλύψῃ ότι ο Ντυκλό ήταν ο ντέτεκτιβ. 'Ο Ντυκλό την πήρε έορθό του. 'Η συνεργάτις του είναι πεπεισμένη πως άνεκάλυψε τον κλέφτη.
—'Οχι δά! Και ποιος είναι;
—'Ο κ. Ζουρί...
—'Ο καπετάνιος νιάνηκε:
—'Ο κ. Ζουρί...
—Κι' έγώ όμολογώ πως δεν τό πίστεψα στην αρχή. Τώρα όμως σας πληροφορώ πως ο κ. επιθεωρητής Ντυκλό συμμερίζεται τίς ύποψίες της κ. Γκραμμόν. Πάντως θέλει να πεισθῇ άπολύτως.
—'Ωστε ο επιθεωρητής Χ., κρυμμένος υπό τό ψευδώνυμο Ντυκλό, άποκαλυφθείς απ' την κ. Γκραμμόν, συνεργάζεται μαζί της και πιστεύετε πως κλέφτης των διαμαντιών του Μπουλαρντό είναι ο κ. Ζουρί;
—'Ακριβώς...
—'Αφήστε τους λοιπόν να τά βολεύουν όπως καταλαβαίνουν. Μην τους πῆτε όμως ότι με καταστήσατε ένημερο.

—Σύμφωνοι.
—'Ο κ. Ζουρί, ο «υπόπτος» προσφέρει ένα κόκτεϊλ στην κ. Γκραμμόν.
—'Αλήθεια, της λέει, στον χθεσινό χορό, είχε ξεχάσει την καμπίνα μου άνοιχτή.
—Και φοβήκατε μήπως σας ληστέψουν; ρωτά ή κ. Γκραμμόν κυττάζοντάς τον κατάματα. Μήπως μεταφέρει μαζί σας θησαυρούς;
—Μικροπράγματα... Κάτι μετοχές... Διστάζει και προσθέτει:
—Μπορώ να σας ζητήσω μία χάρη; 'Αν με βοηθήσετε να γλυτώσω απ' την φορολογία τίς μετοχές μου.
Τί κουτός που είναι. 'Η κ. Γκραμμόν τά επαναλαμβάνει όλα, με τό ι και με τό σίγμα, στον κ. Ντυκλό.
—Τί λέτε; συμπεριανει εκείνη. Νά ειδοποιήσουμε τον καπετάνιο; Πότε θά τον συλλάβετε;
—Περιμένετε. 'Εχω ένα άλλο σχέδιο.

Οι δύο τελευταίες μέρες του ταξιδιού είναι υπέροχες.
—'Ο «άπατεώνας» δεν παραλείπει καμιά εύκαιρία πού να μην ξεμοναχιάζῃ την κ. Γκραμμόν για να της προσφέρῃ κανένα κόκτεϊλ.
—Οι άφηρημάδες του στο μπρίτζ είναι παροιμιώδεις. Την προηγούμενη μέρα, ανακατεύοντας τά χαρτιά, ο κ. Ντυ-

του Μπουλαρντό ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΡΑΜΜΟΝΤ

—'Από πολλά πράγματα. 'Απ' τό φτηνό κολλάρο σας από σελλυοίιντ, την έτοιμη δεμένη γραβάτα σας, την έπιμονή σας να μάθετε πόσο θά παίξουμε τον πόντο τό μπρίτζ.

—'Εσεις είσατε κ. Μπουφίγκ; 'Ελεγε τίποτα;
—Πρόκειται για τον κλέφτη των διαμαντιών, καπετάνιε.
—'Α... θρήκατε τίποτα;
—'Ο κ. Μπουφίγκ διηγήθηκε τά καθήκοντα. Κατακόκκινος, δικαιολογήθηκε για την ανάμιξη της κ. Γκραμμόν στα πράγματα. Και πρόσθεσε:
—Καταπληκτική γυναίκα, καπετάνιε! Κατόρθωσε να αποκαλύψῃ ότι ο Ντυκλό ήταν ο ντέτεκτιβ. 'Ο Ντυκλό την πήρε έορθό του. 'Η συνεργάτις του είναι πεπεισμένη πως άνεκάλυψε τον κλέφτη.

—'Οχι δά! Και ποιος είναι;
—'Ο κ. Ζουρί...
—'Ο καπετάνιος νιάνηκε:
—'Ο κ. Ζουρί...
—Κι' έγώ όμολογώ πως δεν τό πίστεψα στην αρχή. Τώρα όμως σας πληροφορώ πως ο κ. επιθεωρητής Ντυκλό συμμερίζεται τίς ύποψίες της κ. Γκραμμόν. Πάντως θέλει να πεισθῇ άπολύτως.
—'Ωστε ο επιθεωρητής Χ., κρυμμένος υπό τό ψευδώνυμο Ντυκλό, άποκαλυφθείς απ' την κ. Γκραμμόν, συνεργάζεται μαζί της και πιστεύετε πως κλέφτης των διαμαντιών του Μπουλαρντό είναι ο κ. Ζουρί;
—'Ακριβώς...
—'Αφήστε τους λοιπόν να τά βολεύουν όπως καταλαβαίνουν. Μην τους πῆτε όμως ότι με καταστήσατε ένημερο.

—Σύμφωνοι.
—'Ο κ. Ζουρί, ο «υπόπτος» προσφέρει ένα κόκτεϊλ στην κ. Γκραμμόν.
—'Αλήθεια, της λέει, στον χθεσινό χορό, είχε ξεχάσει την καμπίνα μου άνοιχτή.
—Και φοβήκατε μήπως σας ληστέψουν; ρωτά ή κ. Γκραμμόν κυττάζοντάς τον κατάματα. Μήπως μεταφέρει μαζί σας θησαυρούς;
—Μικροπράγματα... Κάτι μετοχές... Διστάζει και προσθέτει:
—Μπορώ να σας ζητήσω μία χάρη; 'Αν με βοηθήσετε να γλυτώσω απ' την φορολογία τίς μετοχές μου.
Τί κουτός που είναι. 'Η κ. Γκραμμόν τά επαναλαμβάνει όλα, με τό ι και με τό σίγμα, στον κ. Ντυκλό.
—Τί λέτε; συμπεριανει εκείνη. Νά ειδοποιήσουμε τον καπετάνιο; Πότε θά τον συλλάβετε;
—Περιμένετε. 'Εχω ένα άλλο σχέδιο.

Οι δύο τελευταίες μέρες του ταξιδιού είναι υπέροχες.
—'Ο «άπατεώνας» δεν παραλείπει καμιά εύκαιρία πού να μην ξεμοναχιάζῃ την κ. Γκραμμόν για να της προσφέρῃ κανένα κόκτεϊλ.
—Οι άφηρημάδες του στο μπρίτζ είναι παροιμιώδεις. Την προηγούμενη μέρα, ανακατεύοντας τά χαρτιά, ο κ. Ντυ-

κλό είχε τό τoupé να ρωτήσῃ τον κ. 'Ασσιαζ:

—Δεν μου λέτε, κύριε συνταγματάρχα, ακούσατε να γίνεται λόγος για έναν κλέφτη κ' έναν ντέτεκτιβ που ταξιδεύουν 'Ινδοκίνα;

—'Αυτή την έρώτηση, ή επιδέχτις άντελήφθη πως τά θέλαρα του συμπαίκτου της έπρεμαν καθώς και τά δάχτυλά του. 'Ο συνταγματάρχης όμως σήκωσε τους ώμους.

—'Η άποδίσωση για τό Ρίον-Ιανέιρον, έχει ύπολογισθῇ για την δεκάτη πρώην της έπομένης. 'Υστερα απ' τό μπρίτζ, ή κ. Γκραμμόν περπατά κάτω απ' τό σεληνόφως στο πλευρό του κ. Ντυκλό. 'Ολα τάχουν συμφωνήσῃ. Στίς έννιά, ο κ. Ζουρί θά της φέρῃ τό θησαυρό του μέσα στην καμπίνα της. Και στίς έννιάμισι εκείνη θά τον παραδώσῃ στον κ. Ντυκλό, παρουσιάζοντάς τον καπετάνιου και του Μπουφίγκ.

Φουκαρά Ζουρί, τί παγίδα του έστηναν!
—'Η κ. Γκραμμόν παρέλασε απ' τά τρέμοντα δάχτυλα του κ. Ζουρί. Ένα μικρό δέμα σφραγισμένο με βουλοκέρι. Τό κρύβει μέσα στο κορσάξ της. Ραντεβού δέκα λεπτά της ώρας ύστερα απ' την άποδίσωση στο «Ότέλ Γκλόρια» όπου θά του έπιστρέψῃ την περιουσία του. 'Ο κ. Ζουρίς φεύγει με χίλια «εύχαριστά».

Είκοσι λεπτά της ώρας αργότερα, να ο κ. Ντυκλό.

—Τάχατε;
—Νάτα. Περιμένετε όμως. Πού είναι οι μάρτυρες της παραλαβής πού μου ύποσχέσθκατε; Πού είναι ο καπετάνιος; Πού είναι ο κ. Μπουφίγκ;
—Είναι άπασχολημένοι με τίς διατυπώσεις. Πού είναι τό δέμα;
—Θά σας τό παραδώσω σε λίγο μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου...

Δεν προλαβαίνει όμως να άποτελειώσῃ. Σάν θηρίο, ο Ντυκλό όρμα άπάνω της. Με τό ένα χέρι του, παραλύει, τά χέρια της και με τό άλλο της άποσπά τό πολύτιμο δέμα.

Μισολπόθυμη, ή κ. Γκραμμόν αγωνίζεται. Θά την σκοτώσῃ, άραγε, ο κακούργος; Μά τί είναι αυτή ή φασαρία;
—'Όταν ή κ. Γκραμμόν ξαναοίει τά μάτια της βλέπει τον Ντυκλό κατάχλωμο, με τίς χειροπέδες στα χέρια.
—Νά ο γκάγκστερ πού ζητούσατε! λέει ο κ. Μπουφίγκ δείχνοντας τον κ. Ντυκλό. Νά σας συστήσω και τον επιθεωρητή κ. Ραυμόν Ντουάν ή κ. Ζουρί, όπως άναπαύετε...

—'Ολα έξηγούνται. 'Ο κ. Ραυμόν Ντουάν είχε ύποπτεσθῇ απ' την αρχή τον Ντυκλό και σχεδίασε τό κόλπο των 500.000 φράγκων για να τον κἀνῃ να άποκαλυφθῇ, ύποκινώντας την πλεονεξία του! Τά διαμάντια του Μπουλαρντό τά ανακάλυψαν μέσα στον σωλήνα του νιπτήρος της καμπίνας του κ. Ντυκλό!

—Κι' έγώ πού έπαίρνα τον κ. Ζουρί για ήλίθιο! 'Ελεγε άπαρηγόρητη ή κ. Γκραμμόν στον κ. Μπουφίγκ.

—'Από σιγανό ποτάμι να φοβάσαι! ήταν ή άπάντηση του Μαρτεγιέζου.
ΖΑΚ ΝΤΡΑΜΜΟΝΤ

Εξυπνα και κουτά

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—'Ο καθηγητής της φυσικής Ιστορίας:
—Νικολετακόπουλε, άνάφερέ μου πέντε άγρια ζώα.
—Δύο τίγρεις και τρία λεοντάρια κ. καθηγητά!

ΤΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕ

—Σε καλό σου Γιώργο, τί μούτρα είναι αυτά:
—'Αστα φίλε μου, κι' έχασα μέσα σε 15 μέρες 100.000 δραχμές.
—Τί μου λές! Μην κάνῃς όμως κι' έτσι; Θά μπορούσες να τίς χάσῃς και γρηγορότερα, όποτε θάσουν πιο άπαρηγόρητος!

ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΧΕ

Τό άντρόγυνο μαλώνει:
—'Εκείνη (καταδικάζει).—'Απορώ που είχα τό κεφάλι μου την ώρα πού σου ύποσχέθηκα να γίνω γυναίκα σου!
—'Εκείνος (άτάραχος).— Στόν δυο μου, φίλτάτη μου...

ΥΠΗΡΧΕ ΛΟΓΟΣ

Στό έστιατόριο:
—'Ο Μαίτρ.—Γιατί δεν πᾶς τό λογαριασμό σ' αυτόν εκεί τον πελάτη;
Τό γκαρσόνι.—Δεν τοιμώ κύριε. Κρατάει τό μαχαίρι στο χέρι.

ΞΕΣΗΓΗΘΗΚΕ...

—Και δέβαια κυρία μου. 'Αν ζούσε ή γυναίκα μου, δεν θά ζητιάνευα σήμερα.
—'Αλλά:
—Θά ζητιάνευε εκείνη για μένα!

Μια νύχτα Μεγ. Παρασκευής

Του κ. Χρήστου Έμμ. Άγγελομάτη

Πως εϋώδιαζαν άληθεια οι πα-
σχάλιες και πώς άστραποβολούσε
ή χάρη του Θεού πάνω σ' όλα
τ' άψυχα! Κι' αυτός ο φράχτης
που άκουμπούσε ο Γιάννης, του φαινό-
ταν γεμάτος ζαφειρόπετρες και ρουμ-
πίνια. Τά βλαστάρια που σκαρφάλω-
ναν άνοιγαν τα ματάκια τους και τα
χιλία άγρολούλουδα που τα σκόρπισε
ή θέληση του άνέμου, άπλωσαν τις ρι-
ζούλες τους σε κάθε κουφάλια και σε
κάθε δέσιμο των λιθαριών και τώρα
ανάδευαν τα κόκκινα, κίτρινα, άσπρα
κεφαλάκια τους, με καπιτσιόζικη χά-
ρη. Ο άέρας ήταν πλημμυρισμένος ά-
πό την άνάσα τους, απ' την δροσιά
τους, από την άνάλαφρη αίσθηση πώς
αυτά μόνο προσφέρουν σ' όλους την
άκακη όμορφιά τους. Τα χελιδόνια
σπαθίζαν το διάστημα, περνούσαν ευ-
στά στη γή τινάζοντας τα φτερά τους
και πάλι με μιάς πηγαινάν να πιάσουν
το πόστο τους στο τηλεγραφικό σύρμα
που άπλωνόταν πάνω από τη δημοσιά.

Τάξερε καλά ο Γιάννης ο Προ-
κοπίου από τα χρόνια που, παιδάκι,
κυλιόταν στα λειβάδια του χωριού, ή
έμενε ώρες ολόκληρες σ' ένα άπαγ-
γειο του βουνού ν' άκούη τα ζουζού-
νια να βομβίζουν και τη θάλασσα ν'
άστραποβολά άντίκρου. Αυτά που δεν
είχαν την άσπρη γουνίτσα κάτω από
το λαμό ήταν τα πετρογελίδονα. Ή-
σαν πιο άγρια και σπάνια τα πετύχαι-
νε ή σφεντόνα των άλλων παιδιών. Αυ-
τός τ' άγαπούσε. Δεν έπειράζε ποτέ
πουλί ή λουλούδι...

Κι' οι πεταλούδες ξεπετάριζαν ολό-
γυρά του, ενώ άκουμπούσε στον φρά-
χτη. Κάθε φορά που ή άχιτίδα του ή-
λιου έπεφτε λοξά στα φτερά του, έλαμ-
πύριζαν με τα πιο άπιθανα χρώματα.

Η καρδιά του Γιάννη ήταν βαρειά
και μόνο τώρα που κολυμπούσε σ' αυ-
τή τη θάλασσα της δροσιάς και της
γαλήνης ένοιωθε να τον αφήνη ή άγω-
νία εκείνη που συντροφεύει την κακο-
κεφιά και τη δυστυχία...

Ο Γιάννης δεν έπρόσεξε πολύ. Τη
στιγμή εκείνη έζούσε τη ζωή του χω-
ριού του και τα μάτια του όπως άγκά-
λιαζαν όλην την έκταση αντί να κλεί-
νουν τα άντικρουνά λειβάδια και πέρα
τα βουνά που ξεκόβονταν στον ορίζον-
τα, άγκάλιαζαν ένα όραμα και ή ψυ-
χή του μιά αίσθηση που ήταν σαν το
φάρμακο που διώχνει τον πόνο. Έβλε-
πε, νοερά, μιά ρεματιά, μιά πυκνόφυ-
τη πλαγιά και πέρα τη θάλασσα ν'
όσπριζή και ύστερα ένοιωθε ένα άο-
ριστο συναίσθημα φόβου... Ή φτώχεια,
ή καταστροφή του πατέρα, το πούλημα
του σπιτιού, χιλίες έντυπώσεις, όλα
ήσαν δεμένα με την ξενοιασιά και την
άδιφορία των πρώτων χρόνων...

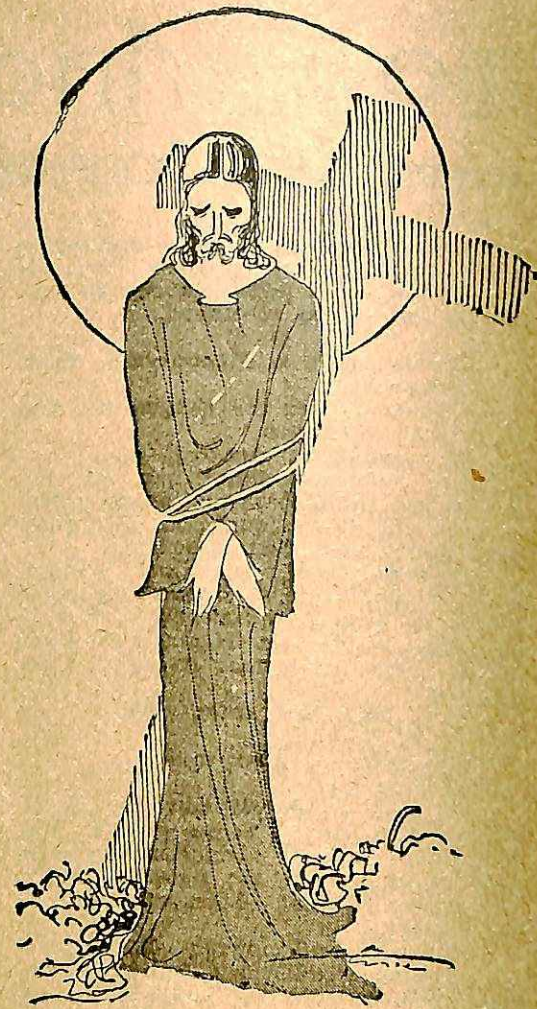
Κι' αυτά τα καμπανίσματα, άπλώ-
ναν την μελαγχολία τους και την σι-
γαστάλαζαν στην ψυχή.

Τι ώρα νάταν; Ο Γιάννης έτίναξε
το κεφάλι του σαν νάβγαίνει από ένα
δνειρο, σηκώθηκε και ξαναπηρε τό
δρόμο για την πόλη. Τη ζητούσε από
τη ζωή, ούτε και ο ίδιος τώξερε. Τα
βήματά του ήσαν βαρεία... Τάσερνε
στ' άνθισμένα χωράφια και μονολο-
γούσε: «Αν ήταν ν' άνοιγόταν έδω έ-
νας τάφος, θάκλεινε μιά ζωή και θά
τελείωναν όλα. Μά ένας τάφος κλεί-
νει τάχα μιά ιστορία και τερματίζει
ένα δράμα; Μη τάχα και μέσα από τον
τάφο δεν εξακολουθούμε να βαρύνουμε
ότις πράξεις πολλών ανθρώπων και να
κατευθύνουμε τα βήματά τους; Μη τά-
χα νάχη δίκη ο ξένος εκείνος συγ-
γραφέας που θέλει το είναι μας, την
ψυχή και κάθε βήμα μας δεμένο με τους
νεκρούς, με την κληρονομικότητα; Και
γιατί να μην είναι έτσι; Τι νάναι οι
μυστηριώδεις αυτές επιδράσεις που
κάνουν τους ανθρώπους νάναι καλοί
ή κακοί; Γιατί ένας έγκληματίας να
γεννά ένα παιδί που σε μιά άλλη έπο-
χή θάταν άληθινός άγιος; Και γιατί
να συμβαίνει σ' άλλες περιπτώσεις το
άντιστροφο; Μά και πάλι, εξακολου-
θησε, γιατί να μη πιστεύουμε πώς το
περιβάλλον στα πρώτα βήματα, είναι
εκείνο που επιδρά πάνω στην ψυχή,
παραπάνω από κάθε τι άλλο και οι
κληρονομικές επιδράσεις συνταιριά-
ζονται κάπου-κάπου με το έδαφος
που καλλιεργεί το περιβάλλον;

Είχε φθάσει στους πρώτους δρόμους
της πολιτείας. Κοπέλλες περνούσαν
φορτωμένες άγρολούλουδα και πασχα-
λίες και στο απόσπερο ένόμιζε πώς ή-
σαν άνερες οικίες που γλυστρουσαν
κι' έσβυναν σε κάθε στρίψιμο. Τα καμ-
πανίσματα εξακολουθούσαν μ' αυτός
έμενε δεμένος με τις σκέψεις του...
Άζίζει κανείς να ζή; Όσο κι' αν ή-
θελε να δώσει την άπάντησή, δεν έβρι-
σκε ούτε τις κατάλληλες λέξεις, ούτε
και δεγόταν πώς ό,τι σκεφτόταν την
ώρα εκείνη ήταν το όρθό. Γιατί τάχα
να μην άζίζει; Ή ζωή είναι γεμάτη
έντυπώσεις, χρώματα, αίσθήματα, κα-
λωσύνη. Όταν όμως ή καλωσύνη δεν
βρίσκει άνταπόκριση, όταν τα χρώμα-
τα θολώνουν, όταν οι έντυπώσεις μαυ-
ρίζουν, όταν ή μελαγχολία καλύπτει
τα αίσθήματα, τότε τι άζίζει ή ζωή;
Σταμάτησε μπρός σ' ένα μικρό παι-
δι και το ρώτησε:

—Γιατί γυπουν έτσι οι καμπάνες;
Το παιδί σήκωσε μέσα στο σελινό-
φως της έσπερας τα μάτια του και τον
κύτταξε με περιέργεια. Τρελλός ήταν:
—Μά είναι Μεγάλη Παρασκευή.
Τη φορά αυτή ο Προκοπίου κύττα-
ξε το παιδί με άπορία:

—Μεγάλη Παρασκευή;
Ο μικρός δεν έκρατήθηκε:
—Και βέβαια, Μεγάλη Παρασκευή.
Πώς μπορείτε να μη το ξέρετε.
Τα μάτια του θά έλαμψαν τόσο που ο

μικρός το έβαλε στα πόδια μουρου-
ρίζοντας: «Σίγουρα θάναυ τρελλός».

□ □

Όταν ο Γιάννης έφθασε στο ξενο-
δοχείο, στους δρόμους είχαν ανάψει
φώτα. Περνώντας να πάρη το κλειδί
του, ο θυρωρός τον κύτταξε περιέργως:
—Γιατί με κυττάς έτσι; τον ρώτησε.
—Δεν ξέρω, αλλά μου φαίνεται πώς
κάτι έχετε αυτές τις ήμέρες.

Ο Γιάννης δεν άπάντησε και τράβη-
ξε προς τη σκάλα. Ο θυρωρός τον ά-
κολούθησε:

—Ξέρετε, κύριε Προκοπίου, του είπε,
ήθελα να σας έλεγα και κάτι άλλο.

—Άκούω.

—Ξέρετε, έγω θέλω να σας μιλάω
γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω ότι χιλίες
φορές με βοηθήσατε στη δύσκολή μου
ζωή και τα παιδιά μου έμαθαν να ευ-
λογούν το όνομά σας. Δεν σας βλέπω
καλά. Δεν προσέχετε τον εαυτό σας,
τα μάτια σας λάμπουν παράξενα, γε-
λάτε χωρίς να ξέρετε και ο ίδιος για-
τί... Έπειτα σήμερα ήρθε έδω μιά γυ-
ναίκα και σας περίμενε δυο ολόκληρες
ώρες.

Ο Γιάννης γλώμιασε:
—Μιά γυναίκα;...

—Ναι μιά γυναίκα. Ήταν μιά νέα,
ψηλή, και έκάθησε εκεί στη γωνιά του
σαλονιού και κάθε φορά που περνού-
σα, την έβλεπα να κρύβη το πρόσω-
πό της. Κάτι φοβερό, έπρεπε να της
συμβαίνει. Έκλαιγε. Ύστερα από δυο
ώρες έφυγε, χωρίς να πη λέξη. Είχε
όμως τα μάτια βουρκωμένα και δεν
έτόλμησα να τη ρωτήσω ποιά ήταν, ού-
τε αν θά ξανάοθη να σας ζητήσει...
Όμως, κύριε Προκοπίου, μη γελάτε

έτσι, ούτε και να βλέπετε έτσι τον κό-
σμο...

Ο Γιάννης, άρχισε ν' άνεβαίνει τη
σκάλα και τα χείλη του σιγομουρού-
οιζαν:

—Νά τρελλάθηκα άραγε;
Από το παράθυρο έμπαινε ή βοή του
δρόμου και μαζί τα καμπανίσματα που
άπλωναν κι' άγκάλιαζαν όλη την πό-
λη. Έσηκώθηκε μιά στιγμή και άφη-
σε το βλέμμα να πλανηθή από το ύψος
του δωματίου κάτω στην πολιτεία που
την έστιζαν τα φώτα. Καταντίκρου του
ώρθωνόταν ο Λυκαβηττός κι' όπως τον
έτύλιγαν οι λάμπεις των κεριών που
κρατούσαν οι χιλιάδες πιστοί, άνεβαί-
νοντας στον Άη-Γιώργη και τον Άη-
Σιδερέα, έφάνταζε σαν ένα πυροτέχνη-
μα που δεν είχε τέλος.

Έκλεισε το παράθυρο και πλησίασε
τον παλιό καθρέφτη με το βενετσιάνι-
κο κρύσταλλο και το βαρουπλουμισμέ-
νο πλαίσιο. Τα βλέμματά του άναζητή-
σαν το πρόσωπό του. Για πρώτη φο-
ρά έβλεπε πώς οι κρόταφοι είχαν άσ-
πρίσει, πώς το μέτωπο είχε χαραχθή
βαθεία από την έννοια, πώς τα μάτια
του ήσαν ζωσμένα από μελανούς κύ-
κλους κι' έλαμπαν περίεργα. Έδοκι-
μασε να γελάσει κι' ένόμιζε πώς αντί
να χαραχθή το γέλοιο στο στόμα του,
έσούρωσαν, σπασμωδικά τα χείλη του..

—Νάμαι τρελλός; ξανάπε στον εαυ-
τό του.

Τα μάτια του εξακολουθούσαν να
μένουν προσηλωμένα στον καθρέφτη.
Σιγά-σιγά άρχισαν να βλέπουν ένα
νέον με κατάματα μαλλιά, ζωηρά μά-
τια, με την αυτοπεποίθηση στο βλέμ-
μα, την ειλικρίνεια και την εμπιστοσύ-
νη στην έκφραση, την θέληση στον άε-
ρα της οντότητός του.

—Άκουσε, άρχισε να του λέη, ήρ-
θε μιά κοπέλλα ψηλή, που κάθισε δυο
ώρες να σιγοκλαίη σε μιά γωνιά του
σαλονιού, σαν να μπορούν τα δυο ώ-
ρων δάκρυα να σβύσουν μιά καταστρο-
φή. Το ξέρω, έσύ θ' άναζητήσης λόγια
—από αυτά δά ξέρεις πολλά—για να
υπερασπίσης την ψηλή καθαρομελά-
χροινή κοπέλλα. Έχεις, λές, άνεπτυγ-
μένο το αίσθημα της δικαιοσύνης. Ω-
ραία, να το έξης, κανείς δεν μπορεί να
σου άρνηθή το δικαίωμα. Κάθε άνθρω-
πος πρέπει να έχη ένα κίνητρο να κά-
νη κάτι. Αυτό λέω κι' έγω. Μόνο που
έγω έχω ως κίνητρο το καλό και ένας
άλλος έχει το κακό. Έγω θέλω να σε
βλέπω ν' άστράφτης από θεϊκές καλω-
σύνες και γιά να σου δώσω το άτιμη-
το τουτο στολίδι, έβαλα σφραγίδα σε
κάθε πράξη την έπιείκεια και την άγα-
θότητα. Τι το έκαιμα στο στολίδι; Το ξέ-
ρεις καλά. Τώρριξαν στους χοίρους.
Δεν είναι βλέψεις ψέμματα όσα λέει
το ρητόν: «μασγαριτάκια στους χοί-
ρους». Λουλούδιζαν τα δέντρα, τρα-
γουδούσαν τα πουλιά, λαμποκοπούσαν
τα ούράνια και ή καλωσύνη πλημμύ-
ριζε την καρδιά μου. Ήμουν ο ήρας,
που ξεκίνησα από το χωριό μου, στην
πλαγιά του βουνού. άψαα πίσω το
άφροκόπημα της θάλασσας και ήρθα
να κατακτήσω τη ζωή, και όπως έ-
ρεις, την κατάκτησα με τα όπλα ενός
τίμιου ανθρώπου. Μόνο που δεν έγινα
μαχαρναγιάς και αυτό ήταν το μεγάλ-
μου σφάλμα. Άν ήμουν μαχαρναγιάς,
θά τα είχα όλα. Θά άηδίαζα, βέβαια,
κάπου-κάπου κι' έγω ο ίδιος τον εαυ-
τό μου, αλλά θά ήσαν κάπου-κάπου.

Κι' έτσι, ενώ λουλούδιζαν τα δέντρα
κι' έτραγουδούσαν τα πουλιά, ήρθε ή
μπόρα, όπως θέλουν τα μ'ιστορήμα-
τα. Τι έγινε ή καλωσύνη, ή προσήλω-
ση, ή άγαθότητα, ή στοργή; Μαργαρι-

τάρια στους χοίρους,—δεν σου τώπα;—
και τροφή για τους μαχαρναγιάδες. Και
τώρα νάμαστε. Έσύ με τα μαύρα σου
μαλλιά και γ'ω με τις ρυτίδες στο
πρόσωπο, το σύρωμα των χειλιών.
Άκου να σου πω μιά ιστορία,
που θά την ξέρης δά και σύ. Ένας
άνθρωπος έπεθύμησε ό,τι κι' αν πιά-
νη να γίνεται χρυσάφι. Λίγο άκόμη και
θά πέθαινε από την πείνα, αν δεν προ-
σε τον δωμάτιο κάτω στην πολιτεία που
την έστιζαν τα φώτα. Καταντίκρου του
ώρθωνόταν ο Λυκαβηττός κι' όπως τον
έτύλιγαν οι λάμπεις των κεριών που
κρατούσαν οι χιλιάδες πιστοί, άνεβαί-
νοντας στον Άη-Γιώργη και τον Άη-
Σιδερέα, έφάνταζε σαν ένα πυροτέχνη-
μα που δεν είχε τέλος.

Δεν με καταλαβαίνεις; Θά με κατα-
λάβης αν κυττάξης ολόγυρά σου. Τι
σοο μένει; Τα μαύρα σου μαλλιά και
ή αυτοπεποίθηση κι' έμένα οι άσπροι
κρόταφοι, οι ρυτίδες και το μαράζωμα
αυτό που ποτίζει την ψυχή με το φάρ-
μακό του. Καμιά δροσοσταλίδα δεν
άγνοφέγγει σε κανένα πρωϊνό, κανέ-
νας λριδιασμός στον θολό ορίζοντα. Μιά
γυναίκα έκλαψε στο σαλόνι δυο ώρες.
Ή, αν ήταν δυο ώρων δάκρυα ν' άνα-
σταίνουν μιά ολόκληρη ζωή!...

□ □

Οι καμπάνες ήχολογοούσαν όταν ο
Γιάννης κατέβηκε από το ξενοδοχείο
για να μπη σε καμιά εκκλησία. Σκέ-
θηκε πώς όλη αυτή ή εκκλησιαστική
τοίηση της Μεγάλης Παρασκευής θά
του άγάθινε το πνεύμα και θά του ή-
υέρυε την ψυχή. Σε μιά γωνιά του

—Ω αν ήταν δυο
ώρων δάκρυα ν' ά-
νασταίνουν μιά ο-
λόκληρη ζωή!

δρόμου ένόμιζε πώς άντίκρουσε μιά
γνώριμη σιλουέττα. Είτε όμως γιατί
τάχυνε το βλέμμα, είτε γιατί τον πα-
ράσυρε το πλήθος που αούλάκανε τον
δρόμο, έχασε τη σιλουέττα και βρέθη-
κε σε λίγο στην εκκλησία, που άστρα-
ποβολούσε από τη λάμψη των κεριών
και των καντηλιών. Την πρώτη στιγ-
μή του φάνηκε πώς ζαλίστηκε.

Πάνω από τις χιλιάδες άνάσες,
σκόρπιζε ή ευωδία του λιβανιού και
των λουλουδιών που τα πέταλα τους
έγιναν στρώμα για τον Έσταυρωμένο.
Στάθηκε γιά λίγο σε μιά γωνιά και
περιέφερε τα βλέμματά στο εκκλησία-
σμα. Προσπάθησε να προσηλωθή στην
λειτουργία, οι σκέψεις του όμως έξε-
πετάριζαν και τα αίσθήματά του άνα-
πηδούσαν όσο κι' αν ήθελε να τα συγ-
κρατήση. Έξαφνα, ο παπάς άρχισε να
διαβάξη ένα ψαλμό και ο Προκοπίου
μόρεσε σιγά-σιγά να συγκεντρωθή
και να ξεκαθαρίση τις λέξεις. Και ά-
κουσε... «Από γαστρός μητρός μου
Θεός εί σύ μη άποστής απ' έμού, ό,τι
θλίψις έγγύς, ό,τι ούκ έστιν ο βοηθών
μοι Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί,
ταύροι πίονες περιέσχον με. Ήνοιξαν
έπ' έμέ το στόμα αυτών, ως λέων άρ-
πάζων και ύρυσμένος. Ώσει ύδωρ έξε-
χύθη και διεσκορπίσθη πάντα τα όστα
μου. Έγεννήθη ή καρδιά μου όσει κη-
ρός τ'ηκόμενος έν μέσω της κοιλάς
μου. Έξηράνθη ως όστρακον ή ισχύς
μου και ή γλώσσα μου κεκόλληται τω
λάρυνγι μου» και εις χούν θανάτου

κατηγαγέ με. Ότι έκύκλωσάν με κύ-
νες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων
περιέσχον με...

Ο παπάς εξακολουθούσε. Κουρασμέ-
νος από τη μακρά λειτουργία, εδιάβα-
ζε άργά και βραχνά τον ψαλμό.

Κι' έξαφνα, όπως ο Γιάννης κυτ-
τούσε τον παπά και έβλεπε σαν ζων-
τανεμένους μέσα στο φως των λαμπά-

δων και των καντηλιών τους αγίους στο ταμπλό, αντίκρουσε δυο μάτια, δυο κατάμαυρα μάτια προσκολλημένα πάνω του. Ρίγος θανάτου έκυλούσε κάθε ένα της υπάρξεώς του, ή παγομάρα της ανυπαρξίας έστράλαε στην ψυχή του. Οι πασχαλιές που έστόλιζαν το κουβούκλιο του Έπιταφίου του φάνηκαν πώς ήταν αναρίθμητα στόματα που του υπέβαλλαν ακατάληπτα ερωτήματα. Τα μάτια τον κυτούσαν πάντα. Σάν να είχε σβύσει κάθε τι μέσα στην εκκλησία, και άπομεινε το βλέμμα αυτό που είχε την σκληρότητα του αγάτη. Άλλοτε το αίνιγμα στην έκφραση και τώρα το τρεμούλιασμα της συντριβής. Τα μεγάλα τσίνουρα έβριχναν σκιές στα μάγουλα κάθε φορά που τα βλέφαρα έκλειναν. "Όσο κι αν έστρεφε ο Γιάννης, το βλέμμα, αυτό αντίκρυζε να τόν ακολουθούσε...

Εκινήθηκε να φύγει... Στα μάτια του ελαμπύριζαν φωτά, οι "Άγιοι σαν να του χαμογελούσαν ειρωνικά, στο κεφάλι του έβόμβιζαν μελωδίες, άστραφταν τ' άμφια του παπα, κοπέλλες με κλώνους πασχαλιές ξεπρόβαλλαν, την ψυχή του έπλημμυρούσαν η ανάσα των λουλουδιών...

Όυτε και ο ίδιος ήξερε πώς άνοιξε δρόμο μέσα στο πυκνό έκκλησίασμα για να βγει έξω. Ένας σκοτεινός δεινόδρομος δρομάκος άρχισε πίσω από την εκκλησία, "Ακούμπησε σε μια άνοημένη άκακία και άρχισε να κλαίει... Ένα χέρι άκούμπησε πάνω και μια φωνή του ψιθύρισε στο αυτί του:

— Γιάννη!...

Τινάχτηκε. Τα μεγάλα μαύρα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του.

— Τι ζητάς; ρώτησε.

— "Ήσουν στην εκκλησία και τ'άκουσες; ο άναμάρτητος πρώτος τόν λίθον βαλέτω... δεν μπορείς να συγχωρέσεις; "Ο Γιάννης κούνησε το κεφάλι του και μέσα στην ήσυχη νύχτα ψιθύρισε με φωνή που έβγαίνει από τα κατάβραθα της ψυχής του:

— "Όχι... τα ποτάμια ποτέ δεν ξαναγυρνούν στις πηγές τους. "Η ψυχή μου είναι γεμάτη πικρία. Έστέρησαν οι πηγές της χαράς και η δύναμη της ζωής.

— "Υπεράνθρωποι δεν υπάρχουν πιά στις ημέρες μας. Στην εποχή μας μόνο ο Θεός έχει το δικαίωμα να συγχωρή. Και ο Κύριος άς συγχωρήσει και σένα για όσο κακό έκανες και μένα που δεν μπορώ, όσο κι αν σπαράζεται η καρδιά μου, να σε συγχωρέσω. "Αντί, αδελφή, είπε κι' άκούοιθησε το δρόμο του, ένω πίσω του άντηχούσαν τα άναφυλλητά της γυναίκας... Πασχαλιές, άκακίες, νύχτα Μεγάλης Παρασκευής. Τι θα μπορούσε νάναι η ζωή μας αν δεν ύπτηρχαν οι κακοί στη γη! Τα άναφυλλητά έσβυσαν άργά, άπως και τα βήματα μέσα στο σκοτάδι.

■ ■

"Όταν ξαναβρέθηκε στο ξενοδοχείο, ο Γιάννης άρχισε να γράφει ένα τραγούδι:

Φτωχέ μου πώς σε σκέπτομαι στο μακρινό σου δρόμο
Είναι χιλιάδες οι έχθροι, άμέτρητοι σε πλήθος...

"Ακούμπησε κατόπι το κεφάλι στο τραπέζι και έξέπασε σε βαρύ θρήνη. Τη νύχτα αυτή της Μεγάλης Παρασκευής. Κι' όποιος θ' άκουγε θάλεγε πώς τ' άναφυλλητά του ήταν η συνείδηση κάποιων άλλων άναφυλλητών που άκούονταν κάτω από μια άνθισμένη άκακία, κοντά σε μια εκκλησία.

ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΣΕΣ...

Είναι το νέο μας αισθηματικό τατο μυθιστόρημα που άρχίζουμε από το έρχόμενο φύλλο. Γραμμένο από τον άριστοτέχνη του καλάμου ΕΝΤΟΝ ΖΑΛΟΥ της Γαλλικής "Ακαδημίας, είναι προωρισμένο να διαβάσσει άχόρταγα.

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΣΕΣ...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ιδού ο Νυμφίος

— "Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...
Στη σκοτεινιά που δλόγορά μου σ-
(πλώνει)
τρέμει θαμπό τ' άσμοκάντηλό μου
και "δω όπου άσυντρόφιστη και μόνη
άποτραβιόμαι, νοιώθω να ζυγώνω
το σύγκρο άναφτέριασμα του τρόμου.

— "Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...
"Ο νηυδοτός καντηλοσβύστης πάα.
στο φως, που τόν τραβεί, πείει και
(πέφτει)
φάντασμα καλοθύμητο περνάει
μ' άνάλαφρον άνάουμα και πάει
και πνίγεται στα βάθη ενός καθρέφτη.

— "Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...
Με νημ' άνεμοκλώστινο ή άράχνη
της έγνοιας πλέκει στην καρδιά μου
(δίχτυ)
σαν κάποιο χέρι κρούσταλλο μου ψάχνει
των σπλάχνων μου τα σπλάχνα — μιά
(ούτε άχνη)
μ' ούδ' άνεπνιά γρικώ το μεσονύχτι.

— "Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...
Και σφαλιχτά τα μάτια μου σκεπάζω
με τα χέρια μου και κρύβω το κεφάλι
βαθεία στο προσκεφάλι... και κυττάζω
τ' άνάνορο φάντασμα που δεν τρομάζει
στα βάθη της ψυχής μου να προβάλλει.

— "Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...
Πάσα στιγμή, που ζή την πάσα ήμέρα,
την έγνοια την άνείκαστή μου, δ Πόθε,
πληθαίνοντας, μου κρυφολέει: —Καρτέρα,
να ίδης λιχνίζοντας στόν ίσιο άγέρα,
πέρα τις πίκρες, τη χαρά σου έδάθει!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΜΑΡΣΕ ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ
ΜΑΡΙΟΥ ΠΟΛΥ-
ΓΛΩΣΣΟΣ

"Ο γυιός του Μάρριου έχει κάνει σπουδαίες προόδους στα γλωσσικά μαθήματα.

Οι φίλοι του τόν συγχαίρουν.
— Και τί γλώσσες έμαθε; ρωτά ένας.
— "Αγγλικά, γερμανικά, Ιταλικά, ρωσικά.
— "Ω! μιά θάνα τότε πολύγλωσσος! Και ο Μάρριος:
— Θα γείνη κι' αυτό με την επιμέλεια που έχει. Προς το παρόν, όμως, έχει μόναχα... μιά γλώσσα!...

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Μιά μέρα ο Μάρριος φθάνει στο καφενείο με ένα μάτσο χειρόγραφα.
— Τι είναι αυτά; τόν ρωτά ο φίλος του ο "Ολίβ:

— Ποιήματα.
— Και από πότε έγινες ποιητής;
— "Ήμουνα, αλλά σάς τώκρυβα ήθελα να σας κάνω έκπληξη!
— "Ωραία! "Απάγγειλέ μας, λοιπόν, τώρα, κάτι.

"Ο Μάρριος κορδώνεται, ξεροβήχει και άνοιγοντας τα χειρόγραφα του άρχίζει να άπαγγέλλει με στόμφο καθ' αυτό μαρσεγιέζικο. "Όλοι, όμως, τον κούταξαν άμέσως περίεργα και σε λίγο έβαλαν τά γέλια. "Ο Μάρριος άπήγγελλε από το Α' της "Οδύσσειας.

Τέλος έπεμβαίνει ο "Ολίβ.

— Μά, άδελφέ μου Μάρριε, αυτό που μάς διαβάσεις δεν είναι δικό σου, είναι στίχοι διάσημοι...

— "Ισα-Ισα, που είναι δικοί μου, άφοι είναι διάσημοι!...

■ ■

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΜΑΡΙΟΣ

"Ο "Ολίβ, βρίσκει εκείνο το πρωί όλα φιασμένο τόν Μάρριο.

— Μάρριε! Μάρριε! Συμβαίνει κάτι φοβερό.

— Με τρομάζεις!...

— Ναί, Μάρριε, φαντάσου ότι πήγα να χθές βράδυ με την μοτοσυκλέτα μου χωρίς νάχω άναμμένο το φανάρι και ένας άστυφύλακας με σταματά και μου γράφει μήνυση.

— Περαιτικά σου "Ολίβ!
— Περαιτικά σου να λές Μάρριε!
— Και γιατί;
— Γιατί όταν μου ζήτησε την κάρτα μου, το έδωσα, κατά λάθος, την δική σου, που είχα στην τσέπη μου!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Σταυρόλεξον

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Σ' ένα τραπέζακι ενός καφενείου, δυο άνθρωποι είναι σκυμμένοι επάνω σε μιάν έφημερίδα με συνωφρυνμένη προσοχή αξιωματικών που μελετούν χάρτην επιχειρήσεων. Ένα μολύβι κρατά ο ένας στο χέρι κι' ο άλλος άκούει-πά το σαγόνι στην παλάμη μισοκλείνοντας τα μάτια με ύφος ύψιστης διανοητικής συγκεντρώσεως. Πού και πού σηκώνουν τα βλέμματα, κυττούν άλλους και ανταλλάσσουν λέξεις σιθιλικές:

— Χρησιμοποιείται στα φαγητά
— Κρέας.
— Δεν πάει!
— Τυρί.
— Λείπει ένα γράμμα.
— "Αλάτι.
— Μάλιστα... "Οχι ολόκληρο.
— Μισό.
— Μπά. Πέντε γράμματα.
— "Ήμισυ.
— Ούτε. Δεν στρώνει...
— Τμήμα.
— Μπράβο!

Το μολύβι κατεβαίνει, σημειώνει σιγά-σιγά κάτι επάνω στην έφημερίδα κι' ύστερα επανέρχεται στην θέσιν του. Οι έρωτήσεις συνεχίζονται... όριζοντίως, καθέτως. Γάλλος στρατηγός δράσας εις το δυτικόν μέτωπον. Συνοφρυνάσας, ξύσιμο της κεφαλής, φιλόσοφος της άρχαιότητος που είχε άδυναμian εις τα ρεπανάκια. "Αδιέξοδον. Θα ήθέλατε πολύ να ταξιδεύσετε με αυτό. Θαλαμηγός; Μπά. Κουίν-Μαίρη. Ούτε. Νορμανδία; Μειδιάμα ικανοποιήσεως. Είδος ζώου της κεντρίας "Αφρικής που πίνει πολύ νερό. "Αει στο διάβολο! Και δεν ύπάρχει πρόχειρος ζωολογία. Ξύνονται έντατικώς και οι δυο κεφαλές, επί πολλήν ώρα. Σηκώνεται ή μιά και έρευνά τα τραπέζακια.

— Παρντόν κύριε...
— Έμένα μιλάτε;
— Μάλιστα. Έχετε την καλωσύνην να μου πείτε κάτι;
— Εύχαρίστως.
— Μήπως ξέρετε ποιά ζώνη της κεντρίας "Αφρικής πίνει πολύ νερό;
— Τι έκανε λέει;

"Ο έρωτηθείς στο παραπλεύρως τραπέζακι κυττά τόν έρωτήσαντα άνησυχώς, ψιθυρίζει κάτι στον πλανόν του, σηκώνονται και οι δυο με προφυλάξεις και άπομακρύνονται για κάθε ένδεχόμενον από την θέσιν εκείνη. "Αλλά οι μελετηται ούτε προσέχουν και συνεχίζουν την περιόδειαν εις τα σκολιά μονοπάτια και τα σταυροδρόμια του σταυρολέξου. Διότι δεν ύπάρχει άνάγκη, φυσικά, να έξηγήσω ότι περί σταυρολέξου έπρόκειτο. Είναι ή μάνα της εποχής, ή όποια μετεδόθη ως λόγος σε όλους τους "Ελληνες που γώνουν τά ρύγχη των έσχατως μέσα στην θάλασσαν τών σελίδων τών έγκυκλοπαιδικών λεξικων και ψάχνουν, ζώα, ουστά, σοφούς, ποταμούς, ήπειρους,

— Σέσκουλο!
— Είσαι βιάς;

— "Υβρις είναι ο κολοκύθας; Χαροκτηρισμοί είναι αυτοί που εάζουν στα σταυρόλεξα; Δεν ξέρουν που πάνε τα δυο κακά της μοίρας τους!
"Εδώ προέκυψε διαφωνία ζωηροτάτη. "Ο ένας επέμενε ότι ο χαρακτήρισμός ήταν από τους άραιότερους και έπιτυχεστέρους. "Επιγραμτικός. "Ο άλλος, ο μη εύρων την λέξιν, διεμαρτύρετο και έξύθριζε σκαιώς τόν συντάκτην του σταυρολέξου:
— Δεν είσαι καλά!
— Εσύ δεν είσαι καλά!
— Δοκίμασε σε κανέναν να δής!
— Δοκίμασε εσύ!
— Και δεν δοκιμάζω; Κάτσε μιά στιγμή να δής αν έχης δίκιο. Γκαρσόν ελα εδώ...

"Ηλθε το γκαρσόνι. "Αλλά τα πράγματα με την μικρή στιχομυθία που έπληκλούθησε έπλησαν άλλη τροπήν. "Από το καφενείο σε όλιστα λεπτά της ώρας σταυρολέξεται και γκαρσόνι εύρέθησαν στο αυτόφωρον, όπου ή διαδικασία ύπηρξε εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Μπροστά στην έδραν του πταισματοδία ή υ θρίσκει το γκαρσόνι και πίσω, δυο θέματα μακρύτερα, οι δυο άνθρωποι του σταυρολέξου. "Ο ένας έχει το μάτι ελαφρώς πρισμένο και το επιδεικνύει στον πταισματοδίκην κατηγορών το γκαρσόνι επί άνισορροπία. Το γκαρσόνι όμως έξηγει:
— Με φονάζουν να πληρώσουν τους καφέδες. "Όπου, λοιπόν, ο κύριος από

δω μου πετά το τάληρο και λέει. Πάρε κολοκύθα! Με πιάνουν τα μπουρνια μου έμένα. Κολοκύθας είσαι, του λέω, κύριος; και πρόσχε πώς μιλάς. Γελάει έτούτος και λέει του άλλου: νού: Τα βλέπεις; θύμωσε ο κολοκύθας!

"Ερωτά το δικαστήριον:
— Τι παράπονα έχετε άπ' το γκαρσόνι!
— Τίποτε.
— Δεν σάς σερβίρησε καλά;
— Περίφημα!
— Λοιπόν; Γιατί τόν είπατε, κολοκύθας!

— "Ήταν το σταυρόλεξο!
Γίνεται παραφύτι το γκαρσόνι:
— Βρέ δεν τ' άφήνεις αυτά κύριος;
Πάλι τα ίδια; Κύριε πταισματοδίκη κάνεις την παλαβή ο κύριος! Τα ίδια έκανε και στο καφενείο, τα ίδια κούπανοσε. Με έρίζει στα καλά καθούμενα κολοκύθα! Του λέω για πρόσχε ρε κύριος την κουβέντα σου. Μου λέει στραβόλεξο! "Εγώ στραβόλεξος; Γιατί στραβόλεξος κύριε πταισματοδίκη; Με γλέπεις έμένα να είμαι στραβόλεξος; Πώς; Με πιάνουν τα μπουρνια.

"Εξηγει ο σταυρολέξος:
— Είχαμε μιά διαφωνία.
— Τι διαφωνία;
— Για ένα σταυρόλεξο.
— Δηλαδή;
— Είχε μιά λέξη, ο χαρακτήρισμός της όποιος δεν ήταν καλός. Λαχανικών και ύβρις, έλεγε.
— Δεν σάς άρεσε;
— "Όχι.

— Και όμως είναι ωραίος. "Εγώ τόν έλυσα άμέσως!

"Ο πταισματοδίκης έλυνε και αυτός σταυρόλεξα. Και έδικαίωσε άπολύτως το γκαρσόνι. Κολοκύθας είναι ύβρις και θαρείας μάλιστα άπεφάνθη εις πρό-στιμο σαράντα δραχμών. "Ο πταισματοδίκης μετά την άνακοίνωσιν της άποφάσεως του άκούεται ψιθυρίζων στους καταδικασθέντας:

— Κι' άλλη φορά όμα έχετε καμιά άμφιβολία για σταυρόλεξο να μη τσακώνεστε. Να έρχεστε σε μένα...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ ΥΜΝΩΔΟΣ

Δάναμεσα στους εκκλησιαστικούς ύμνογράφους, κανείς δεν διατήρησε την υστεροφημία που έχει σήμερα η Κασσιανή με τον περίφημο ύμνο της «Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις...»

Η Κασσιανή—καί κατ' άλλους Εϊκασία ή Ίκασία ή καί Κασία—είναι ή μόνη άξιοσημείωτη βυζαντινή ποιήτρια. Έγραψε πολλά συγγράμματα που δείχνουν βαθειά μόρφωση και ώριμη κρίση. Πέθανε σέ προχωρημένη ηλικία, άγνωστο όμως τότε ακριβώς.

■ ■

Δέν είναι επίσης έπακριβώς γνωστό τότε γεννήθηκε. Πάντως, συμπεραίνεται ότι γεννήθηκε άρχές του 9ου αιώνα.

Ο θρύλος αναφέρει για την Κασσιανή ότι ή χήρα αυτοκράτειρα Εύφροσύνη, θέλοντας νά παντρήση τόν γιό της Θεόφιλο, φώνησε στά άνάκτορα της ώραιότερες νέες της αυτοκρατορίας και έδωσε στόν γιό της ένα χρυσό μήλο για νά τό προσφέρει σ' εκείνην που θά διάλεγε για γυναίκα του.

Αρχισε λοιπόν, ένα είδος έπιθεωρήσεως κατά την όποία ο Θεόφιλος στάθηκε καταγοητευμένος μπροστά σέ μιχ ώραιότητά κόρη. Ήταν ή Κασσιανή.

Θαμπωμένος από την όμορφιά της ο Θεόφιλος, ήταν έτοιμος νά της δώση τό μήλο της έκλογής, όταν ξαφνικά του ήρθε ή κακή έμπνευση νά κάνει πνεύμα και είπε στη νέα:

«Ως άρα διά γυναίκας έρόνυ τά φαύλα» (Από την γυναίκα, δηλαδή, μάς ήλθαν όλα τά κακά, έννοώντας τό άμάρτημα τη Εύας). Άλλά ή Κασσιανή δέν ήταν άνθρωπος νά χωνέψη τό χοντροκομμένο παίραγμα και έσπευσε ν' άπαντήσει: «Άλλά και διά γυναίκας πηγάζει τά κρείττω». (Άλλά κι άπ' τη γυναίκα προέρχονται και τά καλά) ύπονοώντας την σωτηρία ή όποία προήλθε από την Παναγία με την γέννηση του Ίησού). Η άπάντηση αυτή δυσάρεστήσε τόν Θεόφιλο ο όποιος πρόσφερε τό μήλο σέ μιχ άλλη νέα, την Θεοδώρα.

■ ■

Έπειδή τό έπεισόδιο αυτό αναφέρεται στά 830 περίπου, ή δέ Κασσιανή δέν ήταν βεβαίως τότε παραπάνω από 20 χρονών, συμπεραίνουμε ότι γεννήθηκε περί τά 810. Άλλά ο θρύλος αυτός έχει και συνέχεια. Λέγεται δηλ. ότι ή Κασσιανή βαθύτατα πληγωμένη για την άπώλεια του θρόνου έγινε μοναχή και ίδρυσε μονή, στην όποία περνούσε τό βίο της με προσευχές, χωρίς όμως νά πνίξη έντελώς τόν πόνο για την κακοτυχία της. Σέ μιχ δέ στιγμή μεγάλη δυσθυμίας άρχισε νά γράφη τό τροπάριο αυτό, τό όποιο, ένω άνάγεται στην «έν πολλαίς άμαρτίαις περιπεσούσαν γυνακα» του Εύαγγελίου, άποτελεί συγγρόνως σαρακτική έξομολόγηση της ίδιας άδυναμίας. Όταν, εξακολουθεί ο θρύλος, ή Κασσιανή έφθασε στό σημείο εκείνο του ύμνου όπου γράφει: «ών (τών ποδών ή Εύα) έν τω Παραδείσω κρότον τοίς ώσίν ήγηθείσα» μιχ μοναχή έτρεξε νά της ά-

ναγγελίη την αϊφινidia έπίσκεψη του Θεοφίλου, ο όποιος φαίνεται δέν είχε ξεχάσει την Κασσιανή. Αυτή φοβούμενη καμιά λιποψυχία της, έσπευσε νά κρυφτή άφήνοντας πάνω στό τραπέζι τόν ύμνο στό σημείο εκείνο. Όταν μπήκε ο Θεόφιλος στο κελλί της Κασσιανής τό βρήκε κενό, είδε όμως τόν ύμνο, τόν διάβασε και τόν συμπλήρωσε προσθέτοντας τις φράσεις: «Τω φόβω έκρύβη». Έπειτα έφυγε μη θέλοντας νά ταραχή την ψυχική γαλήνη της μοναχής, ή όποία άργότερα άποτελείωσε τό τροπάριο όπως έχει σήμερα στο Τριώδιο.

Τό τροπάριο αυτό διακρινόμενο για την τρυφερότητα του αίσθήματος και για τις ώραιες ποιητικές εικόνες του, άπεδόθη από μερικούς στόν Φώτιο, αυτό όμως είναι άστήρικτο. Άλλά και άν υποθέσουμε ότι άποδεικνυόταν μιχ μέρα άλλος ο ποιητής του ώραιού ύμνου, τό όνομα της Κασσιανής τόσο έχει συνυφανθή με τόν θρύλο πρós τό «Κύριε ή έν πολλαίς άμαρτίαις», ώστε καμιά κριτική μελέτη δέν θά κατορθώση νά τ' άποχωρίση.

Η Κασσιανή έγραψε, έκτός άλλων, και πολλά αξιόλογα έπιγράμματα, σ' αυτήν δέ άποδίδεται και τό πρωτοτυπάτο εκείνο δοξαστικό των Χριστουγέννων «Αυγούστου μοναρχήσαντος επί της γής».

Σας δίνουμε παρακάτω αυτούσιο τό περίφημο τροπάριο:

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις περιπεσούσα γυνή, την σήν αίσθημένη Θεότητα, Μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, δδυρομένη μύρα σοι πρό του ένταφιασμού κομίζε. Οίμοι, λέγουσα, ότι νύχ μοι ύπάρχει, οίστρος άκοσσίας, ζοφώδης τε και άσέληνος, έρωσ της άμαρτίας! Δέξαι μου τάς πηγάς των δακρύων ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης τό ύδωρ: καμφοθητί μοι πρós τους στεναγμούς της καρδιάς, ο κλίνας τους ούρανούς: τη άφάτω σου κενώσει. Καταφιλήσω τους άγράντους σου πόδας, άποσμήξω τούτους δέ πάλιν, τοίς της κεφαλής μου βοστρύχοις: ών έν τω Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ώσίν ήγηθείσα τό φόβω έκρύβη. Άμαρτιών μου τά πλήθη, και κριμάτων σου άβύσσους τις έξιχνιάσει, ψυχοσωστα Σωτήρ μου; Μη με την σήν δούλην παρίδης ο άμέτρητον έχων τό έλεος.

■ ■

Η Κασσιανή έχει έμπνεύσει ως τώ-

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ρα πολλούς ποιητές και θεατρικούς συγγραφείς. Και πλείστα έργα έχουν γραφή με θέμα την τραγική περιπέτεια που την είχε προκαλέσει τό θάρος της γνήμης της και τό άτίθασσο πνεύμα της.

Στό Όμπεραμεργκάου, τό κλασικό πιχ χωριό της Γερμανίας, όπου ως γνωστόν δίνονται κάθε δέκα χρόνια τά Πάθη του Χριστού, παίζεται κάθε χρόνο ένα μονόπρακτο δραματάκι με τόν τίτλο «Κασσιανή», που είναι ή ώραιότερη άναπαράσταση της περιπέτειας της υπερήφανης βυζαντινής κόρης. Τό πρόσωπο της Κασσιανής τό ύποδύεται μιχ ώραιοτάτη νέα του Όμπεραμεργκάου, που είναι συνάμα και μιχ τελειοτάτη ηθοποιός.

Τό Χόλλυγουντ έπανειλημένως ζήτησε νά την πάρη από τό χωριό της, άλλ' αυτή δέν δέχτηκε νά φύγη.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ...

ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ένας Άμερικανός γιατρός κρούει τόν κώδωνα του κινδύνου για εκείνους και πρδ πάντων για εκείνες που χορεύουν πολύ.

■ ■

Ο χορός λέει, παραμορφώνει τά πόδια. Έπλ 4.000 χορευτριών που έξήτασε, μονάχα οι δυο είχαν τά κάτω άκρα τους έν τάξει. Νάναι άραγε μόνο ο χορός που παραμορφώνει τό γυναικείο πόδι; Και τό παπούτσι;

Προφητείες

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚ Ε'Υ'ΛΩ

Δέν ξέρω γιατί άγόρασα ένα αυτοκίνητο χωρίς καπιά μουσική. Μου βγάλαν ο Βινιάλ, ένω καθόταν στο βολάν. Άφ' ότου τό πήρα, βρέχει αδιάκοπα!

—Κι όμως οι προβλέψεις για τόν φετεινό χειμώνα δέν μιλούσαν καθόλου για βροχή... Ένας ινδός φακίρης προφήτεψε...

—Δέν μ' άφήνεις ήσυχο με τις προφητείες! Άγόριε ο Βινιάλ. Δέν μπορώ νά καταλάβω πώς, ύστερα από τόσες και τόσες άποδείξεις ότι είναι τσαρλατανίες, ύπάρχει ακόμα μεγάλη πελατεία για τους μάγους, τους φακίρες, τους χειρομάντεις κι' όλους τους άλλους άπατεώνες! Πρέπει νά παραδεχθούμε πώς ή ανθρώπινη κουταμάρα είναι κάτι τό αφάνταστο! Και νά ήταν σινώδυνες τσαρλατανίες, δέν θά πείραζε βέβαια! Καμιά φορά όμως προκαλούν δολοκλήρες τραγωδίες!

—Τραγωδίες; Όχι, δά! Άπογοητεύσεις τό πολύ. Με τό νά εοδέψη κανείς τά χρήματά του για βλακείες...

—Άκουσέ με, τόν διέκοψε ο Βινιάλ κι' ύστερα θά δής άν έγω δίκιο ή άδικο.

Πέρασαν καμιά δεκαριά χρόνια από τότε. Την εποχή εκείνη είχα κάνει στής θείας μου, κυρίας ντε Παρσαί, γνωριμία με μιχ χαριτωμένη γυναίκα που ο σύζυγός της είχε μεγάλη εργασία στην Σαβοΐα, την Λάουρα Μεοβίλ. Ήταν λεπτή, όμορφη καθώς πρέπει, τό πρόσωπό της όμως φανέρωνε μιχ τόσο βαθειά δδύνη που έκανα ό,τι μπορούσα για νά της κάνω πιό ευχάριστη τη ζωή.

—Η Έγκαταλείμενη κι' ο Καλός Σαρμερίτης! είπα γελώντας.

—Πές τό γι' άστεία! Μοι είπε Η Λάουρα Μπωμόν είχε παντρευτή, πριν από τρία χρόνια, τόν Στεφάν Νερβίλ, που τά εργοστάσιά του γειτόνευαν με τά εργοστάσια του πατέρα της. Ο γάμος αυτός είχε σώσει τόν Μπωμόν άπ' την καταστροφή, γιατί δέν μπορούσε νά συνεχίση τόν άγώνα του εναντίον ενός τόσο ισχυρού συναγωνιστού. Κι' ο Στεφάν όμως έπέτυχε έτσι έναν έπιφανή συνδυασμό, προσθέτοντας στην φίρμα του τό εργοστάσιο του πεθερού του. Τό συμπέρασμα ήταν ότι και για τόν Μπωμόν και για τόν Μερβίλ ο γάμος αυτός δέν ύπηρεζε παρά μιχ έμπορική έπιχειρήση. Η Λάουρα δέν είχε ιδέαν των συμφωνιών. Ο πατέρας της δέν της έήτησε καν την γνώμη της και της παρουσίασε μιχ μέρα για άρραβωνιαστικό έναν γίγαντα αλκοολικό που δέν μπορούσε νά ύποφέρει την ζωή της όλοεως και ζούσε μονάχα άνάμεσα στις μηχανές, ένω ή Λάουρα, μεγαλωμένη στό Παρίσι, μισούσε την έρημιά και δέν άφηνε νά συαχθή την Σαβοΐα. Κοντολογής, ύστερα από μερικούς μήνες έπέστρεψε στό Παρίσι, άφήνοντας τόν σύζυγό της στά εργοστάσιά του. Τό άντρώγυνο Μερβίλ όπως τόσα άλλα, ήταν ένα άντρώγυνο για τόν τύπο...

Ο Στεφάν, για νά μη δώση άφορμή σέ κουτσομπολιό, πήγαινε στά γεύματα που έδινε ή γυναίκα του κάθε χειμώνα, έκτός άπ' αυτές τις κοσμικές συγκεντρώσεις όμως καμιά άλλη συγκέντρωσις δέν τον έβλεπε στό Νεινύ. ΈΕ

λου, οι έρωτικές σχέσεις του με μιχ γυναίκα της Σαβοΐας που είχε γνωρίσει πολλν καιρό πριν από τόν γάμο του, αποτελούσαν κοινό μυστικό. Ο κόσμος ήξερε κιόλας πώς είχε δυο παιδιά μαζί της... Έ λοιπόν, παρά τις ταπεινώσεις και την λύπη που της προξένησε αυτός ο γάμος που ύπηρεζε για αυτήν μιχ πραγματική θυσία, ή Λάουρα δέν είχε πάψει νά είναι πιστή στόν άντρα της. Έβγαινε λίγο, συναναστρεφόταν μόνο οίκογενειακούς φίλους και ζούσε τόσο άειοπρεπώς που κι' οι πιό κακές γλώσσες δέν τόλμησαν νά πουν τό παραμικρό εις βάρος της.

—Κι' αυτή την γυναίκα διάλεξε; Δέν φοβήθηκες μήπως την κάνεις πιό δυστυχισμένη;

—Και έν τούτοις μονάχα την ευτυχία της σκέφθηκα... Μη παύοντας ούτε στιγμή νά βρίσκωμαι στοργικός στό πλευρό της, έλπίζα σιγά-σιγά, νά την κάνω νά παραδεχθή την ιδέα του διαζυγίου. Είχε όλα τά στοιχεία για νά τό επιτύχη τό ταχύτερο. Μόλις άπολυτρώνοταν από τόν έφιάλτη του γάμου της, λογάριαζα νά την παντρευτώ...

—Κι' όμως εξακολουθείς νά είσαι άνύπαντος;

—Ναι, εξακολουθώ νά είμαι άνύπαντος, επανέλαβε ο Βινιάλ άναστενάζοντας. Σύντομα θά μάθεις γιατί.

Η κυρία ντε Παρσαί συνήθιζε νά καλή κάθε έβδομάδα την Πέμπτη τους έπιστηθίους φίλους της σέ γεύμα στό μεγάλο της της άβενυ Κλεμπερ, μετά τό όποιο άρχιζε πάντα μπριζ. Μαζεύονταν συνήθως εκεί καμιά δωδεκαριά συνδαιτυμόνες και καθώς ή Λάουρα παρευρισκόταν σέ όλες αυτές τις έσπερίδες δέν έλειπα άπ' τό στίτι της θείας μου - ένω άλλοτε πήγαινα μόνο δυο-τρεις φορές τό χρόνο.

Μια Πέμπτη άκριβώς συνέβη ή συμφορά...

Ο Βινιάλ διέκοψε για μιχ στιγμή

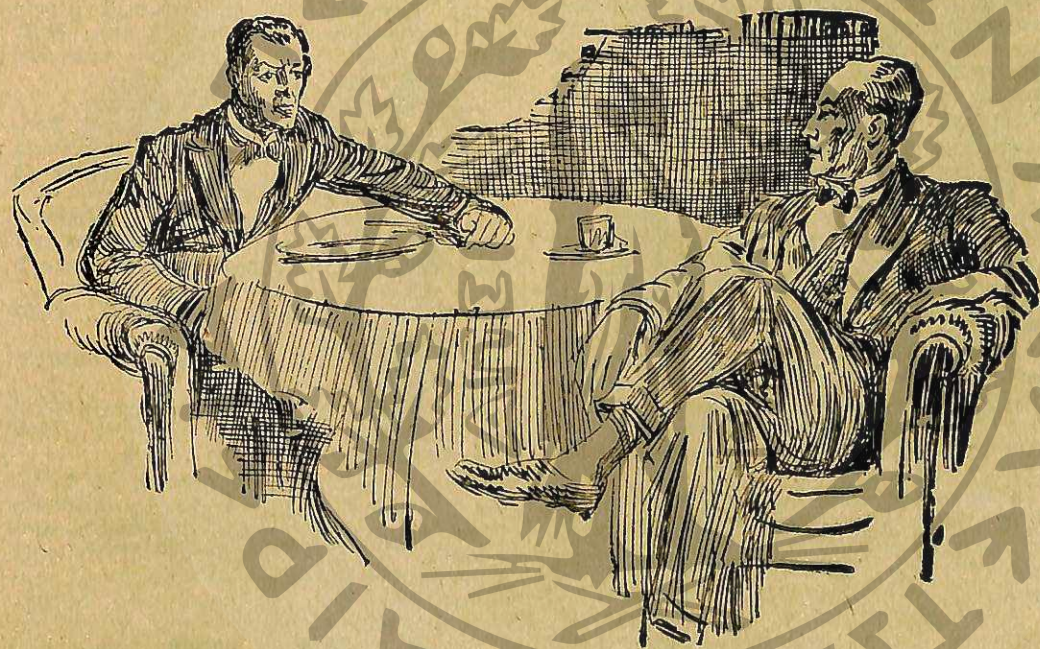
την άφήγησή του, ένω μιχ βαθειά ρουτίδα αλάκωνε τό μέτωπό του.

Σέ λίγο συνέχισε:

—Προτού θάάσω στά γεγονότα που διαδραματίστηκαν τό βράδυ της 17 Οκτωβρίου 1926, είναι άπαραίτητο νά σοι κάνω την περιγραφή της Λάουρας. Εκείνο που έκανε έντύπωση σ' όποιον έβλεπε την κυρία Μερβίλ για πρώτη φορά, ήταν ή έξαιρετική κινητικότητα των χαρακτηριστικών της, οι άπότομες αλλοιώσεις του προσώπου της. Άν δικαιολογείται κανείς νά μην άναγνωρίση στόν δρόμο μιχ γυναίκα που άλλαζε τουαλέττα και καπέλλο, ή άλλαγή του τυσίουατός της είναι ή μόνη άφορμή. Η Λάουρα όμως φαινόταν νάχη διαδοχικά διαφορετικές φυσιογνωμίες, σύμφωνα με τά αίσθηματά που καθρέφτιζε τό υπερβολικά έκφραστικό πρόσωπό της. Κατά την διάρκεια μιχ άσημαντής κοσμικής συνμιλίας στό πρόσωπό της ήταν έγευμένη τόση γλύκα, άν όμως κανένα άστέιο την διασκέδαζε, ένα βαθύ κύμα άναστάτωσης ξαφνικά την ήρεμία των χαρακτηριστικών της, μιχ φλόγα ζωήρευε τά μάτια της, τά σαρκώδη χείλια της έσπούσαν σ' ένα κρουστάλλινο γέλιο, ήγερó, που έκανε όλους νά γυρίζουν πρós τό μέρος της. Επίσης, ένας άπρόοπτος θόρυβος, τό τρίξιμο μιχ πόρτας, ο γδοῦπος ένός άντικειμένου που πέφτει στό πάτωμα, έξυπνούσε μέσα της έναν ξαφνικό φόβο που συσπούσε τους μύς της και άφηνε κατάγλωμο τό πρόσωπό της όπου γυάλιζαν τά γουρλωμένα μάτια της!...

—Οί γιατροί, τόν διέκοψα, θά διαπίστωναν σ' όλα αυτά τά συμπτώματα διαταραχές του μεγάλου συμπαθητικού νεύρου... Είναι άρρώστεια πολύ της μόδας τώρα!

—Δέν ξέρω άν όφειλεται στό συμπαθητικό της νεύρο, ή Λάουρα όμως ήταν νευρική. Όσοι την γνώριζαν, την έλεγαν «χαριτωμένη, λίγο ξεκούρδιστη όμως». Έγώ που ήξερα τους άπόκρυφους λόγους αυτής της ύπερευαισθησίας, σκεπτόμουν πώς μιχ ειλικρινής αγάπη γρήγορα θά ξανάφερνε την γαλήνη στό πρόσωπό της, δημιουργώντας γύρω της μιαν ευνοϊκότερη και λιγώτερη ταραχώδη ατμόσφαιρα. Η φίλιά μας ήταν τρυφερή.

—Άκουσέ με τόν διέκοψε κι' ύστερα θά δής άν έχω δίκιο ή άδικο...

άλλα αγνή. Η Λάουρα μου είχε χαρίσει την εμπιστοσύνη της, ή συντροφιά μου της ήταν ευχάριστη. Στο πλευρό μου την ένοιωθα πιο ήρεμη, σαν να ξεκουράζονταν τα νεύρα της. Φαινόταν τότε να ξεγνιά τις έγνοιες της, να ξεναζή την εύθυμη κι' αμέριμνη ζωή που ζούσε πριν απ' το γάμο της. Την αγαπούσα. Κι' ήθελα να την πείσω πως ή ευτυχία της ήταν στενά συνδεδεμένη με την παρουσία μου στο πλευρό της. "Αν έπετύγγα να αυτό, πρόβλεπα πως θα μου ήταν αρκετά εύκολο να υπερνικήσω την αποστολή της στο διαζύγιο και να της εμπνεύσω την πεποίθηση πως έπρεπε να ξαναφτιάξει την ζωή της μαζί μου.

»Ηξερα πως μπορούσα να βασίζωμαι στην υποστήριξη της θείας μου γιατί ή κ. ντε Παρσαί είχε γνωρίσει την Λάουρα μικρό παιδί και την αγαπούσε πολύ και δεν έβλεπε με κακό μάτι τις περιποιήσεις μου στην προστατευόμενη της.

»Μιά φορά μάλιστα που ήμασταν σε μια γωνιά του σαλονιού, με ρώτησε για τα μελλοντικά σχέδιά μου:

»"Αρχισαν ν' ασπρίζουν τα μαλλιά σου Πιέρ. Είναι καιρός να σκεφτείς να παντρευτείς..."

»Και κύτταζε την Λάουρα, μισοκλείνοντας το μάτι.

»Ετσι είχαν τα πράγματα την 17 'Οκτωβρίου 1926. Στις όχτώ, έφθανα στην άβενυ Κλεμπέρ. Κατ' εξαίρεση, εκείνη την ημέρα είχαν βάλει τέσσερα σερίβιτσια. Οι περισσότεροι απ' τους τακτικούς συνδαιτυμόνες είχαν πάει να κυνηγήσουν σ' ένα κτήμα.

»Σήμερα είμαστε όλωσδιόλου με ταχύ μας, μου είπε ή θεία μου όταν με υποδέχτηκε.

»Πραγματικά, ή Λάουρα θεωρούνταν σαν παιδί τοδ σπιτιού κι' ο μόνος ξένος ήταν ένας νεαρός ζωγράφος, ο Ρομπέρ, που ή κ. ντε Παρσαί υποστήριζε τα πρώτα βήματά του.

»Η Λάουρα παραδόξως φαινόταν βυθισμένη σ' ένα είδος νάρκης. Μου χαμογέλασε δίνοντάς μου το χέρι, το πρόσωπό της όμως ξαναπήρε σχεδόν άμεσως μιαν έκφραση σοβαρότητος και θλίψεως που είχα πολλόν καιρό να την δω. Κατά την διάρκεια του δείπνου, φάνηκε τόσο άφορημένη που άπαντούσε με δυσκολία στις ερωτήσεις μου. "Ήταν φανερό πως έπρεπε να κάνει μια προσπάθεια για να ξεφύγει απ' το όνειρο που κυνηγούσε. Μάταια ο Ρομπέρ προσπαθούσε να υπερνικήση την κακοκεφιά που προκαλούσε ή στάση της Λάουρας.

»"Ίσως το μπριτζ να της φέρη άλλες σκέψεις" είπα μέσα μου.

»Αλλοίμονο όμως! ο ζωγράφος δεν έπαιζε και καθώς ή κ. ντε Παρσαί δεν μπορούσε να υποφέρει το παιχνίδι με τρεις, δεν παίζαμε.

»Μολονότι δεν μπορώ να κάνω τον τέταρτο, είπε ο Ρομπέρ, ξέρω να λέω την τύχη στα χαρτιά...

»Λαμπρή ιδέα! φώναξε ή Λάουρα που τινάχτηκε μονομιάς. "Αποκαλύπτει μας το μέλλον..."

»Τό πρόσωπό της είχε ανακτήσει όλη την ζωηρότητά του, τα μάτια της έλαμπαν.

»Απομακρυνθήκαμε διακριτικά ή θεία μου κι' εγώ, ενώ ή Λάουρα έκοβε με το άριστερο χέρι, με σοβαρότητα που μ' έκανε να χαμογελάσω, την τράπουλα που της παρουσίαζε ο Ρομπέρ.

»Αυτή ή μικρή κάπως μ' άνησυχεί, μούλεγε ή θεία μου στην γωνιά όπου είχαμε καταφύγει. Ποτέ δεν την είδα νευρική σαν άπόψε... Πού βρίσκεται ο

σύζυγός της; Μήπως σου είπε τίποτα;

»"Όχι και παραξενεύομαι κι' εγώ..." Μιά διαπεραστική κραυγή συνοδευομένη από έναν γδοπότο μας έκαναν να στραφούμε άπότομα.

»"Ορθία μπροστά στην καρέκλα που είχε αναποδογυρίσει με την βιασύνη της να σηκωθεί, ή κ. ντε Μερβίλ κύτταζε τον Ρομπέρ με γουρλωμένα μάτια.

»Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της.

»—Λάουρα, άνησυχασε, τι έχεις;

»Κι' έβριξα μία άπειλητική ματιά στο ζωγράφο που, σαστισμένος, στριφογυρνούσε μέσα στα δάχτυλά του ένα δέκα μπαστούνι, έπαναλαμβάνοντας:

»—Δέν καταλαβαίνω... Είλικρινώς, δέν καταλαβαίνω...

»Είμαι ήλθια! τραύλισε ή Λάουρα συνορρομένη. Με συγχωρείτε... "Απόψε δεν έπρεπε να είχα βγή! "Αν μου το έπιτρέπτε, συνέχισε άποτεινόμενη στην οικοδόποινα, θα φύγω. Δέν αισθάνομαι καλά τόν έαυτό μου...

»—Θα σάς συνοδεύσει ο Πιέρ, γιατί δεν θέλω να φύγετε μόνη! είπε ή θεία μου κατασυγκινημένη.

»Είχα το αυτοκίνητό μου και φύγαμε άμέσως. Μάταια στον δρόμο έπετείρησα να μάθω τι είχε συμβή. Η Λάουρα δεν ένοιούσε να πη λέξη. Μόνο μου ζητούσε να την συγχρέσω που είχε χαλάσει την βραδιά μας...

□ □

»Επιστρέφοντας στο σπίτι μου, μάταια έκανα να διαβάσω μια βραδυνη έφημερίδα. "Ανάμεσα στις γραμμές, έβλεπα να ζωγραφίζεται το μέγαρο του Νελγύ όπου έμενε αυτή την ώρα ή Λάουρα με το μυστικό της.

»Ξαφνικά, γτύπησε το τηλέφωνο. "Αρπάξα το άκουστικά:

»—Αλλό!...

»Στην αρχή, άκουσα μόνο κάτι συγκεχυμένο και ξαφνικά μία φωνή έξέσκισε τα αυτιά μου άνάμεσα απ' το σύρμα:

»—Πιέρ!... Πιέρ!...

»Και τίποτε άλλο. Είχε κοπή ή γραμμή.

»Είχα άναγνωρίσει την φωνή της ήταν ή Λάουρα.

—Πήρα άμέσως την άπόφασή μου. "Αρπάξα το έπινανφόρι μου και το καπέλλο μου και κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια.

»"Όταν το αυτοκίνητό μου σταμάτησε μ' ένα άπότομο φρενάρισμα μπροστά στο μέγαρο του Νελγύ, είδα έναν άστυφύλακα που στεκόταν φρουρός μπροστά στην μισάνοιχτη πόρτα.

»—Τι ζητάτε έδω; μουρούρισε.

»—Η κ. Μερβίλ με κάλεσε εις βοήθειαν... άποκρίθηκα. Μου τηλεφώνησε πρό ένδης τετάρτου, είκοσι λεπτών το πολύ. Μην ήρθα πολύ άργά;

»—Πολύ το φοβόμαι. Κύριε υπενωματάρχα, ο κύριος θα μπορούσε να δώσει πληροφορίες στον κύριο άστυνόμο...

»—Μά τι συνέβη;... Τι συνέβη;... είπα με άγωνία.

»—Πέθανε ο Μερβίλ! ήταν ή άπάντηση του υπενωματάρχα.

»Πόσο άνακουφιστικά εκείνη τη στιγμή... Είχα φοβηθί τόσο για την ζωή της Λάουρας.

»Αλλοίμονο όμως! ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, κατάπληξη διαδεχόταν την χαρά μου: εκείνη τόν είχε σκοτώσει...

»Επιστρέφοντας στο σπίτι της, ή κ. Μερβίλ βρέθηκε άντιμέτωπη με τόν σύζυγό της που είχε έπιστρέψει ξαφνικά απ' την Λυών ένω της είχε άναγγείλει τόν έρχομό του για την έπομένη.

»Ήταν μεθυσμένος και ήλθισε να της μιλήσει για τις ύποθέσεις του. "Η Λάουρα άρνήθηκε να τόν άκούση. "Ο Στεφάν έξακολούθησε να πίνει κι' ύστερα από μια ώρα, με την έπιμονή τών μεθυσμένων, πήγε να ξανασυναντήσει την γυναίκα του. Και πάλι τού επέβαλε σιωπή και βγήκε απ' το δωμάτιο. Θυμωμένος, ήλθισε να την κυνηγήσει...

Τότε ξετρελλαμένη ώρμησε στο μπουντούάρ για να με καλέση τηλεφωνικώς. "Ο σύζυγός της της άρπαξε το άκουστικό απ' τα χέρια κι' άρχισε να σπάζει ό,τι έβρισκε μπροστά του, λούζοντας την με βρισιές...

"Η Λάουρα ήταν τρομαγμένη. Θυμόταν και τα λόγια που είχε άκούσει απ' τόν ζωγράφο, στής κ. ντε Παρσαί:

»—Δέκα μπαστούνι: θάνατος... είχα πη ο Ρομπέρ.

»Τό κτήνος άπάνω στον τρελλό θυμό του γινόταν στά μάτια της ή ζωσα ένσάρκωση αυτής της προφητείας που την έρμήνευε τώρα ή Λάουρα σαν μια άπειλη στροφόμενη έναντίον της. "Ο θάνατος για τόν όποιο είχε μιλήσει ο Ρομπέρ, ήταν ο θάνατός της...

»—Δέκα μπαστούνι: θάνατος... είχα πη ο Ρομπέρ.

»Τό κτήνος άπάνω στον τρελλό θυμό του γινόταν στά μάτια της ή ζωσα ένσάρκωση αυτής της προφητείας που την έρμήνευε τώρα ή Λάουρα σαν μια άπειλη στροφόμενη έναντίον της. "Ο θάνατος για τόν όποιο είχε μιλήσει ο Ρομπέρ, ήταν ο θάνατός της...

»Πολύ κοντά σας! Είχε προσθέσει ο ζωγράφος βάζοντας το δέκα μπαστούνι κοντά στην ντάμα κοϋπα...

"Η Λάουρα δεν άμφέβαλλε πιά πως ο Στεφάν θα την σκότωνε! "Όλο το μίσος που είχε μαζύμένο τόσα χρόνια έναντίον εκείνου που είχε καταστρέψει την ζωή της την έκανε να άρπάξει ένα ρεβόλβερ απ' το συρτάρι τού γραφείου του συζύγου της.

»Τό χέρι της έτρεμε ένω σήκωνε το όπλο κι' ο Στεφάν είδε κατάπληκτος την κάννη ένδς ρεβόλβερ να στρέφεται άπειλητικά έναντίον του. Στάθηκε άκίνητος, σαστισμένος για μια στιγμή, σαν να μην καταλάβαινε. Τό μυαλό του, σκοτισμένο απ' το άλκοόλ, λειτουργούσε άργά. "Απότομα, ώρμησε έναντίον της Λάουρας. Τρεις φλογίτσες βγήκαν ή μία ύστερα απ' την άλλη απ' τόν σωλήνα τού ρεβόλβερ και με το σπῆθος και το κεφάλι τρυπημένο από τρεις σφαίρες, ο Μερβίλ σωριάστηκε, κεραυνόπληκτος...

—Θυμούμαι αυτή την Ιστορία, τόν διέκοψα. "Εμενα όμως στο Βουκουρέστι και δεν ήξερα ότι ήσουν άνακατεμένος σ' αυτή την ύπόθεση. "Αν δεν κάνα λάθος, ή κ. Μερβίλ άπήλλανη;

—Ναι... Λαμβάνοντας ύπ' όψει τις καταθέσεις τών ύπηρετών που όλοι βεβαίωσαν πως ο Στεφάν ήταν τυφλά στο μεθύσι, οι ένορκοι παραδέχτηκαν την νόμιμη άμυνα και την άπήλλαξαν.

—Κι' ύστερα;

—Θέλεις να μάθεις πως δεν παντρευτήκαμε. "Ε λοιπόν, ή άγάπη μου για την Λάουρα ήταν τόσο μεγάλη, που τίποτα δεν θα μάς έμποδίζε να πραγματοποιήσουμε τόν όνειρό μας... Και να καταδικάζοταν άκόμα, θα την περίμενα, έστω και χρόνια. "Αλλοίμονο όμως, μόλις έφυγε απ' τόν δικαστήριο ή κ. Μερβίλ μπήκε σε νευρολογική κλινική. Οι γιατροί έλπίζαν πως ή νευρική χαλάρωση που είχε προκληθί απ' τα συμβάντα εκείνης της μοιραίας νύχτας, δεν θα διαρκούσε πολύ. Δέν άρνησαν όμως να πεισθούν πως ή Λάουρα θα τέλειωνε την ζωή της μέσα στο φρενοκομείο... Νά γιατί συμπεράνε ο Βινιάλ, έμεινα γεροντοπαλλήκαρο και να γιατί τρέφω άσπονδο μίσος προς εκείνους που θέλουν να προφητεύουν το μέλλον!

ΖΑΚ Ε-Υ-ΛΩ

ΤΗΛΕΠΑΘΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΘΗΝΩΝ - ΒΙΕΝΝΗΣ - ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ

Τα τηλεπαθικά πειράματα μεταξύ "Αθηνών, Βιέννης, Βαρσοβίας συνεχίζονται. Τα πειράματα της περασμένης εβδομάδος έδωκαν μεγάλη ύπεροχή στην έλληνική ομάδα ως δέ κ τ η ν άπέναντι της πολωνικής και της βιενναίας τών όποιων τó μέρος ως πομπών ήτο πολύ εύκολώτερο.

Τό σχήμα σάλπιγγος που είχε έκπεμψη από την Βαρσοβία είχε παρθη με μεγάλη προσέγγιση κατά, σειράν έπιτυχίας από τα μέντιουμ "Ελπίδα Παυλάτου, "Ελένη Κικίδου, Κωνσταντίναν και "Ελένη Ζακυνθινού, και τό σχήμα βυζαντινού σταυρού που είχε σταλή από τó ίδιο μέρος, πάρθηκε με μεγάλη έπιτυχία από την δ. "Ελένη Κικίδου.

"Η ζωγράφος κ. Μαρίνα Χαϊκάλη — Σκαρλάτου που έκτελει με τόση έπιτυχία στα πειράματα της "Εταιρίας Ψυχικών "Ερευνών δοκίμια "αυτοματικής ζωγραφικής" με βάση την ειδικότητά της, τα άνθη, έχει, επίσης, έξαιρετική έπίδοση και στα πειράματα μακράς άποστάσεως, έρχομένη μεταξύ τών πρώτων, ως έρασιτέχνης.

Μεταξύ τών έρασιτεχνιδών ήλθε ως τώρα πρώτη σε δύο πειράματα και ή δ. Εύγενία Ζαμπαθα που έχει παραλάβει σχεδόν τελείως τα σχήματα που έχουν έκπεμψη από την Βαρσοβία και την Βιέννη.

"Η τηλεπαθική ομάδα της Βίλνας που συμμετέχει στα πειράματα μόνον ως δέ κ τ η ς, σημειώνει, επίσης, άξιοσημειώτους έπιτυχίας.

Τις μέρες αυτές έγραψε στόν κ. Τανάγρα ο γνωστός ψυχοφυσιολόγος τού Μιλάνου κ. Τζοβάννι Πιόλι, ζητώντας οδηγίες για να καταρτίσει εκεί τηλεπαθική ομάδα για την όργάνωση όμοιων πειραμάτων μεταξύ "Αθηνών—Μιλάνου.

Στα πειράματα "Αθηνών — Πολωνίας μετέχουν και οι καθηγητά τού Πανεπιστημίου Βαρσοβίας κ. κ. Β. Κβιάτοβσκι (άπολογητική) και Γουστ. Μπυχόβσκι (ψυχιατρική).

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ;

Προαισθάνονται τα ζώα τόν θάνατο ή ένα δυστύχημα που πρόκειται να συμβή; "Η έπιστήμη λέγει "ναί", χωρίς όμως να είναι άκόμη και σε θέση να εξηγήσει τó φαινόμενο τó όποιο...έν τούτοις παραδέχεται έκ πείρας.

"Αναφέραμε σε άλλο φύλλο μας μερικά περιστατικά άπολύτως έξακριβωμένα, που πείθουν ότι τα ζώα προαισθάνονται όπως και ο άνθρωπος. Σήμερα, θα σάς δώσουμε νέες περιπτώσεις για τις όποιες επίσης δεν μπορεί να χωρέσει ή παραμικρή άμφισβήτηση, έφ' όσον τις άναφέρει ο ίδιος ο κ. "Ερριό.

Μιά οικογένεια περιστεριών, είχε χτίσει τη φωλιά της στο κολωμα ένδς τοίχου. Τα περιστέρια αυτά φώλιαζαν καιρό στο κολωμα εκείνο όποτε μία μέρα ξαφνικά πέταξαν και δεν ξαναφάνηκαν πιά.

Την άλλη μέρα, ο τοίχος γκρεμιζόταν και πλάκωνε πέντε έργατες που έτρωγαν το μεσημερινό τους στη σκιά του! Τα πουλιά είχαν προαισθανθί τόν κίνδυνο και τόν άπέφυγαν.

Πάλι ένα κοπάδι πουλιών συνήθιζε να συνοδεύη ένα πλοίο που έκτελούσε την γραμμή Σιγγαπούρης—Μαδράς. Τό πλοίο αυτό έμενε πολλές μέρες στούς δύο αυτούς λιμένες, και τα πουλιά τó είχαν συνήθεισε τόσο ώστε φώλιαζαν σ' αυτό και τό συνώδευαν στα ταξίδια του.

Μιά μέρα τα πουλιά άφησαν τό καράβι και δεν ξαναφάνηκαν.

Τό πλήρωμα άπόρησε γι' αυτήν την έξαφάνισιν, αλλά και δεν έδωκε ιδιαίτερα σημασία στο πράγμα. Τό πλοίο έξεκίνησε για τó συνηθισμένο ταξίδι. Στο δρόμο όμως, τó θρήκε μία τρομερή τρικυμία και μέσα σε όλίγες ώρες τó θύθιζε αΐτανδρο! Νά λοιπόν: μία άκόμη περίπτωση που τα πουλιά προ-

αισθάνθηκαν τόν κίνδυνο και τόν άπέφυγαν. "Αν είχαν γλώσσα, ίσως θα προειδοποιούσαν τόν πλοίαρχο για να μην ξεκινήσει εκείνη την ημέρα...

Είνε γνωστό ότι ο λαός πιστεύει πως ένα σκυλί που ούρλιάζει, προαναγγέλλει συνήθως τόν θάνατο.

Πολλοί δεν τα πιστεύουν αυτά, άκούστε όμως αυτό τό περιστατικό που έφηγείται στην πνευματιστική επιθεώρηση "Ψυχική" ή διευθύντριά της Κκ Μπορντερί:

"Ο κ. Μαρσέλ Μανζέν, ζωγράφος και πνευματιστής, είχε ένα σκυλί που ούρλιαζε κατά ένα ιδιαίτερο τρόπο, όταν κανένας από την γειτονιά έπρόκειτο να πεθάνη. Μιά μέρα λοιπόν, τó σκυλί τού κ. Μανζέν άρχισε πάλι να ούρλιάζει με τό χαρακτηριστικό εκείνο ούρλιασμά του. "Ο ζωγράφος και ή σύζυγός του που τó άκουσαν, σκέφτηκαν ότι κανένας γείτονας πάλι θα πέθαινε.

Τό σκυλί τους όμως δεν έπαυε να ούρλιάζει πένθιμα ως τό πρωί. Την άλλη μέρα, ο Μανζέν πέθαινε ξαφνικά από συγκοπή!

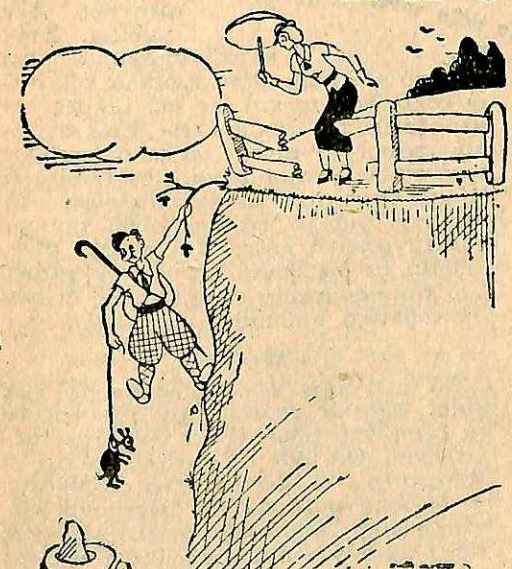
Τέλος, αναφέρεται και τό εξής.

"Ενας γέρος βοσκός είχε ένα μαντρόσκυλο που ποτέ δεν τόν άφηνα. "Ενα πρωί, ο γέρος άνήγγειλε ήρεμα στον γυιό του, ότι σε λίγο θα πέθαινε. Την ίδια ώρα ο σκύλος του που ήταν άπόξω, στόν κήπο, άρχισε να ούρλιάζει λυπητέρα.

"Ο γέρω-βοσκός δεν λάθεψε στα προαισθήματά του, άλλ' ούτε και ο σκύλος στα δικά του! Τό ποτέ περιεργό δέ είναι ότι σε λίγες μέρες πέθανε και ο σκύλος μήν μπορώντας να ζήσει ύστερ' από τόν θάνατο τού κυρίου του.

Πώς μπόρεσε τώρα, να προαισθανθί τόν θάνατο τού βοσκού, μυστήριο.

ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΝΘΑΡΡΥΝΣΗ

—Κρατήσου καλά. Πάω να σου φέρω βοήθεια! Και πού παντός, κρέατα καλά τή Λουλού!

ΗΤΑΝ ΠΕΡΙΤΤΟΝ

—Κύριε! είναι περιττό να μου λέτε παντού πως είμαι ένας θλάνας.
—Φυσικά! αφού τó ξέρει όλος ο κόσμος!...

ΤΟ ΗΘΕΛΕ

—Στην ηλικία σας δεσποινίς, ήμουν ένα γαϊδούρι έστρωτο...
—Πώς! αλήθεια; Διατηρήστε θανάσιμα!...

Φρέντυ Μπαρτολομιού -- Μίκυ Ρούνι

Ο Φρέντυ Μπαρτολομιού και ο Μίκυ Ρούνι είναι μικροί στην ηλικία: ο πρώτος είναι δώδεκα και ο δεύτερος δεκάεξη χρόνων. Είναι όμως μεγάλοι ήθοιοι και οι δύο. Ασφαλώς όλοι θα θαυμάσατε τον Μίκυ στον ρόλο του Πούκ στο «Όνειρο θερινής νυκτός» του Σαίξπηρ. Και κανείς δεν θα έμεινε ασυγκίνητος έμπρός στο μεγάλο ταλέντο του Φρέντυ στον «Μικρό Λόρδο».

Τα δυο παιδιά είναι στενότεροι φίλοι. Ο Φρέντυ είναι Άγγλος και ο Μίκυ Ιρλανδός, γεννημένος στην Αμερική. Οι χαρακτήρες των είναι οι πιο διαφορετικοί χαρακτήρες που μπορεί κανείς να φαντασθεί. Έχουν όμως κάτι κοινό: Και οι δύο αποβλέπουν στον κινηματογράφο για το μέλλον τους.

«Όχι όμως ως ήθοιοι, όπως θα νομίσετε, αλλά σε επάγγελμα σχετικό με τον κινηματογράφο.

Ο Φρέντυ σκοπεύει να γίνει συγγραφέας.

Ο Μίκυ έχει αποφασίσει να γίνει σκηνοθέτης.

Το πράγμα φαίνεται λίγο παράξενο κι' είναι πράγματι έξαιρητικό για δυο νέους ήθοιους με τόσο μεγάλο ταλέντο. «Αν ρωτήσετε όλους τους νέους ήθοιους τι θα γίνουν αργότερα, οι 99 στους 100 θα σας απαντήσουν ότι θα εξακολουθήσουν την καριέρα τους. Τέτοιο όμως δεν συμβαίνει στον Μίκυ.

—Θα μου άρεσε πολύ να βλέπω μια ταινία και να είμαι εγώ εκείνος που δημιουργήσει την ιστορία και τους χαρακτήρες της, λέγει ο Φρέντυ.

—Θέλω να βλέπω μια ταινία και να μπορώ να πω ότι στην σκηνοθεσία μου και στην γενική διεύθυνσή μου όφειλεται η επιτυχία της, δηλώνει ο Μίκυ που έχει πολύ πρακτικό μυαλό.

Τους έπεσκέφθηκα τελευταία στα στούντιο της Μέτρο-Γκόλντγουιν όπου γυριζόταν το αξιοτούργημα του Κίπλινγκ «Γενναίοι Καπετάνιοι» όπου πρωταγωνιστούν και οι δύο.

—Θυμίζω ότι ανέκαθεν το όνειρό μου ήταν να γίνω συγγραφέας, μου έξωμολογήθηκε ο Φρέντυ. «Όταν γύρισα την πρώτη μου ταινία, — είναι ακριβώς χρόνια τώρα —, σκέφθηκα: «Μια μέρα θα γράψω κι' εγώ μια ιστορία σαν κι' αυτήν και ο κόσμος θα λένε ότι είναι δική μου. Θάπρεπε όμως να προσθέσω ότι κάποτε — για ένα πολύ σύντομο διάστημα είναι αλήθεια — είχα απο-

φασίσει να παραιτηθώ των συγγραφικών μου ονείρων και να γίνω... τζόκευ! Σήμερα μου φαίνεται άστεία εκείνη ή παροδική μανία...

Την στιγμή εκείνη μας πλησίασε ο Μίκυ Ρούνι. Μου μίλησε κι' εκείνος με την ίδια σοβαρότητα που μίλησε κι' ο Φρέντυ.

—Όταν γύρισα την πρώτη μου ταινία ήμουν μόνο τεσσάρων χρόνων. Θυμίζω ότι η φιλοδοξία μου να γίνω σκηνοθέτης γρονολογείται από την ημέρα εκείνη. Φυσικά τότε, ήθελα να γίνω σκηνοθέτης επειδή τον έβλεπα να δίνει διαταγές. Σή-

Ο Φρέντυ και ο Μίκυ σε μια σκηνή από την ταινία τους.

θέλω μερικές φορές να γίνω σκηνοθέτης γιατί ξέρω ότι κη διεύθυνσις συντελεί πολύ στην επιτυχία μιας ταινίας.

Βλέπετε ότι και οι δύο είχαν πάρει την απόφαση για το μέλλον τους από πολύ μικροί. Είναι όμως μόλις ένα χρόνο που γνωρίστηκαν κι' ανήλλαξαν τις σκέψεις τους, τις ελπίδες τους, τα σχέδιά τους, τις φιλοδοξίες τους. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά και το γύρισμα του «Μικρού Λόρδου», όπου ο Φρέντυ έπαιζε τον πρωταγωνιστικό ρόλο και ο Μίκυ τον ρόλο του φίλου του.

Ο Φρέντυ, τότε ακόμα, ήταν το ντεράλ άγοράκι που είχε παραστήσει, αι στον «Ντέβιτ Κόππερφιλντ». Δεν έπιανε εύκολα φίλους μα ή ελικοκρίνη και ή συμπαθητικότητα του Μίκυ έσπασε γρήγορα τον πάγο και σε λίγες μέρες ήταν άχώριστοι φίλοι.

Ο Μίκυ ήταν ο πρώτος που απέσπασε από τον Φρέντυ το μυστικό του Ιδεώδους του. «Ως τότε ο Φρέντυ δεν το είχε αποκαλύψει σε κανένα εκτός από την θεία του Κίσου. Ο Μίκυ του έξωμολογήθηκε κι' αυτός τα δικά του όνειρα και ή φίλιά τους σταθεροποιήθηκε ακόμη περισσότερο.

Φυσικά προς το παρόν και ο Φρέντυ και ή θεία του έστρεψαν όλες των τις προσπάθειες στην ήθοποιία. Πρό πολλού, ή θεία Κίσου αναγνωρίζοντας ενεθάρρυνε την ασυνήθιστη ανάπτυξη της αντιλήψεως και της μνήμης του και του δίδαξε άρθρωση και άπαυ-

νελία και όλα τα συναφή μαθήματα. Και ο Φρέντυ παρακολούθησε όλα αυτά τα μαθήματα με μεγάλη επιμέλεια. Συγχρόνως όμως με το «γύρισμα» των διαφόρων ταινιών, επιχειρεί να συγγράφει διάφορες μικρές ιστορίες προς το παρόν. Γιατί, πραγματικά, δεν είναι ένα συνηθισμένο παιδί.

Ο Μίκυ, ξέ- άλλου, δεν γάνει καθόλου τον καιρό του, τις ώρες που δεν γυρίζει. Στέ-

κεται αδιάκοπα πίσω από τον σκηνοθέτη ή δίπλα του παρακολουθώντας και τις πιο μικρές λεπτομέρειες του γυρίσματος. Ένώ οι άλλοι νεαροί ηγαινούν να ξεκουρασθούν ή να παίξουν καμιά παρτίδα τένις, ο Μίκυ αρνείται να εγκαταλείψει το στούντιο για να παρακολουθή την κινηματογραφική λήψη. Και πολλοί σκηνοθέται και διευθυνταί τον έχουν πάρει υπό την προστασία τους και του δίνουν σκηνοθετικά μαθήματα.

□ □

Θα μου πείτε τώρα πώς μπορεί ένα παιδί δώδεκα χρόνων σαν τον Φρέντυ να ξέρη από τώρα τι θα γίνει όταν μεγαλώσει. Θα σας επαναλάβω ότι ο Μπαρτολομιού δεν είναι ένα συνηθισμένο δωδεκάχρονο αγόρι. Έχει μια καταπληκτική ωριμότητα αντιλήψεως για την ηλικία του και ή λογική του είναι ααιρετικά ανεπτυγμένη.

Στο σπίτι του, ενδιαφέρεται πολύ με την «Μηχανική» και ιδίως με τα ραδιόφωνα. Άλλωστε το ραδιόφωνο είναι ένας από τους καλύτερους δασκάλους

(Το τέλος στη σελίδα 38)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο «Άρχηγός» που βρίσκεται επικεφαλής του αγώνος της αμερικανικής αντικατασκοπείας, καλεί τον ντεντέκτιβ Ρέις Ουίλλιαμς να βοηθήσει την οργάνωσή του εναντίον μιας ομάδας κατασκοπών που διευθύνεται απ' τον Μάρκ Γιάρροου και τον κόμητα Γέντο. Σύζυγος του κόμητος Γέντο είναι ή Φλόρενς Ντράμмонτ, ή επωνομαζομένη «Φλόγα», άλλοτε έρωμένη του Ρέις Ουίλλιαμς, μια γυναίκα πολύ όραία. Ο «Άρχηγός» κατορθώνει να μπει κατά των ενεργειών του Γιάρροου και του Γέντο χωρίς στον «κατάσκοπο αρ. 7» που του φανερώνει τα σχέδια κα ι τα μυστικά των. Ο Γιάρροου ανακαλύπτει πώς ή «Κατάσκοπος αρ. 7» δεν είναι άλλος απ' την «Φλόγα» κι' ετοιμάζεται να το αποκαλύψει στον κόμητα Γέντο. Επεμβαίνει όμως ο Ρέις Ουίλλιαμς, οδηγούμενος απ' την Άλντα, την φίλη του Γιάρροου που τον ρίχνει στα δίχτυα του έραστού της, άπάνω στο γιότ «Φλόγα».

12. (Η συνέχεια)

Δεν έννοοισε, όμως, να χάσει τις αισθήσεις του. Έκαμε πάλι να άνασκηκωθεί για να όρμηση επάνω μου. Τότε είδα περμένο χάμω ένα δικοπο μαχαίρι. Έσκυψα σαν άστραπή το πήρα και το βύθισα ως την λαβή στο λαμό του.

Το αίμα με τύφλωσε και διέκρινά άνάμεσα σ' ένα κόκκινο πέπλο τον Γιάρροου να χτυπά την νέα με το κοντάκι του ρεβόλβερ του, κάτω απ' το πηγούνι. Είδα και κάτι άλλο στο βλέμμα του: τον φόβο, την φρίκη.

Προχώρησε τρία βήματα προς το μέρος μου κι' άπλωσε το χέρι με το περίστροφο. καθώς όμως πυροβολούσε, είχα την ετοιμότητα να σκύψω. Θαρρώ πώς ο Γιάρροου είδε την φονική λάμψη που ήταν στο βλέμμα μου. Και πάλι πυροβόλησε στα τυφλά, χωρίς να προλάβη να σημάδεψη. Τόν άρπαξα απ' τα πόδια και μ' ένα τράβηγμα τον ξάπλωσα χάμω.

Πρέπει να αναγνωρίσω πώς αγωνίστηκε με μανία, με τα χέρια και με τα πόδια του ενώ έγώ έξαντλούσα τις δυνάμεις μου προσπαθώντας να του στραμπουλήξω το χέρι που κρατούσε το ρεβόλβερ. Σαφικά, όμως, τα δέκα δάχτυλά του γαντζώθηκαν γύρω απ' το λαιμό μου.

Έκείνη την ώρα ή έλπιδα που μου γεννήθηκε όταν διάβασα την φρίκη μέσα στο βλέμμα του άρχισε να έξασθενίζει. Ήταν άνδρας, βέβαια, είχε, όμως, αντίληψη: κάτι πώς ήταν ο πιο δυνατός. Το χτύπημα που είχα δεχτή κατακέφαλα, οι βανασοότητες του μαύρου, οι άπελπισμένες προσπάθειές μου, όλα αυτά με είχαν έκμηδενίσει. Τώρα που έπρεπε να τελειώσω το έργο μου, ένιωθα τον έαυτό μου πολύ αδύνατο.

Παρ' όλα αυτά, βύθισα τα νύχια μου μέσα στα χέρια του μόνο και μόνο για να ξεσφίξω αυτά τα φρικτά δάχτυλα που μ' έσφιγγαν σαν κλοιός, που μ' έπνιγαν....

Ήμασταν πεσμένοι κοντά-κοντά: το άπαισιο πρόσωπο του Γιάρροου ήταν άκριβώς μπροστά στο δικό μου και μέσα στα μάτια του έβλεπα μια λάμψη μίσους όσο έξαντλιούνταν οι δυνάμεις μου....

Λίγο παρακάτω, έβλεπα την Φλόγα σταυρωμένη στον τοίχο. Την Φλόγα που θα πέθαινε από άτιμοτικό θάνατο, την Φλόγα που είχα προσβάλει με τις ύποψίες μου. Την Φλόγα που είχε θυσιάσει την ζωή της για να ζήσω εγώ και να γλυτώσουν τόσοι άλλοι....

Κάτι μαύρο πέρασε μπροστά από τα μάτια μου. Οι πνεύμονές μου δεν μπορούσαν πια να δεχτούν άέρα. Δεν είχα δυνάμεις για να αντιδράσω.

Το χέρι μου έπεσε χάμω. Και τότε — τί ευτυχία! — στα δάχτυλά μου ένιωσα ένα ρεβόλβερ, το ρεβόλβερ του Μάρκ Γιάρροου, που είχε ξεφύγει απ' τα χέρια του.

Έκείνη την στιγμή, τα μάτια μου συνάντησαν το βλέμμα της Φλόγας. Τα πράσινα μάτια της μου έλεγαν καθαρά: «Άτυχoi είμαστε Ρέις! Βλέπεις πώς δεν έχεις το άπαιτούμενο σθένος. Στην κρίσιμη στιγμή, δεν μπόρεσες να έπιβληθής. Τόσο το χειρότερο, Ρέις. Κι' όμως είχα έμπιστοσύνη σε σένα».

Για ένα δευτερόλεπτο έαναβρόχη δλη την διαύγεια του πνεύματός. Οι μύς μου υπάκουσαν στον έγκέφαλό μου. Πήρα το ρεβόλβερ κι' άκουμπώντας την κάνη στον κρόταφο του Γιάρροου, πυροβόλησα.

Δεν άκουσα τον πυροβολισμό, τον ένιωσα, όμως. Ένοιωσα το κορμί που ήταν σφιγμένο άπάνω μου να παραλύει. Ύστερα, όλα σκετείνανσιν γύρω μου. Ο Ρέις Ουίλλιαμς, σάς το λέω μετά λυπής μου, είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ο ΚΟΜΗΣ ΓΕΝΤΟ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Μου φάνηκε πώς είχαν περάσει όλοκληρες ώρες. Αργότερα, όμως, ή Φλόγα μου είπε πώς δέκα δευτερόλεπτα όστερα απ' τον πυροβολισμό άνασκηκώθηκα.

Αυτό δεν το θυμίζω. Ούτε πώς άνασκηκώθηκα. Ξαναβρέθηκα μόνο όρθιος

κυττάζοντας το πτώμα του Μάρκ Γιάρροου.

Δυσκολεύτηκα ώπου να άπελευθερώσω την Φλόγα. Οι χειροπέδες ήταν δέμενες σε άτσάλένους κρίκους και τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Κατώρθωσα, όμως, στο τέλος να την άπελευθερώσω. Καθώς την κρατούσα στην άγκαλιά μου ξανάειδα το χαμόγελο νάνη στο βασανισμένο πρόσωπό της.

Ποιά ήταν τα πρώτα λόγια της; Μπορεί να είχα σθένος, είχε, όμως, κι' ή Φλόγα. Καθώς με πλησίαζε με μια προσπάθεια για να σταθή όρθια, μου είπε άπλούςτατα:

— Μπορούσες, νομίζω, να μου πής πώς έχω όμορφες πλάτες!

Και σωριάστηκε χάμω. Πέρασα στο μπάνιο που ήταν δίπλα κι' έχωσα το κεφάλι μου κάτω από ένα ρομπινέ. Είδα το νερό να βράζει κόκκινο. Δεν έδωσα όμως προσοχή. Πλύθηκα και μετά γέμισα ένα ποτήρι νερό για την Φλόγα.

Είχε συνέλθει, εν τώ μεταξύ, και καθισμένη κάτω ήπие μονορούφι το νερό. — Έλειψε της είπα ο σατανάς απ' τον κόσμο. Θαρρείς και βρισκόμαστε στα σφαγεία.

Δεν τα παράλεγα, γιατί ο μαύρος γίγας ήταν βουτηγμένος στα αίματα καθώς κι' ο άλλος.

Η Φλόγα έριξε μια ματιά όλόγυρα κι' άνατρίχιασε.

—Ευτυχώς που κανένας δεν ύπωπτεύθηκε τί συνέβη εδώ μέσα. Όσο για το πλήρωμα, συνηθίζει να ύπακούη στις διαταγές μου.

Διεκόπη, σκούπισε το στόμα της άπ' όπου έσταζε λίγο αίμα και γύρισε όλο το κεφάλι για να μην δη πια τον Μάρκ Γιάρροου.

— Δεν φαντάζεσαι, βέβαια, είπε, πώς ο Μάρκ χρησιμοποίησε άπόψε μόνο έναν άνδρα, ενώ έχομε είκοσιπέντε στο γιότι. Φοβόταν μη με δούν. Γιατί εγώ είμαι ιδιοκτήτρια του γιότι. Δεν τολμούσε να έμπιστευθί σ' αυτούς ένόσω έλειπε ά κόμης.

Χτύπησα το μέτωπό μου: — Άλήθεια! φώναξα. Θάρρη ό κόμης. Να ξέρη τίποτα άραγε; Να του τάπε όλα ο Μάρκ Γιάρροου;

Η Φλόγα στριλίνηκε στον τοίχο και κούνησε το κεφάλι της.

— Ο Μάρκ, είπε, τηλεφώνησε, γιατί το γιότι συνδέεται με την ξηρά. Είπε άπλούςτατα πώς κρατούσε στην έξουσία του τον κατάσκοπο άριθ. 7 με άναμφισβήτητες άποδείξεις. Θέλησε να του κάνει μια έκπληξη.

Και ξεκαρφιτσώνοντας το μικρό σημεί-

ωμα πού βρισκόταν άπάνω στην κουρτίνα, συνέχισε:

— Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα γι' αυτήν; ρώτησε γονατίζοντας κοντά στην νέα. Κατά βάθος, Ρέις, χάρις σ' αυτήν βρισκόμαστε ακόμα στη ζωή. Έκανε δ,τι μπορούσε. Δεν δέχτηκε.

Γιά μια στιγμή κύτταζε την μικρή κι' ύστερα προχώρησα προς το παραθυράκι της καμπίνας.

— Μιά άτμάκατος! είπα σιγανά. 'Ο κόμης!

Η Φλόγα χλώμιασε και διευθύνθηκε βιαστική προς το άλλο δωμάτιο:

— Το κλειδί είναι μέσα στην τσέπη του Γιάρρου, είπε. Γρήγορα, Ρέις, έλα!

Την ακολούθησα με θαυμασμό. Μπροστά στον καθρέφτη διώρθωνα την άκαταστασία του ντυσμάτός της. Μου έξηγήσε με κομμένες φράσεις τί έπρεπε να κάνουμε. Τό σχέδιό της δεν μου πολυάρεσε και της τό είπα.

Οδηγώντας με στο διπλανό δωμάτιο, όπου ήσαν οι σκοτωμένοι, συνέχισε:

— Είναι ή μόνη μας έλπίδα σωτηρίας. 'Ο κόμης θάρρη μόνος γιατί του τό ζήτησε ο Μάρκ Γιάρρου. Σίγουρα θα τοποθετήσει άνδρας στον διάδρομο με διαταγή να κατεβούν άν τους ειδοποιήση μέσα σέ λίγα λεπτά ότι όλα είναι εν τάξει. Έμπιστευθήτε σέ μένα. Πρέπει να ξερακολουθήσω να είμαι ο κατάσκοπος ύπ' άρ. 7 κι' ή μικρή αυτή σκηνοθεσία θα με άνεβάση ακόμα πιο πολύ στην έκτιμηση του κόμης. Παίξετε τον ρόλο σας όπως θα παίξω κι' εγώ τον δικό μου. Δεν συντρέχει κανένας λόγος να μην με πιστέψη. Μόνος ο Μάρκ Γιάρρου θα μπορούσε να τον βγάλει άπ' την πλάνη του.

Μ' έσπρωξε μέσα στην μικρή άλκóβα όπου πριν άπό λίγα λεπτά ήταν άκόμα φυλακισμένη, κι' έκλεισε τις κουρτίνες. Με τό ρεβόλβερ εγώ, στο χέρι, περίμενα.

Ένας θόρυβος φωνών άκούστηκε άπ' έξω και ξεχώρισα την φωνή της Φλόγας.

— Έμπα μόνος! φώναξε. Κρατούμε τον κατάσκοπο άρ. 7.

Ανάμεσα άπ' τις κουρτίνες είδα τον κόμητα να μπαίνει. Γιά να είμαι έτοιμος γιά κάθε ένδεχομένο, τον σημάδεψα με τό ρεβόλβερ μου.

Έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τά πτώματα, δεν απέδειξε, όμως, τίποτα. Σήκωσε τό ένα χέρι του Γιάρρου με τό μπιστούνι του κι' αφήνοντάς το να ξαναπέση, γύρισε προς την Φλόγα:

— Βέβαια, είναι ο Μάρκ Γιάρρου, είπε. Τόν σκότωσε ο Ρέις Ουίλλιαμς, υποθέτω. Τόν καυμένο τον Μάρκ! Είχε τόση πεποίθηση πώς θα τον τύλιγε αυτός! Ποιός του είπε να είναι τόσο εγωϊστής!

Διεκόπη, κύτταξε την άναίσθητη νέα που ήταν εξαπλωμένη χάμα και τον σφαγμένο μαύρο και χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνηση συνέχισε:

— Πάμε να φύγουμε, άγάπη μου, άπ' εδώ. Θα μου διηγήθης έξω τί συνέβη. Πάλι έδρασε, βλέπω, ο παληός θαυμαστής σου, Ρέις Ουίλλιαμς.

Καθώς έτοιμαζόταν να βγεί, εκείνη τον άγκάλιασε με τά δυο χέρια της.

— "Οχι! "Οχι! φώναξε και κρεμάστηκε με άπόγνωση άπάνω του, μην πυροβολήσης, Ουίλλιαμς! Μου τ' άρκίστηκες άν έσύ και ή νέα ξαναφύγετε ελεύθερα!

Έκπληκτος άπό αυτό τό ξέσπασμα, ο κόμης Γέντο παρακολούθησε τά βλέμματα της Φλόγας και κύτταξε προς την άλκóβα. Παραμερίζοντας εγώ τις κουρτίνες, προχώρησα και του άκούμπησα τό ρεβόλβερ στο στήθος του.

ή Φλόγα

Χωρίς τον παραμικρό φόβο στράφηκε και κύτταξε την Φλόγα.

Έκείνη του έξηγήσε τρέμοντας:

— 'Ο Ουίλλιαμς με έξανάγκασε, άπειλώντας με με τό ρεβόλβερ του, να σέ φέρω μόνο εδώ. Μου είπε πώς θα σέ σκότωνε άν και άλλοι περνούσαν τό κατώφλι μαζί σου κι' άν σούκανα τό παραμικρό νόημα γιά να σέ προειδοποιήσω.

Ο κόμης με κύτταξε κατάματα και έπειτα χαμήλωσε τό βλέμμα του προς τό ρεβόλβερ και είπε:

— Καλά έκανες, άγάπη μου. 'Ο κ. Ουίλλιαμς δεν είναι άπό εκείνους που άπειλούν στα ψέμματα.

Κύτταξε τό πτώμα του Μάρκ Γιάρρου και χαμογέλασε.

— Τό καταλαβαίνετε, υποθέτω, Ουίλλιαμς, πώς δεν μπορείτε να φύγετε ζωντανός άπ' τό πλοίο... είπε.

— Έδείξε τά δυο πτώματα.

— Τό ίδιο λέγω και σέ σάς και στην χαριτωμένη κόμηση, είπα. "Αν θέλετε να πεθάνετε όλοι μαζί, δεν έχετε παρά να καλέσετε τους φίλους σας.

Ο κόμης δεν έχασε την ψυχραιμία του.

— Δηλαδή, τί θέλετε;...

— Μιά βάρκα να μεταφέρει άπλούστατα στην ξηρά σώους και άβλαβείς την κοπέλλα αυτή (έδειξε την "Αλντα) κι' έμένα.

Συλλογίστηκε μία στιγμή.

— Σύμφωνοι, είπε τέλος. "Υποθέτω πώς θ' άρκεσθήτε στον λόγο της τιμής μου. Τόν κύτταξα μ' ένα παράξενο χαμόγελο:

— Αυτό, άγαπητέ μου κόμη, δεν τόχω σκοπό και σάς παρακαλώ να μην επιμένετε. Έσείς κι' ή κόμηση θα μάς συνοδεύσετε μέσα στην βάρκα και μέσα στο αυτοκίνητο. Καταλαβαίνετε, βέβαια, έλω να σάς κρατώ ως άμήρους. "Αν συμβή τό παραμικρό ως σκοτώσω τον ένα ή τον άλλο. Άκόμα δεν έχω άποφασίσει ποιόν.

— Όπως άγαπάτε, συγκατετέθηκε εκείνος. Θα περάσουμε λοιπόν στο διπλανό δωμάτιο και θα κλείσουμε αυτή την πόρτα. "Υποθέτω πώς δεν θέλετε να προκαλέσετε περιττά σχόλια έκ μέρους του πληρώματος.

Τόν πλήρωσα με τό ίδιο νόημα:

— Όπως δεν θα θέλετε και σείς να προκαλέσετε έκ μέρους της άστυνομίας, είπα.

— Οί άνθρωποι μου θα σηκώσουν τά πτώματα, πρόσθεσε, περιττόν να άνησυχήτε.

Περάσαμε στην πολυτελή καμπίνα, όπου κυτάζοντας την Φλόγα να τραβά όσο μπορούσε προς τά κάτω τά μανίκια της γιά να κρύψη τις άμυχές, συλλογίζομουν άν θα τις έρριχνε κι' αυτές στην πλάτη μου. Πάντως ήμουνα ήσυχος. Τώρα, θα μπορούσε να δικαιολογήση την φυγή του κατασκόπου άρ. 7.

Έκλεισαν την πόρτα των σκοτωμένων πίσω μας. Πήρα τά δυο ρεβόλβερ μου, πήρα τά αντίγραφα των σχεδίων καθώς και τις έναντίον του γερουσιαστού άποδείξεις που βρήκα μέσα στην ζώνη της "Αλντας. Είπα πώς ήμουν έτοιμος να έγκαταλείψω τό γιότ.

Ο κόμης έπαψε τον ρόλο του μέχρι τέλους. Πάτησε ένα κουμπί.

— Μιά άτμάκατος γιά τον κ. Ουίλλιαμς, είπε στον αυτήν. Στείλε μου κι' έναν συνάδελφό σου να σηκώση αυτή την νέα που λιποθύμησε.

Κρατώντας τό ρεβόλβερ μου μέσα στην τσέπη του σακκακιού μου και με την κάνη άκουμπισμένη στη μέση του Γέντο, τον άκολούθησα. Δεν θα την ξαναπάθαινα.

Η "Αλντα συνήλθε όπóταν φθάσαμε στην ξηρά. Παραξάλιστηκε λίγο και μη καταλαβαίνοντας τί συνέβαινε, έκλαψε. Τό αυτοκίνητο βρισκόταν όπου τό είχαμε άφίσει και σέ λίγο κυλούσαμε, όλοταχώς, μέσα στην νύχτα.

Περιττόν να πώ πώς ο γερουσιαστής μούδειξε ευγνωμοσύνη γιά τις φοβερές άποδείξεις που του έφερα καθώς κι' ή "Αλντα γιατί δεν μαρτύρησα τίποτα στον πατέρα της. Με την "Αλντα συνέβη κάτι παραπάνω: Προτού φύγω άπ' τό σπίτι της κρεμάστηκε στον λαμό μου κι' είδα κι' έπαθα όσπου να την ξεφορτωθώ. "Ωραία ήταν, βέβαια, κι' άσφαλώς θα φανταζόταν πώς ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί μου.

Μιά γυναίκα, όμως, συλλογίζομουν μόνχα ένώ: την Φλόγα! Εκείνην θαύμαζα, εκείνη με είχε κυριεύσει. Νύχτα-μέρα ρισκοκινδύνευε την ζωή της γιά την πατρίδα της, γιά τους συμπατριώτες της. "Ήταν ο "Κατάσκοπος άρ. 7» κι' άντρίπιαζα με την σκέψη ότι δεν έπαυε να είναι, παρ' όλη την δαμόκλειο σπάθη που κρεμόταν άπάνω άπ' τό κεφάλι της.

Ο Μάρκ Γιάρρου κι' ο κόμης που είχαν επιθυμήσει κάτι που να κάνει αίσθηση στις έφημερίδες, ίκανοποιήθηκαν με τό παραπάνω. Ο Μάρκ, δυστυχώς, δεν ζούσε πιά γιά να τό άναγνώση, καθένας, όμως, άπ' τους μισθωτούς δολοφόνους του διάβασε την είδηση... γιά να είναι προσεκτικός στο έλεον. Βέβαια, δεν άναφερόταν τίποτα άπ' τά συμβάντα άπάνω στο γιότ, άλλα έγραφαν μόνο γιά την επίθεση στο σπίτι του γερουσιαστού. Επίσης και γιά την γενναιότητα του Ρέις Ουίλλιαμς που είχε νικήσει τους ληστές.

Χτύπησε τό τηλέφωνο καθώς έφθανα στο διαμέρισμά μου.

"Ήταν ο "Αρχηγός. Είχε ήδη επιζητήσει να έπικοινωνήση μαζί μου πολλές φορές. Τά νυκτερινά γεγονότα στο σπίτι του γερουσιαστού τον άπασχολούσαν.

— Μη σάς νοιάξη γιά τον γερουσιαστή, του είπα. Ούτε γιά τά σχέδια. Δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο.

— Και γιά τον Μάρκ Γιάρρου; "Ολη νύχτα τον συλλογίζομουν και γιά να είμαστε πιο άσφαλείς...

— Και γι' αυτό μην σάς νοιάξη: ο Μάρκ Γιάρρου πέθανε.

Σάστισε:

— Τί πώς; Είσαθε βέβαιος;

Θάλεγε κανείς πώς δεν τον δυσάρεστησε ή είδησις.

"Όσο γι' αυτό, είμαι βεβαιότατος, είπα. Ο Μάρκ Γιάρρου πέθανε... στην άγκαλιά μου! Τρόπος του λέγειν...

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ

Ο "Αρχηγός εξαπλώθηκε άναπαυτικά στην πολυθρόνα του. "Ήταν τόσο κοντός που τό σώμα του χανόταν, όλόκληρο, σχεδόν μέσα στην μεγάλη πολυθρόνα. "Απ' τό άλλο μέρος του τραπεζιού, κάτω άπ' την λάμπα, ήταν ή Φλόγα. Τό πρόσωπό της ήταν άπαθές, ψυχρό. Τά πράσινα μάτια της ήσαν καρφωμένα άπάνω στον "Αρχηγό.

— Είμαι έντυχής, Ρέις Ουίλλιαμς, είπε εκείνος άργά, που μάθατε τέλος ότι ή Φλώρενς Ντράμουντ είναι ο "Κατάσκο-

πος άρ. 7». Ξέρετε πόλε καλά γιατί δονομάζεται έτσι: έξη άνδρες πριν άπό αυτήν κατάρθωσαν να είλαωρήσουν στίς τάξεις αυτής της τρομοκρατικής οργανώσεως, άλλ' άνεκαλύφθησαν και δολοφονήθηκαν κατά τον άγριώτερο τρόπο. Η Φλώρενς Ντράμουντ θυσίασε τά πάντα γιά την πατρίδα της...

Η Φλόγα σήκωσε τό χέρι της.

— Γιατί μιλάτε έτσι, "Αρχηγέ; "Άλλοτε, έκανα κακό στον κόσμο, τώρα προσπαθώ να κάνω λίγο καλό.

Ο "Αρχηγός σηκώθηκε και πλησιάζοντας στο γραφείο, της είπε:

— Και τό λέτε αυτό «λίγο καλό;» σκεφθήτε! Παντρευθήκατε αυτό τον "Ασιόπτη, έναν άνδρα άσυνείδητο που δεν έχει τίποτα τό ανθρώπινο. Έναν άνδρα που βασανίζοντας γυναίκες και παιδιά, κατορθώνει να κλέβη τά κυβερνητικά μυστικά. Ποιός θα παραδεχόταν ποτέ τέτοια θυσία; Και δεν θέλετε ούτε καν να γίνη λόγος! "Ας είναι: γεννηθήτω τό θέλημά σας. Πήγε μου, μάλλον, πώς πέθανε ο Μάρκ Γιάρρου;

Εγώ έκανα την άφήγηση των γεγονότων. Βέβαια, δεν τά είπα όλα, πάντως, όμως, άρκετά. Του μίλησα γιά την άποκάλυψη της ταυτότητας του "Κατασκόπου άρ. 7» άπ' τον Μάρκ Γιάρρου. Γιά την έπιβίβαση μου στο γιότ, γιά την μάχη μας. Τό παρετήσια την Φλόγα σταυρωμένη στον τοίχο σαν μία πελώρια πεταλούδα και κατέληξα στην σκηνοθεσία που έρριξε στάχτη στα μάτια του κόμητος.

Και συμπέρανα:

— Ο κόμης Γέντο δεν υποπτεύεται, άσφαλώς, την μίς Ντράμουντ, οι χειροπέδες, όμως, άφησαν ίχνη στα χέρια της και τό μαστίγιο χάραξε την πλάτη της. "Όλα αυτά με άπασχολούν. Η μίς Ντράμουντ δεν θάρπεπε να βρσκεται πιά εδώ. Καθώς παραδέχεστε κι' έσεις, άρκετά όπηρετήσε την πατρίδα της. Θάρπεπε να έγκαταλείψη τά πάντα.

Ο "Αρχηγός έκανε ένα κίνημα άνησυχίας.

— Μά, άν αυτή είναι ή επιθυμία της... Τά μάτια της Φλόγας άστράψαν.

— Έκατοντάδες υπάρξεων βασίζονται σέ μένα, άρχισε...

Ο "Αρχηγός προχώρησε προς τό μέρος της και της άκούμπησε τό χέρι στον ώμο.

— Χιλιάδες υπάρξεων, παιδί μου! Έκατοντάδες χιλιάδων υπάρξεων, δυστυχισμένο μου παιδί που θα γλυτώσουν άν, χάρις σέ σάς, άποφευχθή ο πόλεμος.

— Κι' άν πεθάνη, μήπως θα κατορθώση τίποτα;

— Μά άφού ο κόμης Γέντο δεν ξέρει τίποτα και...

Σηκώθηκα με όρμη και προχώρησα προς τον "Αρχηγό.

— Τότε, εγώ θα δρώσω: θα σκοτώσω τον Γέντο. Τό αίμα όλων αυτών των παιδιών στάζει άπ' τά δάχτυλά του. Ο Μάρκ Γιάρρου κι' όλοι οι μισθοφόροι δολοφόνοι του ήσαν, άπλώς, όρντατά του. Εκείνος, όμως, είναι τό πνεύμα που οδηγεί...

Ο "Αρχηγός με κύτταξε κατάπληκτος.

— "Όστε θα τον σκοτώνετε... γιά τό καλό της πατρίδας σας;

Έκνευρισμένος γιά ό,τι θεωρούσα σαν εγωϊστικά, μισόκλεισα τό μάτι στην Φλόγα.

— Δεν είπα καθόλου αυτό τό πράγμα, "Αρχηγέ. Μόνο που μου φαίνεται πώς ή μίς Ντράμουντ θα είναι μία χήρα χαριτωμένη.

Ο "Αρχηγός δάγκωσε τά χείλη του.

— Είσαθε πολύ όρμητικός, κ. Ουίλλιαμς, υπερβολικά όρμητικός. Δεν θα σάς

έκθεσώ και πάλι όλους τους λόγους γιά τους όποιους ή Κυβέρνησή μας δεν τολμήσε ποτέ να πολεμήση φανερά τον κόμητα και τά σκοτεινά σχέδιά του. Άρκεί να σάς πώ πώς άν συλληφθή και άπλώς άν κατηγορηθή άκόμα, θαχούμε πόλεμο.

— Λαμπρά! Σκότωσα τον Γιάρρου, ο κόμης δεν μ' άγαπά, άρα, τά πράγματα είναι όλοφάνερα: θα κατευθύνη τις προσπάθειές του έναντίον μου κι' εγώ θα τον σκοτώσω.

Ο "Αρχηγός κούνησε με άπογοήτευση τό κεφάλι του.

— Περιμένετε να σάς έξηγήσω τον μηχανισμό αυτής της οργανώσεως που ένεργεί κάθε μέρα, σέ όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας μας μά και τις μικρές άκόμα. Η Βάσιγκτων είναι πλημμυρισμένη άπ' πράκτορες του κόμητος. "Υστερα άπ' την άρση της ποταπαγορεύσεως, ή οργανώσις προσέλαβε όλους τους άνεργους έγκληματίες, ανθρώπους που δεν είχαν άνάγκη έγκληματικής προπονήσεως. Τους σκόρπισε στην χώρα μας. Έκατοντάδες άρχηγών και χιλιάδες συμμοριτών βασανίζουν, καταπιέζουν, εκβιάζουν, σκοτώνουν, γιά να μάθουν τά μυστικά της Κυβερνήσεως. Πρό πάντος, όμως, περιμένουν. Και ξέρετε τί περιμένουν Ρέις Ουίλλιαμς;

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι μου.

— "Οχι, του είπα, ποτέ μου δεν ήμουν ίκανός στα αίνιγματα.

— Περιμένουν τον πόλεμο. Περιμένουν εκείνη τη μέρα γιά να έπιτεθούν όλοι μαζί, να χτυπήσουν όλοι μαζί, σέ όλο τον κόσμο. Γιά να σταματήσουν τά βαπρία μας, τά εργοστάσιά μας, τά αεροπλάνα μας. Γιά να δολοφονήσουν όλους τους σημαίνοντας πολιτικούς και στρατιωτικούς.

Δίστασε γιά μία στιγμή κι' ύστερα συνέχισε:

— Περιμένουν και κάτι άλλο, Ουίλλιαμς. Κατά μήκος του Ισθμού του Παναμά έξοι διευθύνουν ένα σωρό μαχαλάς. Μολονότι γνωρίζουμε μερικώς, τους περισσότερους τους άγνωσούμε. Κι' άν πεθάνη αύριο ο κόμης Γέντο, θα τον άντικαταστήση άμέσως κάποιος άλλος που δεν θα τον γνωρίζουμε και που δεν

θαχί «Κατάσκοπο άρ. 7» γιά να τον έπιτηρή. "Οχι, ο κόμης Γέντο δεν πρέπει να πεθάνη. Τούλάχιστον έφ' όσον δεν έχουμε τά όνόματα των άρχηγών του κινήματος που θα θέλουν να τον προδώσουν άπό συμφέρον ή φόβο.

— Κι' άν τά γνωρίζατε;

— Τότε θα ρισκοκινδυνεύαμε ένα μεγάλο κόλπο που να μην φαίνεται πώς στρέφεται έναντίον του περι ού ο λόγος κράτους.

— Λαμπρά, παραδέχτηκα. Αυτά τά όνόματα, όμως πώς θέλετε να τά μάθετε;

"Όσο δυνατό μνημονικό κι' άν έχη κανείς, είναι άδύνατο να τά θυμηθή.

Ο "Αρχηγός χαμογέλασε.

— Σωστό, είπε. Κι' εκεί ήθελα να καταλήξω. Ο κόμης δεν μπορεί να θυμάται όλα τά όνόματα των συνεργατών του. Ούτε τά όνόματα των όργάνων που ύπακούουν σ' αυτούς. Ούτε τις ύπηρεσίες που περιμένουν άπ' τον καθένα τους. Ούτε τις διαταγές που πρέπει να δώσουν. Ούτε τά χρήματα που πρόκειται να λάβουν. Είναι υπεράνω των ανθρώπινων δυνάμεων, κ. Ουίλλιαμς.

Αναγκαστικώς, θα υπάρχουν κατάλογοι και χάρται συντεταγμένοι, γιά να τους συμβουλευεται ο κόμης στην άνάγκη.

— Άσφαλώς! Οι κατάλογοι αυτοί είναι άδύνατο να μην υπάρχουν.

— Ξέρομε ποιός τους έχει στην κατοχή του, κ. Ουίλλιαμς. Η μίς Ντράμουντ τους είδε. "Ω! όχι άπό πολύ κοντά, πάντως, όμως, τους είδε. Αυτούς τους κατά-λόγους θέλομε να βρούμε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

« δ ρ ά κ ο ς »

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΤΕΣΤΙ

Κάθε χρόνο, ή κ. Λάντι πήγαινε σε μια μικρή λουτρόπολη για τους ρευματισμούς της. Ο σύζυγός της, αρχιτέκτων αρκετά γνωστός, συνήθως την συνόδευε μόνο και μόνο για ν' αλλάξει αέρα. Ήταν κατά πέντε χρόνια νεώτερος της γυναίκας του. Τα ζωηρά του μάτια και τα πυκνά φρύδια του κορνιζάρωνταν από άφθονα γκριζα μαλλιά.

Κουκλός... δεν ήταν ασφαλώς ο κ. Λάντι, πάντως όμως δεν παρουσίαζε και διψή... τέρας! Ίσως ο Ύψιστος να μην τον είχε φτιάσει στο καλούπι των Αδωνιδών, τί είναι όμως, σάς παρακαλώ, το ανδρικό κάλλος; Δεν είναι προκλητική μορφή σαν των γυναικών, αλλά κάπως «στρωτό» παρουσιαστικό. Αυτό, λοιπόν, το «στρωτό» παρουσιαστικό, ο κ. Λάντι το είχε... και το παραείχε μάλιστα!

Εκείνο το καλοκαίρι ο Αύγουστος ήταν τόσο ευχάριστος, που ο Λάντι ένοιωσε την επιθυμία να περάσει μερικές μέρες σε καμιά πλάζ, σε ατμόσφαιρα πιο ζωηρή. Άφησε λοιπόν την γυναίκα του να συνεχίσει την θεραπεία της και πήγε με το αυτοκίνητό του στην παραλία, σε απόσταση 300 χιλιομέτρων.

Κράτησε ένα ωραίο δωμάτιο στο καλύτερο ξενοδοχείο μιας κομψής πλάζ. Καθισμένος σ' ένα τραπέζι του ρεστοράν, ή στο υπαρό αρχισε να παρακολουθεί το πηγαινε-έλα του ωραίου φύλου. Και καθώς που και που τον κύταζαν οι γυναίκες, έριχνε μια ματιά στον καθρέφτη, ψιθυρίζοντας:

—Ασφαλώς μοιάζω πιο νέος από ό,τι είμαι!

Το πολύ-πολύ για σαραντάρη να τον περνούσαν. Αυτός όμως ένοιωσε τον έαυτό του άκονα πιο νέο με τον αέρα της θάλασσας και με τις αναμνήσεις της εποχής που έφηβος, πετούσε σαν πεταλούδα από κατάκτηση σε κατάκτηση! Καλός κολυμβητής, έκανε την επίδειξή του στ' ανοιχτά. Ένα βράδυ μάλιστα χόρευε ρούμπα.

Πώς χόρευε ρούμπα ο κ. Λάντι είναι δολοκλήρη ιστορία... Πρώτα απ' όλα, ο κ. Λάντι χόρευε σπάνια, σε εξαιρετικές περιστάσεις δεδομένου ότι η γυναίκα του δεν ήταν για χορούς... Για να χορέψει λοιπόν ο κ. Λάντι—και μάλιστα για να χορέψει έναν τόσο μοντέρνο και προκλητικό χορό θα πή πώς έτυχε κάποια «εξαιρετική» περίπτωση...

Είχε προσέξει στην πλάζ και στο μπάρμιαν μορφή και χαμογελαστή κοπέλλα, νησιώτισσα ξανθή με γαλάνα υάτια. Ένα βράδυ, στον έξωστό του καζίνο όπου χόρευε, ο Λάντι κάλεσε σε χορό την ωραία νέα. Αφού χόρεψαν, της είπε:

—Με συγχωρείτε που είμαι μέτριος χορευτής...

Εκείνη του αποκρίθηκε ευγενικά:

—Δεν χορεύετε καθόλου άσκημα...

Κι' ενώ εκείνος ευνουσιμένως υποκλινόταν, ή ντάμα του πήγε να ανταμώσει τους συντρόφους της.

Ο Λάντι θάθελε να την ξαναδύ, να

την ξαναχορέψει, μα ή νέα είχε χαθή μέσα στο πλήθος των χορευτών. Βγαίνοντας μια στιγμή στον έξωστό, ο Λάντι νόμισε πως την διέκρινε μέσα σε μια μεγάλη κουρσα, με θορυβώδη παρέα. Όλη την νύχτα, το μυαλό του βασανιζόταν με την σκέψη της...

Την επομένη, μάταια έψαξε παντού να βρή την ντάμα του. Δεν ήταν πουθενά. Ασφαλώς θα είχε πάει έκδρομη. Θα ήθελε να είχε μερικές πληροφορίες για αυτήν. «Μα την έρωτεύθηκα άραγε;» συλλογιζόταν Γευμάτισε χωρίς έρεση, δεν μπόρεσε να κοιμηθώ το μεσημέρι και στις τέσσερις νύχθηκε με μεγάλη επιμέλεια. Πουθενά ή κοπέλλα.

—Πώς γύρισε έτσι γρήγορα, τον ρωτούσε την επομένη ή κ. Λάντι

Στις δώδεκα, περιπλανιόταν κατά μήκος της πλάζ που ήταν σχεδόν έρημη.

Ξαφνικά, την είδε στην είσοδο ενός δαυλλίου. Φορούσε κοντή φουτίτσα ως το γόνατο. Στεκόταν ακίνητη μπροστά σ' έναν ψηλό και κοκκαλιάρη νεαρό που έλεγε κανείς πως είχε πρόωρη ανάπτυξη. Ο Λάντι πλάνιασε. Η νέα, που κύταζε γύρω της άφηρημένα, πρόσεξε τον έργο του. Τώρα, βρισκόταν σε απόσταση δέκα βηματών απ' το ζεύγος κι' ένοιωσε ένα τσίμπημα στην καρδιά: εκείνη του χαμογελούσε! Ο νεαρός «με την πρόωρη ανάπτυξη» στράφηκε και το πρόσωπό του κατσουφιάσε.

—Καλησπέρα σας, αγαπητή κύριε, είπε στον Λάντι σφίγγοντάς του με θέρη το χέρι εκείνη.

—Καλησπέρα σας, αγαπητή δεσποινίς...

—Ήρθατε να με πάρετε, δεν είναι έτσι; Με περιμένετε να γευματίσουμε κι' άργησα. Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι. Με συνοδεύει, δεν είν' έτσι;

Τι. Με συνοδεύει, δεν είν' έτσι;

—Μά... πολύ ευχαρίστος! Ψιθύρισε κατάπληκτος απ' την ευτυχία του ο Λάντι.

—Καλησπέρα, Ρομπέρ! Είπε εκείνη στον νέο.

Κι' απομακρύνθηκε στο μπράτσο του Λάντι, ενώ ο άλλος με σκυμμένο κεφάλι, απομακρυνόταν.

—Είναι ξάδελφός μου, είπε εκείνη γελώντας, τώρα μόλις πήρε το διπλόμα του, απ' το γυμνάσιο. Είναι πολύ ζηλιάρης κι' όλο σκηνές μου κάνει.

—Μου επιτρέπετε να σάς συνοδεύσω...καί στ' αλήθεια;

—Πολύ ευχαρίστος! του αποκρίθηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

—Πού ήσασταν σήμερα, σάς ζητούσα όλο το απόγευμα;

—Βοηθούσα τη μαμά στο ράψιμο.

—Ύστερα απ' τον χορό, γέες την νύχτα, πήγατε έκδρομη με αυτοκίνητο;

Εκείνη δάγκωσε τα χείλη της καθώς στενοχωρημένη:

—Με είδατε;... Ήμουν με κάτι φίλους... Έλπιζω να μην είσατε σαν τον ξάδελφό μου, που τα παρεξηγεί όλα.

Εσείς είσατε λογικός, έπεικής και δραστήριος συγγόνως, ψέμματα;

—Βέβαια, βέβαια...

Εξακολουθούσε να τον κρατά απ' το μπράτσο ενώ εκείνος ήταν σαν μεθυσμένος. Της ψιθύρισε:

—Ξέρετε ότι...ότι μου άρέσετε πάρα πολύ;

—Το άντελήφθην! του είπε ευθυμία.

—Κι' εγώ... σάς άρέσω;

—Υπερβολικά! Τρελλά! Είσατε «κύριος» με όλη την σημασία της λέξεως.

Ζήτησα πληροφορίες για σάς! Και δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ήρθατε άπάνω στην ώρα! Αυτός ο νεαρός ξάδελφός μου δεν θα μ' άφηνε ήσυχη επ' ουδενί λόγω, αν δεν δειλιάζε υποστά στο άγριο ύφος σας! Σαν να ήσασταν ο δράκος!

Ο Λάντι σάστισε κάπως:

—Λαμπρά. Έλπιζω όμως να πάψω τώρα να είμαι δράκος!

—Δεν είναι πια ανάγκη. Φθάσαμε. Τώρα επιτρέψτε μου να σάς αφήσω...

—Μά... δεν θα γευματίσουμε μαζί;

Τι λέγατε προ δλίγου;

—Αυτά τάλεγα για να τ' άκούση ο ξάδελφος! Και πάλι σάς ευχαριστώ. Πάω γιατί με περιμένει ένα ραντεβού... αληθινά αυτή τη φορά!

Και την είδε ν' απομακρύνεται στο μπράτσο ενός νέου με άθλητικό παράστημα, χωρίς να γυρίση πίσω της να δει αν τους παρακολουθούσε ο «δράκος»!

□ □

—Πώς γύρισε έτσι γρήγορα; ρωτούσε την επομένη ή κ. Λάντι τον σύζυγό της.

—Με πείραξε ο άέρας της πλάζ. Ήρθα να σου κρατήσω συνοτροφία.

—Λαμπρή ιδέα... μα μπορούσε να μου το πης χωρίς να άργιεύς έτσι σαν τον δράκο!

Κι' έμεινε έκπληκτη όταν είδε τον σύζυγό της, που δεν τον ήξερε καθόλου αισθηματικό, να ξεσπά σε λυγμούς ακούγοντας την λέξη «δράκος»!

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΤΕΣΤΙ

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΤΕΣΤΙ

Μεγάλη Παρασκευή

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΕΛΛΙ

Φοβερή σιγή τρόμου βασιλευε παντού. Οι δυνάμεις της φύσεως φαινόταν πως παρέλυσαν, σαν να είχε κατενεχθεί ένα ξαφνικό χτύπημα στο κέντρο της γης και να σταμάτησε ο στρεφόμενος κόσμος.

Ούτε ένας ήχος δεν τάραζε την καταθλιπτική εκείνη ήρεμία, εκτός από τον πένθιμο κτύπο των σφυριών τα όποια έκτελούσαν το θανάσιμο έργο των.

Εκείνοι, το άπειρο πλήθος στεκόταν βωβό, παρατηρώντας την έκτέλεση της επιθυμίας του, μη συγκινούμενο από καμιά θλίψη συνειδότος και από κανέναν άπροσδιόριστο τρόπο. Κανείς δεν τολμούσε την τελευταία εκείνη ώρα να ζητήσει οίκτο για το θύμα. Αυτοί οι ίδιοι το θέλησαν και έβλεπαν έκτελούμενη την επιθυμία των. Όλα είχαν γίνει όπως το θέλησαν και δεν μπορούσαν να άνακαλέσουν την άποψή τους.

Αλλά υπήρχε κάτι άφύσικο και φρικαλέο σ' αυτή την σκηνη—μια παγερή απελπισία άρχισε να πλανιέται στον αέρα— και όλοι, άνδρες και γυναίκες, τέντωναν το σώμα των και προσπαθούσαν να δουν το ώραίο σώμα του Γαλιλαίου καρφωμένο στο Σταυρό. Εν τούτοις όλοι αυτοί ήσαν κυριευμένοι από ένα φόβο. Τι φόβο; Και ποιόν; Και όμως, ο φόβος τους κάτεχε. Και ήταν άνεξήγητος ο φόβος του καθενός, που τους κρατούσε σιωπηλούς.

Ετσι, όταν ο ένας απ' τους δημίους άρπαξε βίανασα τα λεπτά πόδια του Κυρίου και τα κράτησε σταυρωμένα, ούτε μια φωνή οίκτου δεν άκούσθηκε. Κατόπι ένας άλλος έβαλε το καρφί στα κεντρικά νεύρα της τρυφερής σάρκας Του.

Τρίτος, άπαθής αλιτήριος, άρχισε να καταφέρνει κανονικά και βαρειά κτυπήματα στο μυτερό καρφί, ώστε να διπλασιάζεται και να τριπλασιάζεται ή τρομερή άγωνία του άτέλειωτου μαρτυρίου.

Αμέσως, στα πρώτα χτυπήματα, οι φλέβες έστασίασαν για το άδικο που γινόταν, και ξεσφειδόνισαν το άθωο αίμα, που σχημάτιζε μια ρόδινη κηλίδα πάνω στο λευκό δέρμα του. Αλλά αυτός, ούτε κούνησε καθόλου, ούτε έβγαλε και την παραμικρή φωνή. Η ανθρωπίνη Του σάρκα παραπονέθηκε σιωπηλά για την ανθρωπινή άδικία με εκείνες τις λίγες σταγόνες του αίματος Του. Αλλά και το πνεύμα Του, που υπήρχε μέσα σ' εκείνο το Σώμα υπέστη το μαρτύριο άγόνγυστα έλαφρά, γιατί άρχιζε ήδη να νικά τον θάνατο.

Και τα πόδια αυτά που είχαν φέρει τον κύριο τους σε φοβερά και έγκυατα λειψιμένα μέρη, όπου υπήρχαν βουτηγμένοι στην θλίψη οι δυστυχισμένοι και είχαν βαδίζει μεταξύ των «κρίνων του άγρου», ενώ έλεγανταν τέτοια γλυκά λόγια, μέσα σε χωριά και πόλεις φέρνοντας έλπίδα στους δυστυχισμέ-

νους, τώρα πονούσαν και καρφώνονταν για την άχαριστία και την έπιλησμοσύνη, που τρέφει ο άνθρωπος προς την αλήθεια.

□ □

Αφού οι δήμιοι τελείωσαν το πρώτο μέρος της εργασίας των, έκαναν νόημα στον έκατόνταρχον, να έλθη για να δει ο ίδιος αν τα καρφία ήσαν μηχανήματα καλά στο σώμα του θύματος. Με βήματα κλονιζόμενα, ο Πετρόνιος πλη-

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ

(Από την «Σταύρωση του Ματθίω Γερουίνεβαλντ»).

σίασε Αλλά το βλέμμα του θαμπώθηκε, ο νους του γύριζε και ο λάρυγγας του καιγόταν, ώστε να μην μπορεί να προφέρει λέξη. Αύτην την φορά όμως, ο «Άνθρωπος της Οδύνης» δεν τον κύταξε. Τα θεία μάτια του Φωτός και του Πνεύματος ήταν γυρισμένα μονάχα προς τον ούρανό, σαν να ρουφούσαν τον καυτό ήλιο. Και να ήταν ή ψευδαίσθηση που του φάνηκε ξαφνικά ή έντυπωση, ότι σκοτεινιάζει; Πραγματικά, σαν ο ήλιος έκανε την λάμψη του έστρεψε τα μάτια του και κύταζε γύρω του με άμφοβολία. Χωρίς άλλο, κάποια μυστηριώδης σκία άπλωνόταν στο γύρω μέρος.

Αραγε να τα παρετήρησε ο λαός και οι στρατιώτες; Φαινόταν πως όχι. Η προσοχή των ήταν συγκεντρωμένη στο

έργο του θανάτου και εύθως άμέσως όλοι κινήθηκαν να δουν τον Σταυρό που σηκωνόταν. Οι δήμιοι, ρωμάελοι, προσπάθησαν να τον σηκώσουν. Αλλά ούτε ένα δάχτυλο δεν σηκώθηκε το Αιώνιον Σύμβολον του Κόσμου. Ο ίδιος έτρεχε στα γεμάτα άγωνία πρόσωπα των δημίων, αλλά το πολύτιμο φορτίο νικούσε όλες τις προσπάθειές των.

□ □

Τότε όλοι οι δήμιοι κάλεσαν τον Σίμωνα τον Κυρηναίο. Ο Σίμων, άνθρωπος με καταπληκτική δύναμη, ήρθε με σκυφτό κεφάλι. Η προσοχή όλων και ή συγκίνηση που κυριεύσε το πλήθος το παρέσυρε, ώστε να μη βλέπη το περίεργο φαινόμενο. Ένα σκοτάδι άρχισε να άπλώνεται πυκνό πάνω στο γαλάζιο του άπογευματινού ούρανού. Η μπρούτζινη μορφή του Σίμωνα, που Τον είχε φέρει και στον Γολγοθά έσκυψε.

Δάχτυλο προς δάχτυλο, με κομμένη άναπνοή και με μια διάχυρη δύναμη που έμοιαζε μάλλον με άγάπη παρά με σκληρότητα, Τον σηκώσε ψηλότερα από το έδαφος, ενώ οι δήμιοι κρατούσαν και έσπραγχαν προς τα επάνω πλαγίως, ώστε σχεδόν όλο το βάρος να μένη στον Σίμωνα. Τότε ο Σίμων μόνος του, με τους μύς του τετνωμένους, υπεβίασσε για μια στιγμή τον Λυτρωτή του Κόσμου στους σιδερένιους βραχίονές του.

Κλονιστηκε, μουρμούρισε, το αίμα ανέβηκε στο πρόσωπό του, οι φλέβες του μετώπου του φούσκωσαν, αλλά κρατήθηκε έρθιος κατά την τρομερή εκείνη στιγμή.

Τότε όλοι ώρμησαν και ο Σταυρός μπήχθηκε στο χώμα με δόνηση, σαν το άκρο του να είχε κτυπήσει στο κέντρο της γης και αφού για λίγα δευτερόλεπτα κουνήθηκε, στάθηκε, στάθηκε ακίνητος μεταξύ των δύο ληστών. Εκεί ψηλά, ολόρθο, στήθηκε το Σύμβολο της Σωτηρίας.

Και τώρα που ο Σταυρός σπηλώθηκε έκει άπάνω και ο θάνατος άρχισε να άρχισε να άπλώνεται πάνω στο άναμάρτητο θύμα, άγρια και παρατεταμένη κραυγή, κραυγή θηριώδους χάρας, σηκώθηκε από το πλήθος. Η κραυγή άντήχησε άπαίσιμα πάνω στον Γολγοθά, πέρα στους γαιθιούς κήτους και μακριά προς την κορυφή του όρους Μουριάχ. Κι' ήταν σαν βροντή.

Και τότε ο λαός φοβισμένος για πρώτη φορά βγήκε από την νευρική του προσήλωση που είχε καρφώσει στο έργο της σκληρής βασάνου και της αλματοχυσίας και είδε, ότι οι ούρανοι σκοτεινιάζαν και ο ήλιος σχεδόν είχε χαθή. Στο φόντο αυτό ο Σταυρός φάνταζε καθαρά με το τετνωμένο επάνω του λευκό Σώμα που φαινόταν λευκότερο και απ' το γίονι. Και το πλήθος σώπασε πάλι από ένα παράδοξο φόβο και μια γοητεία μαζί, καρφωμένον στη θέση του περιμένοντας, χωρίς να ξέρη τί.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΕΛΛΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας άνδρας τυλιγμένος σ' ένα βαρύ παλτό προχωρεί διακριτικά κατά μήκος του ποταμού Κοσσόν μέσα στο χιονισμένο σούρουπο. Κάτω από τον μανδύα του κρατά ένα μωρό που κλαίει σιγανά πότε-πότε. Είναι ο ύπολοχαγός Ροζέ Ρεμοντέ που επέστρεψε πριν από λίγες μέρες από την Ιταλία μ' ένα βαρύ τραύμα ανεπούλωτο ακόμη.

Έξαφνα ένας λιπείς του κόβει τον δρόμο:

—Είμαι ο Άντουαν ντε Πονταλές, λέγει στον αξιωματικό, ο αδελφός της νέας που απεπλήνυσες τόσο άνανδρα γιατί άρνηθήκαμε να σου την δώσουμε και ήλθα να μονομαχήσουμε.

Ο Ροζέ άρνείται να μονομαχήσει γιατί δεν θέλει να εγκαταλείψει έτσι το παιδί του άλλ. Ο άλλος τον ραπίζει δυο φορές και τον εξαναγκάζει να δεχθή. Τό περιστροφικό όμως του Άντουαν που πυροβολεί πρώτος παθαίνει αφλογιστία και περιμένει τον θάνατο αλλά την στιγμή που ο Ροζέ ετοιμάζεται να πυροβολήσει, η παληά πληγή του ανοίγει και σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Ο Άντουαν νομίζει ότι πέθανε και άπομακρύνεται μέσα στον σκοτάδι. Ο Ροζέ συνέχεται σε λίγο και σέρνεται έως τον ποταμό για να σβύσει τη δίψα του. Ζαλίζεται όμως, πέφτει και χάνεται. Την σκηνή αυτή καθώς και όλες τις προηγούμενες τις είχε παρακολουθήσει άθεατη ή μικρή Μαριζολά, κόρη του πλανοδίου γανωματή Ρουτάρ. Αυτή σώζει το μωρό. Ο πατέρας του Άντρέ, ο διομήχανος Πονταλές, έχει περιέλθει σε κακή οικονομικά χάλια. Ο παλιός του φίλος και συμμαθητής, ντε Σεβερνύ, τον βοηθεί και τον σώζει από την καταστροφή. Ένα δυσσημιστικό όμως άρθρο δημοσιεύεται εναντίον του Πονταλές, άρθρο που δεν μπορεί αυτός να το άνοιξη. Στέλνει λοιπόν στον ύβριστή του τούς μάρτυράς του, τον νηματουργό Μπριάρ και τον στρατηγό ντε Σεβερνύ. Η μονομαχία άποφασίζεται, την τελευταία όμως στιγμή ο Πονταλές λιποψύχει και παίρνει την θέση του ο Σεβερνύ, ο οποίος και πληγώνεται θανάσιμα από τον Ζαγκελαίν. Ο στρατηγός, αισθάνεται ότι δεν θα ζήσει γι' αυτό και έφορμίζει τους παριστανόμενους να μη φανερώσουν τί πραγματικώς έλαβε χώραν στο πεδίο της τιμής. Τού το ύπόσχονται.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

Ο στρατηγός είχε ένα γυιό, τον

Ζώρζ, που ύπηρετούσε ως αξιωματικός στις Βερσαλλίες του τηλεγραφούν και όταν φθάνη, παίρνει τις τελευταίες θελήσεις του πατέρα του. Αυτός έφερε ότι αγαπά την κόρη του Πονταλές Μαργαρίτα και του ύπόσχεται να τήν δώσει γυναίκα του. Έπακολουθεί μιά συνάντηση του ντε Σεβερνύ με τον Πονταλές. Ο έτοιμοθάνατος άποσπά την ύπόσχεση ότι θα δώσει την κόρη του στον Ζώρζ. Για να έξασφαλισθή ο ντε Σεβερνύ, βάλει να συστήσουν ένα δεύτερο, μυστικό πρακτικό, έκτος από εκείνο που είχε δημοσιευθή στα φύλλα. Τό νέο αυτό πρακτικό ήταν τό εξής:

5. (Η συνέχεια)

Ο ύπογεγραμμένοι έπικυρούν την άλήθειαν των άναγραφόμενων γεγονότων:

»Κατά τάς 11 'Ιουλίου 1858, την έβδομην πρωινήν ώραν, ο κ. Ζαγκελαίν, δημοσιογράφος, έμονομάχησε εις τό δάσος του Σαβύλ, με τον κ' ντε Πονταλές, βιομήχανον. Ο κ. Ζαγκελαίν είχε προσβάλει δι' ενός άρθρου του την τιμήν του κ. ντε Πονταλές, όστις και έζητήσε ικανοποίησιν. Ως όπλον της μονομαχίας εξέλεγήν τό περιστροφον, διότι ο κ. ντε Πονταλές ήγγενε την χρήση του ξίφους.

»Όταν έδόθη τό σύνθημα της έναρξεως υπό του πρώτου μάρτυρος κ. ντε Σεβερνύ, ο κ. Πονταλές, κατελήφθη υπό νευρικού τρόμου και έλιποθύμησε.

»Όταν συνήλθε και έπεχείρησε εκ νέου να κρατήσθ τό περιστροφον, αϊ δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν διά δευτέραν φοράν και έκρηξε ότι ήτο άδύνατον να τον άναγκάσουν να μονομαχήση έφ' όσον ή κατάστασις του άπέκλειε κάθε έλευθερίαν θελήσεως και κάθε άνδρικήν ένεργητικότητα.

»Επειδή ο κ. Ζαγκελαίν έπρόφερε την στιγμήν εκείνην, όρισμένας έκφράσεις προσβλητικές και διά τούς μάρτυρας του κ. Πονταλές, ο κ. Σεβερνύ έζήτησε να άντικαταστήση αυτός τον φίλον του. Καί ή μονομαχία έλαβε χώραν μεταξύ του κ. Ζαγκελαίν και του στρατηγού ντε Σεβερνύ.

»Ανηλλάγησαν δύο σφαίραι ταυτόχρονως. Ο κ. Ζαγκελαίν δεν έτραυματίσθη. Ο στρατηγός έβλήθη εις τό στήθος.

»Αυτά είναι τα γεγονότα, άτινα διαπιστώνομεν ως άπολύτως άληθή.

»Καί, όλοι ύπεγράψαμεν, συμπεριλαμβανομένων και των κ. κ. Ζαγκελαίν και Πονταλές, τό παρόν πρακτικόν, παραδοθέν εις διπλούν εις τον κ. ντε Σεβερνύ, όστις και θα κάμη χρήση αυτού όπως νομίζει καλά».

Οί μάρτυρες, ο Ζαγκελαίν, ο Πονταλές και ο Σεβερνύ ύπέγραψαν όλοι.

Καί όπως είχε προειδοποιήσει ο στρατηγός τον Πονταλές, τό ένα πρακτικόν έδόθη στον Μπριάρ σαν μιά ιερή παρακαταθήκη. Καί μόνο ο Μπριάρ μπόρεσε

νά διαβάση την έπιγραφή του φακέλου.

Τόν άλλο φακέλλο τον κράτησε ο Σεβερνύ και τον παρέδωκε στον γυιό του. Ο Ζώρζ ένοιωσε μιά παράξενη ταραχή διαβάοντας την φράση που είχε γράψει ο ίδιος ο στρατηγός με τό χέρι που έτρεμε από τον πυρετό: «Θά καί, χωρίς να διαβασθί, την ήμέρα του γάμου σου με την Μαργαρίτα...».

— Τί είναι λοιπόν αυτό; ρώτησε. Τι περιέχει αυτός ο φακέλλος;

— Την εύτυχία σου, παιδί μου...

— Τότε, πατέρα, γιατί μου την κρύβεις; Δεν μπορείς να έμπιστευθής τά μυστικά σου σε μένα που είμαι στρατιώτης όπως κι' εσύ, που είμαι ο γυιός σου;

Τό πρόσωπο του άρρώστου, πάντα τρυφερό και ήρεμο όταν άποτελούνταν στον γυιό του, έγινε σοβαρό και θλιμμένο:

— «Αν ήθελα να σου έμπιστευθώ τό περιεχόμενον της έπιστολής αυτής, δεν θάπαίρινα τόσες προφυλάξεις. Σεβάσου το λοιπόν, παιδί μου, και μην τό άνοίξης ποτέ...».

— «Αν, όμως... δεν παντρευτώ την Μαργαρίτα;

— Θα την παντρευθής. Ο Πονταλές μου έδωσε τον λόγο του.

— «Όλα πρέπει να τά προβλέπη κανείς, πατέρα μου... Καί μολονότι θά είμαι τρομερά δυστυχισμένος, έχω πάντως τό θάρρος ν' άντιμετωπίσω και την πιθανότητα αυτή...» Αν ή Μαργαρίτα δεν μ' αγαπά, δεν θά την παντρευτώ... Γι' αυτό, σου έπαναλαμβάνω: «Αν δεν γίνω σύζυγός της, αν ή Μαργαρίτα παντρευτή έναν άλλον, τί πρέπει να κάνω;

— Θα γίνη γυναίκα σου... Ζώρζ... πίστεψέ με... Μονάχα οί ζωντανοί γελιούνται... Οί έτοιμοθάνατοι έχουν πάντα δικήν...».

Την νύχτα ο στρατηγός αισθάνθηκε τον έαυτό του πολύ χειρότερα. Ο Ζώρζ, που είχε ζητήσει άδεια όλίγων ήμερών, δεν τον εγκατέλειψε ούτε στιγμή. Σκυμμένος άδίκκοπα έπάνω από τό προσκέφαλό του παρακολουθούσε την παραμικρότερη κίνηση της φυσιγνωμίας του.

Τό πρωί ο στρατηγός άρχισε ν' άγωνιά. Κατά τό μεσημέρι πέθανε, διατηρώντας ως την τελευταία στιγμή τις αισθήσεις του....

— Πατέρα μου! Ψυθύρισε ο Ζώρζ και έξέσπασε σε λυγμούς...

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΞΥΠΝΟΥΝΕ...

Ο Πονταλές ζούσε ένα μέρος του χρόνου — τον χειμώνα — στο Παρίσι, σ' ένα πολυτελές μέγαρο που είχε στην όδό ντε Κουρσέλ. Καί τό καλοκαίρι τό περνούσε πάντα στο Μαλπαλού, ένα όρειόθεν εις διπλούν εις τον κ. ντε Σεβερνύ, στην άριστερή όχθη του Λείγνηρος, κοντά στο Μπλουά.

Η γυναίκα του δηλ. και ή κόρη περνοσαν πραγματικά εκεί τό καλοκαίρι, γιατί ο ίδιος ο Πονταλές ήταν υποχρεωμένος, λόγω των συμφορών του, να πηγαίνει πότε στο ένα και πότε στο άλλο από τά διάφορα έργαστάσιά του. Έ-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ?

παίρνε μαζί του και τον γυιό του Άντουαν, που έμελλε να τον διαδεχθή και του όποιου ή εξυπνάδα, ο έγωισμός και ή φιλοδοξία έδειχναν ότι δεν θά άφηνε ποτέ να καταστραφούν οί έργασίες και ή περιουσία των.

Στό Μαλπαλού έμενε όλο τό χρόνο μιά αδελφή του Πονταλές, ήλικιωμένη άγαθή γυναίκα, άνάπηρη σχεδόν, την όποια ο Πονταλές είχε εγκαταστήσει εκεί άφ' ενός γιατί την ώφελούσε ή έξοχή και άφ' έτέρου για να επιβλέπη τον χειμώνα τούς ανθρώπους του μεγάρου που δεν εγκατέλειπαν τό Μαλπαλού.

Επειδή τό κτήμα ήταν αρκετά μεγάλο και ο Πονταλές συνήθως είχε άλλου δουλείες, είχε αναθέσει την διαχείριση του Μαλπαλού σ' έναν έπιστάτη όνομαζόμενο Έρβέ. Ο Έρβέ διαχειριζόταν όλη την περιοχή του Μαλπαλού, ήσυχολέτο με τις σπορές, με την ύλοτομία των δένδρων, εισέπραττε τά ένοίκια ώρισμένων άγρών και έπέφερε διάφορες μεταβολές και βελτιώσεις που έκρινε άπαραίτητες.

Η κ. ντε Πονταλές — ή Τερέζα, αυτή που είχε αγαπήσει τόσο ο Σεβερνύ ώστε να της θυσιάση και τη ζωή του άκόμα — αγαπούσε πολύ τό Μαλπαλού. Λεπτή και φιλάσθενη καθώς ήταν εύρισκε μεγάλη ώφέλεια στον άρωματισμένο άέρα των πεύκων κι' ένοιωθε κάποια άνακούφιση στο στήθος της που ύπέφερε τά τελευταία χρόνια.

Η Μαργαρίτα, που ήταν τώρα είκοσι χρόνων, αγαπούσε τό Μαλπαλού όσο και ή μητέρα της αλλά για διαφορετικούς λόγους. Η Μαργαρίτα ξανάβρισκε στην ήρεμη αυτή έξοχή την παιδιαστική καρδιά της, και τά πρώτα έφηβικά χρόνια της που ήταν γεμάτα τρυφερές και γοητευτικές άναμνήσεις...

Θυμόταν τά παιδιαστικά παιχνίδια της κάτω από τά αινώνβια δένδρα του δάσους που άπλωνόταν γύρω από τό Μαλπαλού, μ' ένα άγοράκι ζωηρό, έξυπνο και τρυφερό: τον Ροζέ Ρεμοντέ.

Ο Ροζέ ήταν γυιός ενός δασοφύλακος που έφύλαττε τό δάσος του Ρουσσό, τό όποιο έκτεινόταν παραπλεύρως της περιοχής του Μαλπαλού.

Τό σπίτι του δασοφύλακος με τον κήπο του άγγιζε σχεδόν τό πάρκο του Μαλπαλού κι' έτσι τά δυο παιδιά δεν είχαν να διασχίσουν πολύ δρόμο για να συναντηθούν.

Ο Ροζέ Ρεμοντέ ήταν έξ-έπτά χρόνια μεγαλύτερος από την Μαργαρίτα ντε Πονταλές. Η διαφορά αυτή της ήλικίας δεν έμπόδιζε καθόλου τη φιλία τους. Ο Ροζέ, εύτυχισμένος που του δινόταν ή εύκαιρία να παίξη μ' ένα άλλο παιδί στο άπομονωμένο εκείνο μέρος, έπαρυστο άπομονωμένο στην Μαργαρίτα μ' ένα είδος πατρικής σοβαρότητας. Ακριβώς

έπειδή ήταν μεγαλύτερος, ή κυρία ντε Πονταλές και ή γρηά θεία δεν φοβόνταν ν' άφήνουν την Μαργαρίτα μόνη μαζί του.

Όταν έξαφανιζόταν καμιά φορά και ή κυρία ντε Πονταλές μάθαινε ότι ή Μαργαρίτα παίζει με τον μικρό Ρεμοντέ, έλεγε:

— Άφήστε την τότε να παίξει: ο Ροζέ την προσέχει.

Η φίλια αυτή που άρχισε τόσο νωρίς, έγινε άκόμη πιό δυνατή με τον καιρό. Γιατί κάθε χρόνο ξαναβλέπονταν. Όταν όμως ο Ροζέ έγινε 18 χρόνων και κατέταχθη στο στρατό — από παιδί είχε άποφασίσει να γίνη στρατιώτης — όταν ο Ροζέ, νέος πιά, ύποχρεώθηκε να χωρισθή από την Μαργαρίτα που ήταν άκόμο παιδούλα, τόσο ο ένας όσο και ή άλλη δεν αισθάνονταν τίποτε περισσότερο από μιά μεγάλη φίλια.

Έκλαψαν και οί δυο όταν χωρίσθηκαν και ή Μαργαρίτα κόντεψε ν' άρρωστήση.

Στό σχολείο όπου την είχαν ρτείλει

—Θεέ μου! Ποιος πέθανε λοιπόν, τραυλίζει ή Μαργαρίτα.

τόν σκεφτόταν κάθε μέρα. Έμαθε ότι στη Σεβαστούπολη είχε διακριθή κοντά στον γυιό ενός φίλου του πατέρα της, τον Ζώρζ ντε Σεβερνύ που είχε όνομασθή αξιωματικός και είχε τιμηθή με τό στρατιωτικό μετάλλιο.

Όταν τον ξαναείδε τον Ροζέ στο Μαλπαλού, όπου εκείνος είχε έλθη με άδεια, ή Μαργαρίτα ένοιωσε μιά παράξενη και τρυφερή ταραχή στο αντίκρουσμα του νέου αυτού άνδρος με τό ρωμαίο παράστημα και τά μάτια που έλαμπαν. Η καρδιά της χτυπούσε παράφορα και πετούσε προς αυτόν, μολαύτα αισθανόταν μιά παράξενη στενοχώρια να την σταματά. Δεν ήξερε τί ακριβώς.

Εκείνος, έξ ίσου ταραγμένος, δεν κουραζόταν να καμαρώνη την Μαργαρίτα. Την είχε άφήσει κοριτσάκι και τά λίγα αυτά χρόνια την είχαν μεταβάλλει σε μιά ώραιότατη κοπέλλα.

Εμοιαζε καταπληκτικά με τη μητέρα της. Ήταν ή ζωντανή ένσάρκωσις της Τερέζας στα είκοσι χρόνια της. Λεπτή, καλοκατωμένη, λυγρή, είχε μαλλιά καστονά σκούρα, φρύδια και ματόκλαδα μαύρα, και δυο μεγάλα μάτια γαλάζια, γεμάτα άκόμη έκφραση άνάμικτη ήδη με την έρωτική τρυφερότητα της γυναίκας.

Η έντύπωσις που άπέκόμισαν κι' οί δυο από την πρώτη αυτή συνάντηση ήταν τόσο περισσότερη ζωηρή όσο και ή στενοχώρια τους ήταν έντονη.

Καί οί δυο την άνιρεύτηκαν την νύχτα. Καί οί δυο την άναπόλησαν τό πρωί.

Ο μπάριμπα Ρεμοντέ έξακολουθούσε να είναι δασοφύλακας του Ρουσσό. Η Μαργαρίτα έκανε συχνούς περιπάτους, πότε κυνηγώντας, πότε ζωγραφίζοντας, πότε ήπτευοντας και πότε ψαρεύοντας στις όχθες του Κοσσόν ή του Λείγνηρος.

Καί ο Ροζέ όταν δεν την συναντούσε τυχαία — και είναι γνωστό ότι ή τύχη εύνοεί πάντα τούς έρωτευμένους — έπιζητούσε κάθε εύκαιρία να την δει.

Έτσι δεν περνούσε μέρα χωρίς να συναντηθούν ή να συνομιλήσουν έστω και για πέντε μόνο λεπτά.

Δεν είχαν άναλλάξει ποτέ την παραμικρή έρωτική λέξη κι' όμως αγαπιούνταν ήδη βαθειά. Οί μήνες της άδείας του Ροζέ Ρεμοντέ, οί μήνες των διακοπών της Μαργαρίτας ντε Πονταλές, πέρσαν σαν ένα όνειρο.

Όταν ή Μαργαρίτα έφυγε και ο Ροζέ ξαναβρέθηκε στο σύνταγμα του διερωτήθηκε αν πράγματι δεν γελιόταν, αν πράγματι ή φαντασία του δεν τον παρέσυρε σε καμιά χιμαρική έλπίδα.

Χίλιες φορές ρωτούσε τον έαυτό του:

— Μ' αγαπά άραγε; Είναι δυνατόν; Θα ήταν μιά εύτυχία τόσο άφάνταστη! Μά δεν έξέρει καν τί σημαίνει άγάπη... Είναι άκόμη ένα παιδί... Θα με ξεχάση έμένα τον ταπεινό και άσημο, όταν θα μεγαλώση άκόμη λίγο, άνάμεσα στις κολακείες και την λατρεία που θα την περιβάλλουν... Είναι τόσο όμορφη...

Όταν σκεφτόταν τί ήταν εκείνος — ένας φτωχός στρατιώτης χωρίς περιουσία — και τί ήταν εκείνη — άριστοκό-

τις, πλούσια, πεντάμορφη — άνασκήκωνε τους ώμους του με ειρωνεία και έστελνε στα όνειρά του ένα χαμόγελο περιφρονητικό, ένα χαμόγελο, όμως, που έμοιαζε λίγο με λυγμό...

— Νά μ' αγαπά ή Μαργαρίτα έμένα! Ψιθύριζε. Τί τρέλλα νά τό πιστεύω!!

Καί όμως ήταν άλληθρα. Δέν είχε άνάγκη νά μιλήσθ για νά τού τό πη. Μήπως ή άγάπη της δέν φαινόταν από την δόλοφωτη χαρά που καθρέφτιζαν τά μάτια της, όταν στη γωνιά καμμιός δένδροστοιχίας, στο σκοτεινό φόντο των δένδρων διαγραφόταν ή χτυπητή στολή τού Ροζέ; Έτρεμε ολόκληρη όσο εκείνος πλίσιαζε... Καί νά που έξαφνα, άντικρύζοντας ο ένας τόν άλλο μ' ένα φοβισμένο χαμόγελο, δέν εύρισκαν καμμία λέξη να πουν...

ΑΚΟΜΗ ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Όταν ή Μαργαρίτα τελείωσε τό σχολείο ήταν οικότροφος, πέρασε ακόμη μία φορά τό καλοκαίρι στο Μαλπαλού κοντά στη μητέρα της και τη θεία της. Πόσες φορές, όταν σκεφτόταν τις τόσο επιθυμητές αυτές διακοπές, άναρωτιόταν:

— Τί κάνει ο Ροζέ; Θά έλθθ άραγε έφέτος στο Μαλπαλού;

Μόλις έγκατεστάθηκε στο Μαλπαλού έτρεξε πρὸς τό δάσος. Μέσα της έκρυβε πάντα κάποια έλπίδα: "Ίσως νά είχε έπιτύχη κι' εκείνος καμμία άδεια και νά τόν συναντούσε.

Διέσχισε τό πάρκο τού Μαλπαλού και μπήκε στο δάσος τού Ρουσσό άναζητώντας τά μέρη που της έφερναν στη σκέψη τις άναμνήσεις της.

Όλη ή ζωή της έρωτευμένης καρδιάς της είχε ξετυλιχθί εκεί, γύρω της.

Περνώντας την γραφική πηγή με τά γάρφαρα κρουστάλλινα νερά, όπου από μικρά παιδιά έπιναν πάντα εκείνος μέσα στα χέρια της κι' εκείνη μέσα στα δικά, του στάθηκε άπότομα. Μιά θύμηση πιο φλογερή από τις άλλες έκανε την καρδιά της νά χτυπά τρελλά, λαχανιασμένα: Τήν τελευταία φορά που είχαν πιή κατά τόν ίδιο τρόπο ο Ροζέ άφοι ρούφηξε με τά χείλη του που έτρεμαν και τις τελευταίες σταγόνες δροσιστές από τά λεπτοκαμυμένα δάχτυλα που τού άπλωνε εκείνη γελώντας, ένοιωσε μία παράξενη μέθη και τά χείλη του γέμισαν με παράφορα φιλήματα χέρια, που εκείνη δέν σκεφτόταν καν ν' άποτραβήξθ, τόσο ήταν ζαλισμένη, ταραγμένη, χλωμή κι'... εύτυχισμένη!

Είπε μονάχα, πολύ σιγανά σαν παράπονο:

— "Ω Ροζέ!... Ροζέ μου, τί κάνεις;

Έκείνος ένοιωσε ντροπή για την παραφορά του και γονάτισε μπροστά της:

— Συγχώρησέ με, Μαργαρίτα!... Συγχώρησέ με...

Έκείνη χαμογέλασε κι' ο Ροζέ ένοιωσε πὸς τόν είχε συγχωρήσει ήδη.

Όλες αυτές οι άναμνήσεις πλημύριζαν τό μυαλό της καθώς προχωρούσε. Αισθανόταν σήμερα τόν έαυτό της πολύ μόνο και τό δάσος της φαινόταν πολύ μελαγχολικό. Έκείνος που τού έδινε ζωή δέν βρισκόταν κοντά της.

Τό σπίτι τού μπάριπα Ρεμοντέ δέν βρισκόταν μακριά. Δυό τρεις φορές που την είχε πιάσει στο δάσος ή καταιγίς, ή Μαργαρίτα είχε καταφύγει στο σπίτι τού γέρου δασοφύλακα. Ο Ρεμοντέ την είχε υποδεχθί με την ειλικρίνεια και την έγκαρδιότητα ενός παλιού στρατιώτη, τού όποιου τό άπότομο ύφος μετριάζεται από ένα βαθύτατο σέβας. Γνώριζε, λοιπόν και τό σπίτι και τόν δασοφύλακα.

Δική σου για πάντα!

— "Αν πήγαινα έως εκεί... σκέφθηκε. Θά μού μιλήσθ για τόν γιοιό του.... θά μάθω τί γίνεται ο Ροζέ... θά μού πη άν πήρε άδεια, άν πρόκειται νάρθθ ή όχι, όποτε πρέπει νά έγκατερίσω και νά παραδεχθώ ότι δέν θά τόν δω έφέτος... Έξαφνα διατάζει νά προχωρήσθ. Της φαίνεται τολμηρό αυτό που κάνει. Βρίσκεται, όμως, πια τόσο κοντά στο σπίτι. Κανείς δέν μπορεί νά την δθ εκεί που βρίσκεται. Τόσο πυκνό είναι τό δάσος.

Κυττάζει πρὸς τό σπίτι με έκπληξη. Βλέπει άνδρες και γυναίκες νά πηγαινοέρχονται. Βλέπει ακόμη και μερικούς δασοφύλακας με στολή.

Οι γυναίκες είναι ντυμένες μαύρα. Γιατί; Σε μερικές έσοχές οι γυναίκες ντύνονται μαύρα τόσο για τό πένθος όσο και για τις γιορτές και διατηρούν πάντα τό λευκό μπινέ τους.

Η σκέψη ενός δυστυχήματος ούτε περνά καν από τό μυαλό της Μαργαρίτας. Αντιθέτως, σκέπτεται ότι θά έχουν εκεί κάποιο γλέντι. Καί νοιώθει ντροπή όταν συλλογίζεται ότι μπορεί νά την έβλεπαν εκεί.

— "Όχι, δέν θά πάω, σκέπτεται. "Αν καμμία μέρα συναντήσω τόν πατέρα τού Ροζέ — και άσφαλώς θά τόν συναντήσω — θά τόν ρωτήσω γι' αυτό που θέλω νά μάθω.

Τήν στιγμή που έπέστρεψε στο δάσος ένας μακρινός θόρυβος έφθασε στ' αυτιά της και στάθηκε μ' ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά. Αυτό που άκούσαν ήταν μία νεκρική ψαλμωδία...

Μιά πένθιμη συνοδεία φάνηκε σχεδόν άμέσως έρχομένη από τό χωριό. Ένα παιδί προηγείτο κρατώντας ένα μαύρο σταυρό και έπειτα προχωρούσαν οι φάλτες, ο παπάς και άλλοι.

— Θεέ μου, ποιος πέθανε λοιπόν; τραυλίζει ή Μαργαρίτα.

Ξανάρχεται στον δρόμο μηχανικά και κυττάζει πρὸς τό μέρος τού σπιτιού τού δασοφύλακα όπου μπήκαν ο παπάς και οι φάλτες και απ' όπου άκούονταν προσευχές νεκρικές.

— Ποιος πέθανε, λοιπόν; έπαναλαμβάνει με άγωνία.

Αισθάνεται ζάλη. "Ένας κόμπος άνε-

"Ανδένισιωπούσα έγώ

κι' έσύ άν μιλούσες...

Τό πασχαλιάτικο
δώρο της
«Έβδομάδος»
στις αισθηματικές
της άναγνώστριες

βαίνει στον λαμό της. Χίλιες σκέψεις περνούν από τό ταραγμένο μυαλό της μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο: Ποιος πέθανε λοιπόν εκεί μέσα!... Ο μπάριπα Ρεμοντέ είναι χηρευμένος από τόν πατέρα... Είναι εκείνος άραγε; Είναι μήπως... Είναι ο Ροζέ, που άρρώστησε ίσως στο σύνταγμα και θέλησε νά πεθάνθ κοντά στον πατέρα του; Είναι εκείνος, Θεέ μου;

Η πένθιμη συνοδεία βγαίνει από τό σπίτι, συνοδεύοντας ένα φέρετρο φερόμενο από τέσσερις δασοφύλακες.

Η Μαργαρίτα παρατηρεί εκείνους που προχωρούν. Τά μάτια της είναι τόσο θολωμένα από τά δάκρυα που δέν άναγνωρίζει κανένα.

Καί όμως... ναι, βλέπει καλά... δέν γελιέται... Πίσω από τό φέρετρο, περπατά ένας στρατιωτικός... μόνος... με τό κεφάλι άκάλυπτο... και σκυμμένο... σαν νά τό βαραίνει ο πόνος... Ναι, είναι ένας στρατιωτικός, ένας άξιωματικός, μάλιστα: Ένας άνθυπολοχαγός...

Η Μαργαρίτα μένει γονατιστή. Δέν βρίσκει την δύναμη ν' άνασκήκωθθ, μά σκουπίζει τά μάτια της άδιάκομα... Θέλει νά δθ!

Η συνοδεία περνά από μπροστά της... Ο άξιωματικός είναι ο Ροζέ...

Τά μάτια του είναι κόκκινα και πρισμένα... Κλαίει... Λάτρευε τόν πατέρα του, έναν γενναίο και τίμιο άνθρωπο... και είναι ο μπάριπα Ρεμοντέ εκείνος που άναπαύεται τώρα, για πάντα, στο φέρετρο που σηκώνουν, προχωρώντας άργά και λυπημένα, τέσσερις φίλοι του...

Κι' αυτός που έρχεται πίσω είναι ο Ροζέ, άξιωματικός έδώ και δυό μήνες, ο όποιος προσεκήλθθ πριν από τρεις μέρες κοντά στον πατέρα του που πέθανε σχεδόν έξαφνα από μία κεραυνόβολο πλευρίτιδα.

— Ροζέ! Ροζέ! ψιθυρίζουν τά χείλη της Μαργαρίτας.

Κάνει τό σημείο τού σταυρού και προσπαθεί νά προσευχηθθ. Δέν σκέφτεται πια καθόλου νά κρυφθ και γονατιστή κοντά στον δρόμο, την βλέπει όλος ο κόσμος.

Ο Ροζέ, κι' εκείνος επίσης την άναγνωρίζει. Αναρριγεί, ολόκληρος, κι' έξαφνα, στην θέα τού άγαπημένου αυτού πλάσματος που φαίνεται νά υποφέρει τόσο πολύ για τό δικό του πένθος, ή καρδιά του λιώνει και έσαπτά σε λυγμούς δυνατούς, νευρικούς, σ' ένα κλάμμα παιδιού που έπιχειρεί μάταια νά τό συγκρατήσθ και νά τό κρύψθ δαγκάνοντας τό μαντίλι του....

ΠΡΩΤΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Η Μαργαρίτα ξαναγύρισε πολύ λυπημένη στο Μαλπαλού. Λυπημένη γιατί είχε δθ τόν Ροζέ νά κλαίθ και τόν άγαπούσε πολύ ώστε νά μη θεωρή τό πένθος του και δικό της πένθος. Λυπημένη ακόμη γιατί ο θάνατος τού μπάριπα Ρεμοντέ θά τούς χωρίζε για πάντα.

Ο μόνος λόγος που έφερνε τόν Ροζέ στο Μαλπαλού, ήταν ή επιθυμία νά δθ τόν πατέρα του. Τώρα που ο πατέρας του είχε πεθάνει ο Ροζέ δέν θά ξαναρχόταν πια.

Όταν έπέστρεψε στο μέγαρο, κλείσθηκε στο δωμάτιό της, κι' εκεί, μόνη της, άφησε την σκέψη της νά παρακολουθήσθ βήμα πρὸς βήμα τόν Ροζέ καθ' όλη την θλιβερή αυτή μέρα.

Τόν έβλεπε νά διασχίζει τόν μακρό εκείνο γολγοθά από τό σπίτι στην εκκλησία,

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΛΛΟΙ... ΡΑΒΔΟΣΚΟΠΟΙ:

Οί άνθρωποι που βλέπουν τό νερό

Η ραβδοςκοπία είναι σήμερα μία επίσημη, ή περίπου. Οι ραβδοςκόποι με την βοήθεια ενός ειδικού μηχανισμού άνακαλύπτουν και υποδεικνύουν τά μέρη εκείνα τού υπεδάφους, όπου υπάρχει νερό και οι άνθρωποι σκάβουν τά πελάδια των.

Όπως όμως όλα σχεδόν τά πράγματα στον κόσμο αυτό, έχει και ή ραβδοςκοπία τά παράξενά της.

Τί θά λέγατε αίφνης, άν άκούατε ότι υπάρχουν και «άκούσιου» ραβδοςκόποι, που αντί ραβδιού έχουν τό υποσυνειδητό τους οδηγό στην άνεύρεση τού τόσο πολύτιμου αυτού για τόν άνθρωπο, ίδιους, τού νερού;

Θά σάς άναφέρωμε παρακάτω μερικές περιπτώσεις τέτοιων ραβδοςκόπων... χωρίς ραβδί.

Έδώ και διακόσια περίπου χρόνια, ζούσε στο Σεόν, ένα μικρό χωριό κοντά στην Μασσαλία ένα παιδί που τό έλεγαν Γιάννη-Ίάκωβο Παράγκ.

Μιά μέρα που τό παιδί καθόντανε κοντά στο τζάκι που έκαιε σηκώθηκε άξαφνα κι' άρχισε νά φωνάζει:

—Βοήθεια! Πνίγιομαι! Σώστε με!...

Οι δικοί του νόμισαν ότι ο μικρός είχε τρελλαθθ. Αυτός όμως τούς έξήγησε ότι κυττάζοντας την μεγάλη πέτρα που ήταν στο τζάκι κι' επάνω στην οποία στήριζαν τά κούτσουρα, είχε δθ πως από κάτω της υπήρχε άβυσσος νερό.

Αργότερα, ο Παράγκ είχε τά ίδια όράματα, όταν έβρισκε τά πρόβατα των δικών του στο βουνό. Έξαφνάν σ' όλα τά μέρη που υπέδειξε και θρήκαν πάλι νερό.

Ο μικρός Παράγκ, έγινε τότε διάσημος σ' όλη την έπαρχία. Όσοι θέλανε νά άνοίξουν πηγάδια αυτόν φώναζαν, και ο νεαρός ύδροσκόπος, δέν λάθευε ποτέ στους ύπολογισμούς του, ή καλλίτερα: στους όραματισμούς του.

Σχεδόν την ίδια εποχή με τόν Παράγκ, ζούσε κάποιος άλλος... ύδρομάντης— ως τόν πούμε έτσι—ο Μπατελεμέν Μπλεττόν.

Και αυτός μπορούσε όπως ο μικρός εκείνος χωρικός, νά δλέπθ με τά υπόγεια νερά. Ο Μπλεττόν, έκανε κύκλους επάνω από τό μέρος που τού υπεδεικνύετο πρὸς ένοκαφήν. Κατόπι στεκόταν έαφνικά σ' ένα άρισμένο σημείο, τό κύτταζε άτενώς για μερικές στιγμές, και έπειτα έλεγε: «έδώ είναι!».

Οι δυό αυτοί ύδρομάντες υπήρξαν οι πρόδρομοι της ραβδοςκοπίας.

Στά 1903, έγινε πολλές λόγος για μία νέα κοπέλλα που ζούσε στον Λίβανο, της Χαννέ Νάιμ. Είχε γεννηθθ στο χωριό Αυτούμ της επαρχίας Κεσροάν, που είναι μία περιοχή σχεδόν τελείως άνυδρος. Καταλαβαίνετε τώρα, πόσο υπερέχουν οι κάτοικοι.

Η Χαννέ, ήταν μόλις ένένα έτών, όταν για πρώτη φορά της φανερώθηκε ή περίεργη ιδιότης της. Καί αυτή, όπως ο πρόγονός της εν ύδροσκοπία Μπλεττόν, δέν είχε, παρά νά σέρν γύρω τό βλέμμα της σε μία περιοχή, όπου υπήρχε νερό, για νά τό βρή άμέσως. Η Χαννέ, όμως, δέν έβλεπε απ' ευθείας, αλλά άνάμεσα άπό την λευκή σάρα

πα τό τουρμπάνι που οι κοπέλλες της Ανατολής ρίχνουν στους ώμους των όταν θγαίνουν έξω, ή τυλίγουν μ' αυτό τό κεφάλι των (γιασμάκι) όταν άνήκουν στην μουσουλμανική θρησκεία.

Η νέα, έφερνε τό διάφανο ένέينو ύφανμα μπρὸς στά μάτια της και κατόπι τό κατέβαζε και έβλεπε με γυμνό μάτι τό ήλιόλουστο έδαφος. Άμέσως σχεδόν, έπειτα, ύπεδείκνυε τό σημείο στο οποίο υπήρχε νερό.

Μιά μέρα, —μικρή ακόμη— άνεκάλυψε έτσι ένα υπόγειο ποτάμι. Έτρεξε άμέσως και τό έλεπ στη μητέρα της. Έκείνη όμως—δέν είχαν ακόμη τότε άποδείξηθ οι ύπερφυσικές ιδιότητες τού κοριτσιού—της έλεπε νά μην τό ξαναπθ αυτό κανενός, γιατί θά την έπαιρναν για τρελή.

Έννοείται ότι, όπως κάθε τι τό υπερφυσικό, και ή ύδροσκοπική ικανότης της νεαρής Χαννέ, είχε κινήσει τις ύποψιες των συγχωριανών της. Για νά την δοκιμάσουν, την τοποθετούν μία μέρα πάνω σε μία ταράτσα κάτω από την οποία είχαν βάλει, εν άγνοία της κουβάδες γεμάτους νερό.

Μόλις πάτησε τά σανίδια της ταράτσας ή Χαννέ, έδειξε άμέσως μία άλλόκοτη ταραχή, τά χαρακτηριστικά τού προσώπου της αλλοιώθηκαν και άμέσως έπειτα ή νέα άρχισε νά φωνάζει:

—Βλέπω νερό! Από κάτω μου υπάρχει νερό! Δέν είναι όμως νερό πηγής!...

Μιά μέρα, πάλι, βρισκόταν σ' ένα σπίτι, στο κάτω πάτωμα τού όποιου έβαζαν μπουγάδα. Αυτό δέν τό ήξερε ή Χαννέ. Απότομα τότε, εκεί, που καθότανε, πετάχθηκε επάνω και άρχισε νά φωνάζει:

—Έδώ μέσα υπάρχει νερό, πολύ νερό!

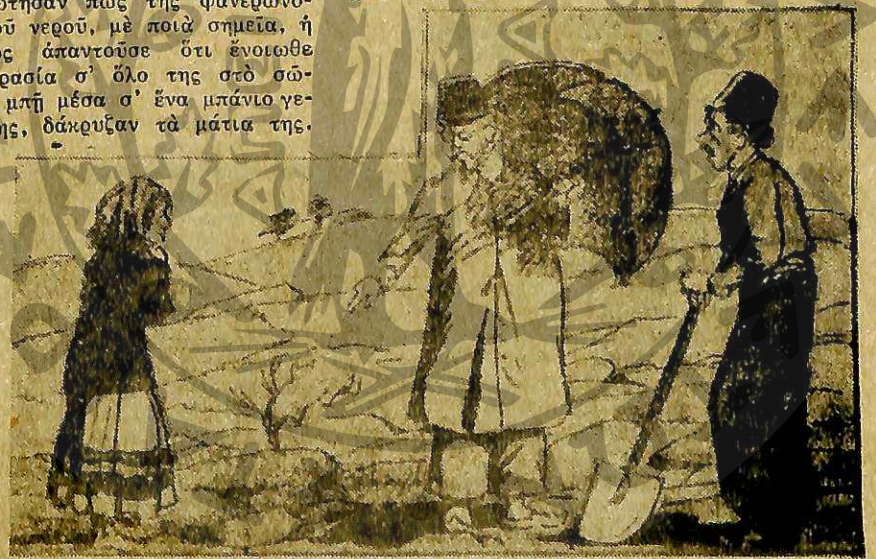
Τό ίδιο μία μέρα, σ' ένα κήπο, θρήκε τό μέρος όπου υπήρχαν πηλινού ύδραγωγού.

Πράγμα όμως περίεργο, ή ύπερφυσική ιδιότης της Χαννέ, δέν ένεργούσε άν οι ύδροσκόπηνες ήταν άπό σίδερο ή από μολύβι!

Επίσης τό γυαλί ήταν ένα εμπόδιο για την Χαννέ. Αν σκέπαζαν με ένα κομμάτι τζάμι ένα κάδο γεμάτο νερό, ή Χαννέ δέν έβλεπε πια τό νερό, δέν μπορούσε νά τό άνακαλύψθ!...

Όταν την ρώτησαν πὸς της φανερώναταν ή ύπαρξη τού νερού, με ποιά σημεία, ή νεαρά ύδροσκόπος άπαντούσε ότι ένοιωσε μία ξαφνική ύγρασία σ' όλο της στο σώμα, σαν νά είχε μπθ μέσα σ' ένα μπάνιο γεμάτο νερό, επίσης, δάκρυζαν τά μάτια της.

Συροχαλδαίος
ύδροσκόπος δεί-
χνοντας τό μέ-
ρος όπου
«βλέπει» νερό.

Η έπιστήμη δέν μπόρεσε ακόμη νά εξηγήσθ πὸς ή ύγρασία τού κρυμμένου νερού, έπιδρούσε στην νέα και την έκανε νά την αισθάνεται.

Σήμερα, ή ύδροσκοπία είναι, όπως είπαμε στην αρχή, μία άληθινή έπιστήμη, άνεγνωρισμένη γνωστή υπό τό όνομα ραβδοςκοπία ή ραδιαισθησία. Μία μαγική όμως, ένα μικρό ραβδί, είναι πια άπαραίτητο σ' αυτούς που την έξασκούν.

Πὸς συνήθισσε ή μαγική και πὸς εξηγούνται οι κινήσεις της;

Ο διάσημος ραβδοςκόπος Γκαμπριέλ ντε Μορτίλ, που έζησε στα 1850 έλεγε ότι όταν βρισκόταν κοντά σε μία κρυμμένη πηγή πάθαινε ένα είδος νευρικής άνσχυρίας και κατόπι, κάτι νευρικά τινάγματα, ιδίως στα μπράτσα.

Έντος όμως αυτών που έβλεπαν τό νερό, έζησαν σ' άλλες έποχές και άνθρωποι που έβλεπαν και άλλα πράγματα που για τούς συνανθρώπους των ήταν άόρατα. Π.χ. ένας Έβραίος της Παλαιστίνης, διάβαζε πάνω από τό χονδρό κάλυμα τού Ταλμούδ, τό ιερό βιβλίο των Έβραίων, τόσο καλά, όσο θά τό διάβαζε όποιοςδήποτε άλλος, της φυλής του, όταν τό άνοιγε. Για νά άποδείξηθ δέ ότι δέν έπρόκειτο περὶ δόλου, ότι δηλ. ο περιεργός αυτός άνθρωπος δέν είχε προηγουμένως άποστηθίσει ώριμένα μέρη τού βιβλίου τού έδίζαν κάτω από τά μάτια, τού έδβαζαν κάτω από τά μάτια από τά μάτια ένα άλλο κλειστό βιβλίο, και τό διάβαζε κι' αυτό επίσης!

Ένας άλλος, ο Γασπάρ Χάουζεν έδλεπε τά άστρα μέρα μεσημέρια Τό ίδιο και ο μεγάλος άστρονόμος Χέρσελ.

Είναι όμως επίσης περίεργο ότι σε μερικά από τά πρόσωπα αυτά ή ύπερφυσική τους ιδιότης παύει νά άφίσταται όταν περάσουν μία ώριμμένη ηλικία.

Δηλ. ή Χαννέ, που ζή σήμερα στον Λίβανο, κι' είχε ηλικίας 50 έτών, δέν μπορεί πια νά κάνει την ύδροσκόπια! Δέν παραπονείται όμως γι' αυτό, γιατί εν τὸν μεταξὺ ή «τέχνη» της την έκανε πολύ πλούσια!

Νεανικές καρδιές

Αισθηματικό διήγημα του Ρ. Νταρβέλ

-Δέν θα φύγω για πάντα, μένετε ήσυχη, κ. κόμησα. 'Η άπουσία μου δεν θα διαρκέσει περισσότερο από ένα μήνα και αυτό το διάστημα θα με αντικαταστήσει η εξαδέλφη μου, σωστό μάλαμα!... Καλή, μορφωμένη, ευγενικά. 'Ο μόνος μου φόβος είναι ότι εάν ξαναγυρίσω, δεν θα με θέλη πιά, τόσο είμαι βεβαία ότι θα σας κατακτήσει κυριολεκτικά ή 'Εβελίνα...

-'Ονομάζεται 'Εβελίνα ή εξαδέλφη σας;
-Ναί, κ. κόμησα: 'Εβελίνα Λαμπουέρ είναι είκοσι δύο χρόνων, γνωρίζει πολύ καλά αγγλικά και γερμανικά, είναι πιανίστρια και μπορεί να δώσει και πρώτα μαθήματα ζωγραφικής.

'Η οικογένεια των κομητών Φλωρεσάνζ άποτελείτο από την κόμησα Πάολα Φλωρεσάνζ, τον γιό της Κάρολο, έναν ωραίο νέο είκοσι έτών, μηχανικό, κι από μια κόρη δεκαεξέτών την Λεονία. 'Ο κόμης είχε πεθάνει πριν από λίγα χρόνια, αφήνοντας μια περιουσία, που τους έφθανε μόλις για να ζουν αξιοπρεπώς.

'Η κόμησα Πάολα δεν είχε πολλές φροντίδες. 'Ηλπιζε σ' ένα πλούσιο γάμο του γιου της και παρακολούθησε υπερήφανα την ανάπτυξη της κόρης της στην οποία έδινε μια ανατροφή εξαιρετική. Της είχε μια παιδαγωγό από την 'Αλσατία, η οποία τις ημέρες εκείνες έφευγε για να δει τους δικούς της στο Στρασβούργο. 'Η 'Εβελίνα Λαμπουέρ, η εξαδέλφη που θα την αντικαταστήσει, παρουσιάστηκε την άλλη μέρα στο σπίτι των Φλωρεσάνζ κι' έκανε άριστη εντύπωση.

'Η κόμησα την παρατήρησε με προσοχή κι' ύστερα είπε:
-Μου άρεσε κι' έλπιζω ότι θ' άποκτήσετε και την έμπιστόσύνη μας και την προστασία μας.

'Η Λεονία που ήταν ένα κορίτσι λεπτό και διαχυτικό, την πήρε άμέσως κοντά της σαν να ήταν φίλες από καιρό. 'Ο νεαρός κόμης Κάρολος αισθάνθηκε άμέσως ενδιαφέρον γι' αυτήν.

-Είναι κάπως παράξενο, δεσποινίς, της είπε. 'Εχω την εντύπωση ότι κάπου σας έχω δει.

-Ποιό, κύριε κόμη; ρώτησε ήρεμα ή 'Εβελίνα. Στο Παρίσι, όχι, άσφαλώς.

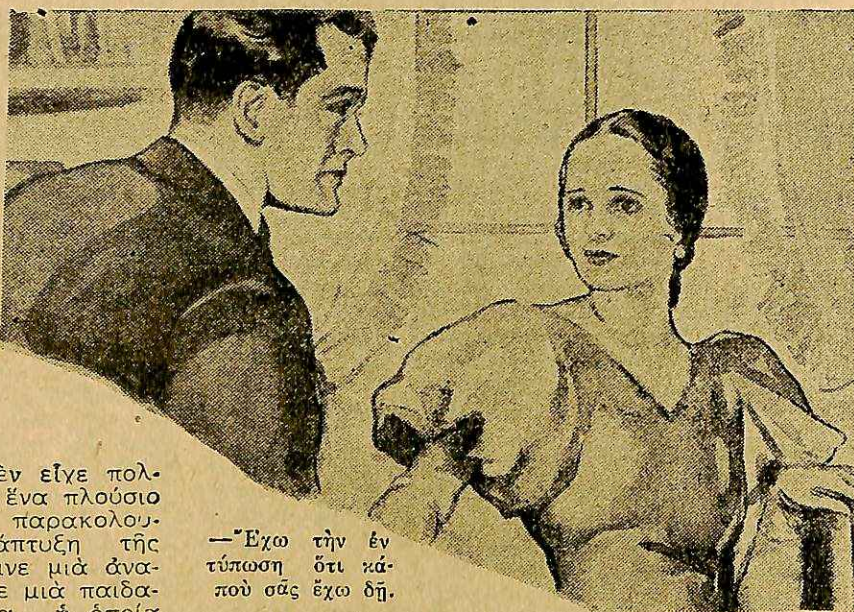
-'Ακριβώς, στο Παρίσι.
-'Αδύνατο είναι η πρώτη φορά που έρχομαι. 'Αλλά δεν άπορώ, το πρόσωπό μου είναι τόσο κοινό...

-'Ισως, δεσποινίς... Μου φάνηκε... 'Η νέα παιδαγωγός ανέλαβε άμέσως τα καθήκοντά της κι' εύθως έξ άρχής έδειξε ότι ήταν αλήθεια όσα είχε πει η εξαδέλφη της.

'Η Λεονία ήταν ένθουσιασμένη και ό Κάρολος έμενε περισσότερο ώρες από τις συνηθισμένες στο σπίτι, δημιούρ-

γώντας ευκαιρίες να συναντάται περισσότερες φορές με αυτήν. 'Εκείνη, έξ άλλου, έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον όταν μιλούσε με τον νεαρό κόμητα. Προσπαθούσε όμως πάντα ν' άποφεύγει τα πρόσωπα που σύχναζαν στο σπίτι κι' όταν έβγαίνει περίπατο μαζί με την δεσποινίδα, σκέπαζε το πρόσωπό της μ' ένα πέπλο.

-'Εχω μια πολύ λεπτή επιδερμίδα, έδικαιολογείτο, και ό ήλιος όπως και το εξαιρετικό κρύο την καταστρέφουν. 'Η οικονομική κατάσταση των κομητών, εκείνες τις ημέρες ήταν κάπως

-'Εχω την έντύπωση ότι κάπου σας έχω δει.

δύσκολη έπειδή έχασαν μερικά χρήματα στο Χρηματιστήριο κι' η κόμησα άναγκάστηκε να έξουσιοδοτήσει τον διαχειριστή της να πουλήσει, μυστικά, το σπίτι που έμενε για να μπορέσει ν' άντεξε έξελθι στις υποχρεώσεις της.

Μια καμαριέρα είδε μια μέρα την νέα παιδαγωγό να παραφυλάει έξω από την πόρτα του δωματίου μέσα στο οποίο την ώρα εκείνη η κόμησα μιλούσε για κάποια προσωπική υπόθεση. 'Η καμαριέρα έσπευσε να το πει στην κόμησα στην οποία έκανε πολύ κακή εντύπωση κι' άργισε να υποψιάζεται την νέα παιδαγωγό.

Τό σπίτι πουλήθηκε πολύ καλά σε τιμή μάλιστα που δεν ήλπιζε η κόμησα. 'Ο άγοραστής της είχε παραχωρήσει συγχρόνως το δικαίωμα να κατοική πληρώνοντας νοίκι. 'Η ευχαρίστησή της όμως φαρμακώθηκε από ένα ριφιδίο επεισόδιο.

'Ο κόμης Κάρολος, ένα βράδυ, μετά το φαγητό, της είπε:

-Μητέρα, ξέρω καλά ότι θα σε δυσαρεστήσω, αλλά δεν μπορώ να κρύψω περισσότερο την αλήθεια: άγαπάω τρελλά την δεσποινίδα 'Εβελίνα κι' άπεφάσισα να την παντρευτώ.

'Η κόμησα άνατήρησε έξαλλη:
-Είσαι τρελός; ή έχεις όρεξη γι' άσεται; 'Εσύ, ό κόμης Φλωρεσάνζ, που ανήκεις σ' ένα από τα άριστοκρα-

τικώτερα σπίτια της Γαλλίας, να παντρευτείς μια άπλη παιδαγωγό ένα κορίτσι που δεν ξέρουμε από πού βαστά ή σκούφια του, και πρό πάντων, χωρίς πεντάρα!... 'Εμείς δεν είμαστε πλούσιοι, τό ξέρεις και σύ, όπως και η άδελφή σου, και δεν μπορείτε να κάνετε ένα γάμο άπερίσκεπτο.

-Μητέρα, τό άποφάσισα, δεν άκούω τίποτα... Θα ζήσω από την εργασία μου.

-Και θα φθάσης έως τό σημείο να χάσης την αγάπη μου και να μου δώσης τέτοιο σαρκάκι;...

'Ο νέος σάπασε. Σκέπασε τό πρόσωπό του με τις παλάμες του και έξέσπασε σε λυγμούς.

-Μητέρα, μητέρα, μητέρα, συγχώρησέ με, την άγαπάω τόσο... και αυτή μ' άγαπά...

'Η κόμησα δεν είπτε λέξη. Διευθύνθηκε στο δωμάτιό της, όπου βρήκε την καμαριέρα άνησυχ.

-Κυρία κόμησα, έπιασα άκόμη μια φορά την παιδαγωγό να άφουγκράζεται πίσω από την πόρτα.

-'Α, ναί... Μήπως είναι καμιά...

Σταμάτησε στην τελευταία της λέξη: «Κατάσκοπος!» Αυτή η λέξη δημιουρήθηκε στο μυαλό της!... Νά τό μέσον με τό οποίο θα έσωζε τον γιό της από την άβυσσο που ήθελε να πέσει. Μια μήνυση, άτυνομία, τό σκάνδαλο, ή άμφιβολία...

Τό άλλο πρωί η κόμησα βγήκε χωρίς και πήγε στο γραφείο του άστυνόμου, τον οποίον γνώριζε προσωπικά.

-'Η 'Εβελίνα Λαμπουέρ είναι 'Αλσατή, αλλά είμαι βεβαία ότι τόνωτά της είναι ψεύτικο και φοβόμαι μήπως είναι γερμανός κατάσκοπος. Ζητώ την σύλληψή της, καί...
-Κυρία κόμησα, θα δούμε τί είναι δυνατόν να γίνει. Γυρίστε σπίτι σας και μένετε ήσυχη.

'Η κόμησα γύρισε πολύ άησυχη για ό,τι έκανε. Βγήκε στον κήπο και είδε τα παιδιά της που κρατούσαν στη μέση την 'Εβελίνα.

'Η Λεονία με τό παιγνιδάριο ύφος της στάθηκε μπροστά της και της είπε:

-Κυρία κόμησα έχω την τιμή να σας παρουσιάσω την βαρωνίδα 'Εβελίνα ντε Μαρβίλ, μέλλουσα γυναίκα-δέλφη μου, ιδιοκτήτρια του μεγάρου που κατοικούμε, ένός δημοσίου γυμνασίου στην Μπρετάνη και κάτοχο έκάτου περίπου εκατομμυρίων που της άφησαν οι γονείς της. 'Απορείς μαιά; Δεν σταυλωμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

(Τό τέλος στη σελίδα 46)

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποιές τύψεις;... 'Επιθεωρητής.-'Ναί. 'Εβαλα τον Μπαρμπού που είναι πολύ γλυκόμιλητος, να του μιλήσει διά μακρών για την γυναίκα και τα παιδιά του... Πηγαίναμε μια χαρά... Είχαν δακρύσει τό μάτια του... Δυστυχώς όμως... 'Ανακριτής.-'Τί έγινε; 'Επιθεωρητής.-'Δυστυχώς θυμήθηκε εκείνη άκριβώς την στιγμή πως δεν ήταν παντρεμένος και συνεπώς ποτέ δεν είχε άποκτήσει παιδιά... 'Ανακριτής.-'Τι άτυχία! Ποιό να πάρη ή όργη! 'Επιθεωρητής.-'Τί να κάνω λοιπόν, κ. άνακριτά; Μου φαίνεται πως θα άναγκαστώ να ύπογράψω την άποφυλάκισή του... 'Ανακριτής.-'Την άποφυλάκισή του... Μά, τρελλάθηκες, Μπονισόλ; 'Οχι μόνο δεν χωρεί καμιά άμφιβολία πως αυτό τό άτομο δολοφόνος την δυστυχισμένη μου και προσφιλή φίλη, την γηραιά μαρκησία, αλλά είμαι σ' ένα κόμα πεπεισμένος πως πολλά εγκλήματα έχει άπάνω στην συνείδησή του... 'Οχι... πρέπει όπωσδήποτε να έρθει τρό-

πος να τον κάνουμε να όμολογήσει!... 'Επιθεωρητής.-'Εχω έναν τρόπο, κ. άνακριτά, δεν ξέρω όμως αν θάχη άποτελέσματα... 'Ανακριτής.-'Λέγετε Μπονισόλ... και με σκάσατε! 'Επιθεωρητής.-Είναι ένα φάρμακο που έπενόησε ό Βιμπρασό το τμήματος λεσχών... 'Ο Βιμπρασό έχει λυφεί ένα μίγμα που έχει την παράξενη ιδιότητα να έξαναγκάζει όσους τό πίνουν, να λένε την αλήθεια... 'Ανακριτής.-'Όχι δά! Μά αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον... Και πώς διαπίστωσε ό Βιμπρασό την άποτελεσματικότητα του έλιξήριου του; 'Επιθεωρητής.-'Απ' την γυναίκα του που ήπια κατά λάθος τό μίγμα... θαρρώντας πως ήταν καφές. Κι' ά-

νακριτής.-'Ωστε, Μπονισόλ, ό δολοφόνος της μαρκησίας άκόμα να όμολογήσει; 'Επιθεωρητής της 'Α-σφαλείας.-'Ακόμα, κ. άνακριτά! 'Αρνείται συνεχώς, άρνείται επιμόνως την ένοχή του... 'Ανακριτής.-'Αρνείται!... 'Αρνείται!... Μά είναι τρέλλα, παραλογισμός... δυό έδομάδες τώρα δεν κάνει άλλη δουλειά απ' τό να άρνείται... Μπορεί να έξακολουθή να άρνείται επί δυό μήνες... επί δυό χρόνια... 'Επιθεωρητής.-'Δεν άποκλείεται... Είναι πολύ φυσικό... 'Ανακριτής.-'Τό έρρίσκετε φυσικό έσείς αυτό; Πώς άφου τον είδαν, τ'ά μεσάνυχτα, μ' ένα πειρατικό τσεκούρι στο χέρι, στην στέγη του κτήματος όπου κατοικούσε η γηραιά μου φίλη, ή μαρκησία Πλαιντατούρ, που έβρέθηκε την επομένη, άποκεφαλίσμένη μέσα στο δωμάτιό της; 'Όλα τον κατηγορούν κι' έχει άκόμα τό θράσος να άρνείται!... 'Επιθεωρητής.-'Μά υπάρχουν τόσοι κακόπιστοι άνθρωποι στον κόσμο!... 'Ανακριτής.-'Τό ξέρω!... Πάντως όμως... Νά σας πώ την γνώμη μου καθαρά και έάστερα, Μπονισόλ... 'Ε λοιπόν, ούτε έσείς ούτε οι συνάδελφοί σας δεν ξέρετε πως να τον καταφέρετε να όμολογήσει... άπλούστατα! 'Επιθεωρητής.-'Κι' όμως επιμνημόσυνη έμνηση, κ. άνακριτά... 'Επιχειρήσαμε να τον τρομοκρατήσουμε, ό κατηγορούμενος άρνήθηκε. 'Επιχειρήσαμε να τον μεταπείσουμε τσαλαπατώντας του τό πρόσωπο, τραβώντας του μέχρι ξεκολλήματος τα αυτιά, στίζοντας του την μύτη... 'Εξακολούθησε να άρνείται... 'Ανακριτής.-'Μου φαίνεται πως είναι πνεύμα αντίλογίας!... 'Επιθεωρητής.-'Σήμερα τό πρωί, κάπως άνακτήσαμε έλπίδα όταν καταπιστήκαμε με τις τύψεις... 'Ανακριτής.-'Ποι

ΣΤὸν κόσμο τοῦ Ρυθμοῦ καὶ τῆς Ἀρμονίας

Ὁ Ἀγγελος Γριμάνης καὶ τὰ μπαλέττα του

Ὁ κ. Γριμάνης στὸν πυρρίζιο.

Ἡ δις Ντίνα Παπαμακαρίου.

Ἡ δις Μάια Σούτσου.

Τὶς πρώτες χορογραφίες του, ὁ Ἀγγελος Γριμάνης τὶς ἀρχισε σὲ ἡλικία... δυὸ χρονῶν! Μὴν σὰς προξενήση κατὰπληξη αὐτὸ πὺ γράφω κ' οὔτε νὰ νομίζετε πὺς πρόκειται γιὰ καμμιὰ Μακροεγγύκη ἱστορία! Δυὸ χρονῶν, σὲ ἡλικία πὺ τὰ ἄλλα παιδιὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους μὲ ξελαρυγκίσματα καὶ μὲ ποταμούς διακρύων, ὁ Ἀγγελος ἔκοβε ἀπ' τὰ διάφορα περιοδικὰ φωτογραφίες χορευτριῶν, τὶς κολλοῦσε σὲ χαρτονάκια, ἔδενε μὲ σπάγγο τὶς ἀρθρώσεις τους καὶ τὶς ἔβαζε νὰ χορεύουν χορούς... τῆς δικῆς του ἐμπνεύσεως! Τώρα, τί ἦσαν οἱ χοροὶ... δὲν ἔχει μεγάλη σημασία! Τὸ γεγονός ἐστὶν ὅτι ὁ μικρὸς Ἀγγελος ἔδειχνε μιὰ πρόωρη κλίση πρὸς τὴν τέχνη τῆς Τερψιχόρης... Κι ἂν ἔκανε—μπέμπης—καμμιὰ τοῦμπα, δὲν ἔτρωγε τὰ μούτρα του γιατί ἡ τοῦμπα ἦταν προμελετημένη καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε ἐξαιρετικὰ σὰν κάθε τι πὺ ἔθετε σὲ κίνηση τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του... Ἡ κλίση αὐτὴ στὸν χορὸ ἐκδηλώθηκε ἐντονότερα σὲ μαθητικά χρόνια τοῦ Ἀγγέλου Γριμάνη. Πολλὲς φορές, ὁ καθηγητὴς, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς τάξεως, ἔβλεπε τοὺς μθητάς νὰ παρακολουθοῦν μὲ προσήλωσιν μιὰ χορευτικὴ ἐπίδειξη τοῦ Ἀγγέλου, μὲ τέτοια προσήλωσιν πὺ δὲν ἀντιλαμβάνονταν καν τὸν ἐρχομὸ τοῦ καθηγητοῦ! Οὔτε νοθεσίες, οὔτε ἐπιπλήξεις, οὔτε τιμωρίες ἦσαν ἱκανὲς νὰ διώξουν τὸ χορευτικὸ δαιμόνιο μὲσα ἀπ' τὸν... Ἀγγελο! Πιὸ γρήγορα θαρρέθηκαν οἱ καθηγηταὶ κ' ὁ γυμνασιάρχης νὰ τὸν τιμωροῦν... παρὰ ὁ Ἀγγελος νὰ χορεύῃ! «Ἐφ' ὅσον ἔχεις πόδια... χόρευε!» ἔλεγε στοὺς συμμαθητάς του ὁ Γριμάνης ὡς τὴν μέρα πὺ ἀπεβλήθη ἀπ' τὸ διδασκαλεῖον πὺ κινδύνευε νὰ μετατραπῇ σέ... χοροδιδασκαλεῖον!

Πὺς ξαναβρίσκομε τὸν Γριμάνη σὲ ἡλικία δεκάξη χρονῶν, στὸ Βερολίνο... εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία. Ἡ μητέρα του εἶχε θαρεθῇ νὰ τὸν ἔλεπν νὰ γυρίξ τὰ χοροδιδασκαλεῖα κ' ἀπεφάσισε νὰ τὸν «σοβαρέψῃ». Εἶπε νὰ σπουδάσῃ τὸν γιοῦ τῆς μηχανικῆς. Πειθῆνιος, ὁ ἔφηβος ἔφθασε στὸ Σαρλόττενμπουργκ. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ ἐκπληξή. Δὲν μπορούσε νὰ γραφτῇ σπουδαστὴς στὸ Πολυτεχνεῖο ἂν δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τί νὰ κάνη; Νὰ περιμένῃ δυὸ χρόνια; Ἡ νὰ γραφτῇ ἀπλῶς ἀκροατὴς; Ὁ Ἀγγελος προτίμησε τὸ τελευταῖο. Φυσικὰ ὅμως τὸ νὰ εἶναι ἀκροατὴς δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ κ' ἔβρισκε καιρὸ νὰ ξαναθυμᾶται τὴν παλὰ του μανία...

Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα του θάλεπν σ' εἶνα γερμανικὸ περιοδικὸ ἓν ἐξώφυλλο μὲ γνῶριμα χαρακτηριστικά: «Πὺς μοιάζει τοῦ Ἀγγέλου!» λέει μὲ θαυμασμὸ. Τὸ προσέχει ἀπὸ πὺ κοντά... καὶ μένει κατὰπληκτη! Διαβάσει κατὰ ἀπ' τὴν φωτογραφία τὸ ὄνομα τοῦ γιοῦ τῆς, πὺ ἀνέβασε κάποιο ρωσικὸ μπαλέτο σὲ μιὰν ὀπερέττα τοῦ Λέχαρ! Ἡ καλὴ μητέρα ἐνοικήπει ἀπρόοπτα στὸ Βερολίνο. Ἐπακολουθεῖ ἐξηγήσεις... φιλικὴ μεταξὺ μητέρας καὶ γιοῦ. Ὁ Λέχαρ παρακολούθησε τὸν Ἀγγελο σὲ μιὰ χορευτικὴ ἐπίδειξη, τοῦ ἔκαναν ἐν-

τύπωση ἡ ἐκφραση τοῦ προσώπου τοῦ ἔφηβου, ἡ ἐλαστικότης τοῦ κορμιοῦ, ὁ ρυθμὸς τῶν κινήσεων... «Γιατί δὲν χορεύεις στὴν ὀπερέττα; τοῦ εἶπε. Ἐρχεσαι νὰ ἐργασθῇς σ' ἓν ἄνδρὸ μου ἔργο;». Τί τιμὴ γιὰ τὸν Γριμάνη, νὰ προκριθῇ ἀπ' τὸν συνθέτη τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας!». Ἡ μητέρα γοητεύεται ἀπ' τὶς ἐπιτυχίες τοῦ γιοῦ τῆς καὶ ξεχνᾷ ὁλωςδιόλου πὺς ἤθελε νὰ τὸν σπουδάσῃ μηχανικὸ. Ἀπὸ τότε, χαρὰς Εὐαγγελία γιὰ τὸν Ἀγγελο. Ἐργάζεται καὶ στὴν ὀπερά ὡς «μπαλέτ μαϊστερ»—χορογράφος—καὶ δρέπει δάφνες. Στὸ πλευρὸ του, ἡ μητέρα του τὸν καμαρώνει.

Στὸ 1933, μιὰ νοσταλγία ξαναφέρει τὸν Ἀγγελο στὴν Ἑλλάδα. Προσλαμβάνεται εὐθὺς ὡς χορογράφος στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Ἡ θέση ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ τὴν δράσῃ τοῦ νέου. Τὸ 1935 ἰδρύει σχολή... «Δεῦτε ὅσοι πιστοὶ τῆς θείας τῆς Τερψιχόρης τέχνης προσέλθετε».

20 ὁδὸς Νίκης. Ἰσόγειο... κατεβαίνει καὶ κανένα σκαλοπάτι. Προτοῦ μῆς μέσα στὸ στούντιο ἂν τυχὸν δὲν ξέρις πὺ νὰ κατευθυνθῇ, σὲ ὀδηγοῦν τὰ μελωδικὰ κύματα πὺ ξεχύνονται ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ἀν σπρίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα μεταφέρεισαι αὐτομάτως σὲ ἄλλο κόσμο. Σὲ τί κόσμο; θὰ ρωτήσουν ὅσοι δὲν ἦσαν μαζί μου. Ἀπλοῦστατα, σ' ἓναν λουλουδόκοσμο, δὲ πὺ γιγάντιες πεταλοῦδες μὲ πολυχρώμα φτερά—ἡ μαγιά, ὅπως ἀγαπᾷτε—φερουγίζουν μὲ ἀπαλές, ρυθμικὲς κινήσεις. Αἰθέριες ὑπάρξεις δίνουν ζωὴ σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα πὺ ἴσως θάταν πνιγνὰ χωρὶς τὶς μυρωμένες, νεανικὲς ἀνάσες τους, τὰ μάτια ξεκουράζονται ἀπολαμβάνοντας ζωηρὰ χρώματα, παιριαστά, ἀρμονικὰ σκορπισμένα, ἡ ἀκοὴ εὐφραίνεται μὲ τὰ ἑλαφρὰ θημάτια πὺ ἀκούγονται σὰν μακρυσμένος ψιθύρος...

Στὸ πρῶτο διάλειμμα, μεταφέρεισαι

στὴν πραγματικότητα, μόλις ἔρθῃς σὲ ἐπαφὴ μὲ τὶς ὄνειρώδεις ὑπάρξεις πὺ πεταλοῦδίζουν στὸ τρελλὸ στροβίλισμα τοῦ χοροῦ.

Μιὰ λεπτὴ μελαγχρινούλα μὲ κομψὲς κινήσεις κ' ὄνειροπόλα μάτια μὲ πλη-

σιάζει. Τὴν ἀναγνωρίζω ἀπ' τὶς πολλὲς φωτογραφίες τῆς πὺ δὴ μοσίσεψε ὁ διεθνὴς τύπος: Εἶναι ἡ νεαρά Μαίρη Βαρβαγιάννη, πλᾶσμα πὺ ἀριθμεῖ μόλις δεκαπέντε Μαῖους καὶ πὺ χόρεψε πέρυσι, στὴν 11ῃ Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου. Τὴν ρωτῶ ποιὲς ἐντυπώσεις εἶχε.

— Ἀξέχαστες, ἀπαντοῦν τὰ ὄνειροπόλα μάτια. Χόρεψα μαζί μὲ τὸν κ. Γριμάνη τὸ «Ἀπόγευμα ἐνδὸς Φαίνου» τοῦ Ντεμπουσσύ, τὸ «Πιτσικάττο» τοῦ Ποντιέλι καὶ σόλο τὸ 7ο θᾶλς τοῦ Σοπέν. Πέσο μ' εὐχαριστεῖ ὁ χορὸς, πόσο μὲ ξεκουράζει, πόσο μου δίνει ζωὴ! Ὅθι ἤθελα νὰ ἀσιερώσω ὅλη τὴν ὑπαρξή μου στὸν χορὸ. Εἶδα κ' ἐπάθα ὥσπου νὰ καταφέρω τὸν μπαμπά νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μελετήσω χορὸ—εἶναι φέτος ὁ ἔκτος χρόνος πὺ σπουδάζω—ἐπέτυχον ὅμως τώρα νὰ πάω μὲ τὴν μαμά στὸ Βερολίνο καὶ στὴ Δρέσδη γιὰ νὰ συμπληρώσω τὶς σπουδὲς μου...

Νὰ καὶ δυὸ πολὺ γνῶριμες τῆς «Ἐβδομάδος»: οἱ ἀδελφὲς Μαῖα καὶ Μισελὴν Σούτσου, οἱ ἐλληνογαλλίδες γιὰ τὶς ὁποῖες ἔγραψα πρὸ καιροῦ (φύλλο 493: «Νοσταλγώντας τὴν Γῆ τῆς Ἑλλάδος»).

—Εἶναι οἱ «Πριγκήπισσες» μου—μοῦ λέει ὁ Γριμάνης. Στὸν «Ἱερὸ Χορὸ» τοῦ Ντεμπουσσύ πὺ ἀνεβάξω γιὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου, τὶς θάζω νὰ παίξουν πρωτεύοντα ρόλο.

Εὐτυχισμένες, οἱ δυὸ ἀδελφὲς χαμογελοῦν. Θαρρῶ πὺς θάλεω κοιμηματικά ἀπ' τὸν γαλάζιο οὐρανὸ μας νὰ κα-

θρεφτίζονται στὰ μάτια τους, φωτισμένα ἀπ' τὶς χρυσαφένιες ἀχτίδες τῶν μαλλιών τους...

Νὰ κ' ἡ ἱ. Α. Γλυκεῖα κοπελίτσα, εὐχάριστη στὴν ὀμιλία, μὲ ἐξαιρετικὴ μόρφωση, μὺ κάνει ἓν ἔιδος ἀπολογίαν τοῦ χοροῦ:

— Ἀπαραίτητος στὸν ἄνθρωπο, σὰν τὸ ὄψον, μὺ λέει. Ρυθμικὴ καὶ χορὸς, ὅτι χρειάζεται μιὰ παχειὰ γιὰ νὰ ἀδυνατίσῃ... μὰ καὶ μιὰ ἀδύνατη γιὰ νὰ παχύνῃ!

Πιπίτσα Λιαντινιώτου. Ἐξαιρετικὰ ἐκφραστικὸ πρόσωπο μὲ γλόμπους δυὸ γαλανὰ μάτια πὺ προμηνύουν αἰώνια... γαλήνη! Χορεύτρια τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ὁ φακὸς μου τὴν καταλαμβάνει ἐξ ἀπρόοπτοῦ στὸ πιάνο.

— Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ σλόου—φᾶς, μὺ λέει. Θὰ ἤθελα νὰ κυλᾷ ὅλη ἡ ζωὴ μου ἀργά, στὸν ρυθμὸ ἐνὸς σλόου. Μουσικὴ... χορὸς... Τί ἄλλο θέλουν οἱ αἰσθησιεῖς!...

Λάδετε ὑπ' ὀψεϊ σὰς πὺς ἡ τρυφερότατη Πιπίτσα εἶναι μόλις δεκαεξέτις. Τὸ μέλλον ἴσως νὰ τὴν κἀν ν' ἀλλάξῃ κάπως γνώμη... Γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὸς χοροὺς ὑπάρχει καὶ τὸ «Ἡσάια χόρευε»...

Ἐλίζαμπετ Μπράντ. Ἐσθὴ Βερολινέζα. Μιλὰ τὰ ἑλληνικὰ χωρὶς νὰ κἀν διακρίσιν... γενῶν! Εἶναι ξετρελαμένη μὲ τὸν χορὸ! Δὸς τῆς χορὸ... καὶ μὴν τῆς πάρῃς τίποτα, γιατί τὰ πάντα ἀνέκουν εἰς τὸν νόμιμον σύζυγόν τῆς, τὸν νεαρὸν μηχανικὸν πὺ θάλεω νὰ τὴν συνοδεύῃ.

—Θέλω ἡ νὰ γίνω μεγάλη σολίστ στὸν χορὸ, ἡ νὰ παίξω στὸν κινηματὸ γράφο. Ὁ σύζυγός μου μὺ δίνει ἐντελὲς πινάκτα τὴν ἀδεια.

Τὸ μηχανικὸ καθὼς φαίνεται τοῦ καλογουστᾷ νὰ θρεθῇ αὐριο σύζυγος μῆς στάρ! Ἐκτὸς ἂν τῆς ἀπαντᾷ διαρκῶς «ναί»... μηχανικῶς!

Καίτη Ἀθανασούλη. Ἐξαιρετικὰ φωτογενὴς. Χορεύτρια μὲ ὠραίες, καλλιγραμμὲς κινήσεις, ἐπιτυχᾶν κατὰ ὠραίες φωτογραφίες ἰδίως σὲ θάλασσα. Δὲν ξεθεώνει τὸν Γριμάνη στὴν διδασκαλία, ὅπως μερικὲς ἄλλες. Παίρνει μὲ τὸ πρῶτο... καὶ βοηθεῖ καὶ τὶς ἄλλες!

Ντίνα Παπαμακαρίου. Μικροσκοπικὴ ὑπαρξίς, μελαχρινὴ καὶ ἀεικίνητη πὺ σου δίνει τὴν ἐντύπωση πὺς μόλις ἀπλώσῃς τὰ χέρια σου γιὰ νὰ τὴν πιάσῃς... θὰ διαλυθῇ σὰν καπνός, ἡ σὰν ὄνειρο! Χορεύτρια ὅλη μέλλον, μέλλῃ καί... μέλλῃ! Τί σὰς μέλλει ὅμως;

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ὁ κ. Γριμάνης καὶ ἡ δις Πιπίτσα Λιαντινιώτου στὸ διάλειμμα.

Ἡ φράου Ἐλίζαμπετ Μπράντ.

Ἡ δις Καίτη Ἀθανασούλη

‘Η άπαγωγή της “Αγγελας

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Β. Τσαμπούλα

μ εγάλο σουσουρο έγινε στο χωριό με την άπαγωγή της “Αγγελας του κύρ-Λάμπη. Τα πεζούλια, τα πα-
ραθύρια, στο μικρό χωριουδάκι ήταν γεμάτα από καλόβολους γειτονισσες, που προσπαθούσαν ή μια νύχτα ξεπεράσει την άλλη σε έκδηλωση δυσφορίας.

Μά ήταν να μην άγαναχτούν οι γυ-
ναίκες, τη στιγμή που το χωριό είχε τόσα και τόσο δουλεutάρικα παλληκά-
ρια με σειρά και θιός και σάν να μην την είχε ζητήσει ο Βασίλης ο “Αμερικά-
νος, ο γυιός της Κυρά Μάρθας, ο πλου-
σιώτερος λεβέντης του χωριού και που στο κάτω, της γραφής κι’ αν είχε κα-
ναδυό άσπρες τρίχες κι’ αν έθιχε κά-
που-κάπου, έ, δούλεψε χρόνια στο γκάτζα της “Αμερίκας ο άνθρωπος, δεν ήταν λόγος να μην τον δεχτή.

Μά έτσι ήταν αυτή κι’ όλο άρχον-
τάδες και πρίγκηπες όνειρευόνταν. Δεν της έπρεπε της “Αγγελας νάν το σκά-
ση με τόν άξιωματικό απ’ το ξένο έμ-
πορικό που πόδισε έξω απ’ το χωριό για να διορώση μια θλάση στις μη-
χανές του. Μια τέτοια προσβολή κι’
άδιαντροπία ούτε πού ν’ άκουστώ, πρόσθεταν τα κορίτσια της παντρειάς
κοκκινίζοντας και δαγκώνοντας τα χείλια από ντροπή, ποιά ντροπή. “Απο
ζήλια θάθελα να πώ.

Μονάχα στο σπιτικό του κύρ-Λάμ-
πη δεν άνοιξαν τα παραθύρια κι’ ούτε κανένας απ’ τους υποταχτικούς φάνη-
κε στα μαγαζιά. Το σπίτι ήταν σκο-
τεινό, θουδό κάτω απ’ το έάρος του θυμού και της ντροπής. “Ο κύρ-Λάμ-
πης διάβαζε και ξαναδιάβαζε τις λί-
γες γραμμές που τούγραψε ή “Αγ-
γέλα ζητώντας να την συγχωρήσει που έφυγε με τόν έλκεκτό της, θαρρείς
και δεν καταλάβαινε τι τούγραφε. Κι’
έρχονταν στιγμές που κύματα όργης
έβφανε το μέτωπό του και τότε ξέ-
σπαγε στη γυναίκα του, στους υποτα-
χτικούς, στα άψυχα.

—Έξηνταπέντε χρόνια έξησα μωρή,
δίχως ντροπή, δίχως άτιμία, με το μέ-
τωπο ψηλά και τώρα εκείνη ή...

Μά τόν διέκοψε ή γυναίκα του σκου-
πίζοντας ένα δάκρυ με την άκρη της
ποδιάς της.

—Μή λές θαρρείς κουθέντα, Λάμπη
μου, παιδί σου είναι.

—Ναι μωρέ δέ λέω, παιδί μου είναι
μά γιατί να μη μου το πή να της κά-
νω χαρές της σειράς της και να εύ-
φρανθώ και γώ στα στερνά μου.

Κι’ έκλαιγε ο γεροντάκος θαρρού-
σες πιότερο από πείσμα παρά από πό-
νο. Μά δεν ήταν σκληρός ο κύρ-Λάμ-
πης...

Πέντε μέρες πριν συμβη το γεγονός
της άπαγωγής, είχε ποδίσει στο μι-
κρό λιμανάκι του χωριού το μεγάλο
καράβι. “Ηταν απ’ τα σπάνια φαινό-
μενα ένα τόσο μεγάλο θαπόρι για το
χωριό, που δεν έβλεπε άλλο από τρά-
τες και άμμόβαρκες και κάπου-κά-
που, κανένα μεγάλο Ιστιφόρο σε καμ-
μιά μεγάλη τρικυμία απ’ αυτές που
συμβαίνουν συχνά στα νερά της Χαλ-
κιδικής.

“Ολο το χωριό είχε μαζωχτή να το
θαυμάσει και μαζί μ’ αυτούς κι’ ή “Αγ-
γέλα. Είναι πολύ εύκολο να διακρίνυ

κανείς τις χρυσές έπωμίδες του δεύτε-
ρου πλοιάρχου και πρό παντός όταν
αυτός είναι νέος και όμορφος. “Έτσι
κι’ ή “Αγγέλα δεν ξεκόλλησε μάτι από
πάνω του.

Δέν μουρῶ να πῶ πῶς και κείνος
την πρόσεξε, μά το σωστό είναι πῶς
κατά τ’ άπομειήμερο που σταμάτησε
ή δουλειά αυτός δεν το κούνησε απ’ το
καφεενδάκι του Μπάμπια Μαθιού που-
έλεπε «βιζαβί» στα παράθυρα της “Αγ-
γέλας. Μά ούτε και τα παράθυρα της
“Αγγέλας δέ σφάλισαν καθόλου έκει-
νο το άπόγευμα μ’ όλη την άντηλιά.
“Όποιος νάταν θα πίστευε πῶς ήταν έ-
να περαστικό κορτάκι, μά τα πράμ-
ματα σύντομα άλλαξαν όψη.

“Η “Αγγέλα άρχισε να κατεβαίνει
πιδ συχνά στο μπακάλικο του Κων-
σταντή που ήταν πλάι στο καφενείο
του μπάμπια Μαθιού, πότε για καρ-
φίτσες, πότε για φουρκέτες και φιλο-
πράγματα. Και πάντα περνούσε δι-
πλα του, σχεδόν άγγιζόντας τον με
το λεπτό της φουστανάκι.

Οι κουβέντες στόν έρωτα είναι εύ-
κολες όταν μιλούν τα μάτια. Και το
ίδιο έράβδου δίνανε το πρώτο τους
ραντεβού και μάλιστα μέσα στον ά-
πέραντο κήπο του σπιτιού της. “Εκεί
άλλαξαν τις πρώτες ύποσχέσεις και
τα πρώτα φιλά, εκεί της μίλησε για
τη ζωή του, πῶς ήταν “Ελληνας απ’
την Κωνσταντία της Ρουμανίας πῶς
έκανε συχνά ταξίδια στην “Ελλάδα,
πῶς την αγάπησε σάν την πρώτηί-
δε στόν μῶλο, γιατί την είχε ξεχω-
ρίσει απ’ όλες, όταν προσπαθούσαν
να δέσουν το πλοίο. “Εκείνη τόν ά-
κουγε θαμπωμένη, λές κι’ έβλεπε ό-
λους τους θασιλιάδες και τους πρίγ-
κηπες τῶν όνειρων της στο πρόσωπό
του, και κάπου, κάπου, κοκκίνιζε ά-
πό ντροπή σάν την παράσφιγγε στην
άγκαλιά του.

Της μίλησε ακόμα για γάμο, για
μια γρηά μητέρα, για ένα κουκλί-
στικο σπιτάκι στην άκροθαλασσιά.
Κι’ εκείνη του μίλησε για έναν αυ-
ταρχικό πατέρα πουτε θάθελε καν ν’
άκούση για ένα γαμπρό που τόν δ.ά-
λεξε μόνη της. “Έτσι συμφωνήθηκαν
όλα, κι’ όταν το έμπορικό σήκωνε άγ-
κυρα, έπαιρνε μαζί του προς το άγνω-
στο ή προς την εύτυχία την “Αγγε-
λα...

“Όλη την ήμέρα ή “Αγγέλα ήταν εί-
τυχιμένη, έτρεχε δῶ και κεί, πάνω στο
κατάστρωμα και ρωτούσε για το κάθε
τί σάν νάθελε να τή μάθη όλα σε μια
στιγμή. “Ηταν εύτυχιμένη. Μά ήρθε κι’
ή στιγμή που τα χέρια άποζητούσαν τα
χέρια, τα μάγουλα φλογίζονται, τα χεί-
λια σιγοτρέμουν, τα μάτια ύγραίνονται,
ένῳ στα στήθεια κόβονται οι άναπνοές
απ’ την προσμονή της ήδονης.

Τότε μέσα στην “Αγγέλα έύπνησε όλη
ή ανατροφή ενός αυταρχικού και τίμιου
πατέρα. Της γεννούσαν φρίκη αυτά τα
παράνομα χάδια, συχαίνονταν αυτά τα
χέρια που τρέχανε πολύπειρα στις πιό
κρυφές ήδονικές φλέβες του κορμιού
της. “Ηθελε να φωνάξη να του πή πῶς

Εϋδυμες ποικιλίες

ΚΑΙ Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ
ΒΕΒΑΙΩΘΗΚΕ

“Ο κ. Τηλέμαχος έχει τοποθετήσει ένα
νέο τηλεφωνικό μηχανήμα στο γραφείο
του, με δυό ακουστικά. Μόλις είχε τε-
λειώσει ή τοποθέτησή του, και τόν έπι-
σκέπτεται ο φίλος του κ. Νικολάκης.

— “Ερχεσαι στην ώρα, του λέγει ο κ.
Τηλέμαχος. “Ο,τι έτοιμαζόμουν να τηλε-
φωνήσω της γυναίκας μου να δοκιμάσει
το νέο μου τηλέφωνο. “Ελα λοιπόν, να
το δοκιμάσεις μαζί μου. Θά πῶ με την
εύκαιρία αυτή της Εύλαλίας ότι θά φά-
με το μεσημέρι μαζί. Θά ένθουσιασθώ!

“Ο κ. Νικολάκης παίρνει το ένα άκου-
στικό και ο κ. Τηλέμαχος το άλλο και
άρχίζει ή συνομιλία.

— “Εμπρός Εύλαλία μου! “Εσύ είσαι,
“Ακούγεται ώραία με το νέο μου μηχανή-
μα... Πῶς; Και σύ μ’ άκούς; ώραία;
Περίφημα! Λοιπόν, Εύλαλία μου, για να
έγκαινιάσουμε το νέο μου μηχανήμα θά
έλθω το μεσημέρι με τόν φίλο μου κ. Νι-
κολάκη να φάμε μαζί!...

Και ή κ. Εύλαλία, άνυποπτη, από το
άλλο άκρο:

— Αυτὸν τὸν βλάκα θά μου κουβαλή-
σης πάλι, χριστιανέ μου!...

□ □

ΓΗΝ ΕΠΑΘΕ ΚΙ’ Ο ΙΔΙΟΣ

“Ενας τραπεζίτης είχε παρασaurθ ή κι’
αυτός σ’ ένα μεγάλο κράχ, χάνοντας 4
έκατομμύρια φράγκα.

Κάποιος φίλος του του έξέφραξε την
συμπάθειά του για το πάθημά του.

— Ναι, φίλε μου, άπήντησε περίλυπος
ο τραπεζίτης, μεγάλο κάζο αυτό που
έπαθα. Φαντάσου ότι μέσα στα 4 έκα-
τομμύρια είχα κι’ εγώ 50.000 φράγκα!...

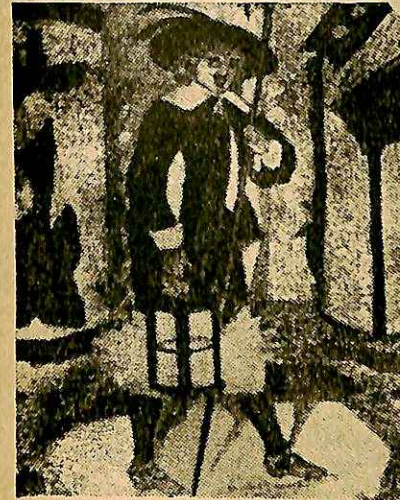
μπορούσε να περιμένη ὡς τότε που θά
γίνονταν νόμιμα δική του, πῶς τότε θά
του παραδίνονταν μ’ όλη της τήν αγάπη
που του άνήκε, μά δεν μπορούσε. “Ηταν
γυναίκα. Θάθελε ίσως να του πή να την
οφείη πιό πολύ, μά τα λόγια της δεν
ήταν παρά παρακάλια να την άφήσει.

Αυτός, όμως, δεν την άκουγε, τόν έ-
καιγε ο πόθος, ο πόθος που δεν διατάζει
μπρός σε τίποτε ούτε και στο έγκλημα.
Και τότε ξάφνου με μια προσπάθεια ά-
πεγνωσμένη ή “Αγγέλα τινάχτηκε όρθια,
αυτός έκανε να την συγκρατήσει, μά έτσι
που ή άπόγνωση κάνει τις δυνάμεις μας
μεγαλύτερες, δεν το κατάρρωσε. “Ενας
παφλασμός άκούστηκε κι’ ύστερα έκλει-
σε ή θάλασσα πάνω απ’ το κορμί της,
που το δεχόταν παρθενικό.

Μια σημειωσοῦλα στο ήμερολόγιο του
πλοίου έκλεινε σε λίγες γραμμές τόν
Μεγάλο “Ερωτα της “Αγγέλας...

.....
Πρωί, πρωί, μερικοί ψαράδες, ψάρευαν
ένα πτώμα που το φέραν στο χωριό. Κι’
οι γειτονισσες ξαναμαζεύτηκαν στα πε-
ζούλια και στα παράθυρα, όχι για να
κακολογήσουν μά για να κλάψουν την
άτυχη “Αγγέλα. Και στο σπιτικό του
κύρ-Λάμπη τα παράθυρα έμειναν για
πάντα κλειστά.

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

“Αλ ο τε: ο νυκτοφύλακας που ήταν
συνάμα και... κινούμενος φανοστάτης.

Σ έ προηγούμενο φύλλο είχαμε
γράψει γενικά για την ιστορία
του δημοσίου φωτισμού στις με-
γάλες πόλεις. Τώρα που πλησιάζ-
ζει ή έναρξη της Μεγάλης “Εκθέσεως
του Παρισιού, το θέμα ξανάρχεται
στην έπικαιρότητα, ειδικά πια για το
Παρίσι, γιατί, όπως υπόσπονται οι μη-
χανικοί της “Εκθέσεως, οι έπισκέπται
θά βρεθούν αυτή τη φορά σε μια άλη-
θινή Πόλη-Φῶς, και για πρώτη ίσως
φορά, το Παρίσι θά δικαιώσει καθ’ όλη
τη γραμμή την έπωνυμία του. Το θέαμα
της γαλλικής πρωτεύουσας φωταγωγη-
μένης, προμηνύεται φαντασμογορικό!
Θά ναι ένα άληθινό όργιο φωτός.

Με την εύκαιρίαν αυτή σας προσκα-
λούμε σ’ ένα μικρό ταξιδάκι στα βάθη
των αιώνων, ὡς την έποχή εκείνη δηλα-
δή όπου το Παρίσι ήταν τις νύχτες βυ-
θισμένο στο σκότος τό... πιό άπλετο...

Δέν ξέρουμε άπολύτως τίποτα σχετι-
κά με το φωτισμό του Παριού από τη
ρωμαϊκή έποχή, μέχρι των σταυροφο-
ριών. Πάντως μπορούμε να φαντασθού-
με ότι—ας μας έπιτραπή το καλαμπού-
ρι—ο φωτισμός έλαμπε διά της άπου-
σίας του!

Μόλις βράδυαζε οι άστοι κλειδωνόν-
ταν στα σπία τους και κοιμόνταν να-
ρίς-ναρίς. Στους δρόμους τους σκο-
τεινούς απ’ όπου δύσκολα περνούσαν
δυό άνθρωποι μαζί, το σκοτάδι ήταν
βαθύτατο. Κάπου-κάπου περνούσε ο
νυκτοφύλακας, που ήταν συνάμα και
πλανόδιος... φανοστάτης, και το φανάρι
του φώτιζε για λίγο τους άπαίσιους
αυτούς δρόμους όπου παραφύλαγαν οι
κακοποιοί.

□ □

Αυτή ή κατάσταση κράτησε μέχρι
του 13 αιώνα. Την έποχή εκείνη ο Ζάν
Μαρτέλ, πρόεδρος τῶν έμπορών, ζήτη-
σε από τόν βασιλιά τήν άδεια να άνα-
λάβη τόν φωτισμό της πόλεως για να
την διακρίνουν τη νύχτα οι ταξιδιώτες.
“Η αίτησή του εισακούστηκε, κι’ έτσι
κάθε βράδυ ο νυκτοφύλακας άναβε μ’
όλη την έπισιμότητα ένα μεγάλο φα-
νάρι κρεμασμένο στον πύργο του Νέλ,
κι’ ένα άλλο στο κοιμητήριο τῶν “Αθῶν.
Το πρώτο έδειχνε την είσοδο της πό-
λεως, το δεύτερο θύμιζε στους διαβά-
τες ότι έπρεπε να προσευχηθούν για
την ψυχή τῶν νεκρών.

Αυτές οι «φωταφίες» άναστατώναν
το Παρίσι. Οι κάτοικοι πήγαιναν πα-
ρέες-παρέες να θαυμάσουν τους περι-
φημους φανούς κι’ οι πρεσβευτές τῶν

‘Η Πόλις-Φῶς

...άλλοτε και.... τὸν Μάϊον

γειτονικῶν χωρῶν έστειλαν άναφορές
στους βασιλείς των έξυμνώντας την
καινοτομία. “Ο Φίλιππος ο 5ος, στα
1308, έκορύφωσε... το όργιο αυτό του
φωτός άνάβοντας και τρίτο φανάρι έ-
ξω απ’ τις φυλακές του Σατελέ.

“Η κατάσταση αυτή κράτησε άρκε-
τούς αιώνες. “Η μέλλουσα «Πόλη-Φῶς»
δέν γνώρισε παρά μόνον τις φωτίες που
άναβαν του “Αη-Γιαννιού, και τις τό-
σο συχνές πυρκαϊές που, λόγω της ξύ-
λινης κατασκευής τῶν σπιτιῶν, κατέ-
στρεφαν δλόκληρες συνοικίες.

Στά 1408 για να πανηγυρισθ ή ά-
φιξη του έπισκόπου της Λιέγης, άπεφα-
σίση ή φωταγωγή της πόλεως. Τι
ήταν ή φωταγωγή αυτή; Κρέμασαν
μερικά φανάρια στα μπαλκόνια τῶν
σπιτιῶν γύρω απ’ το Λουβρο και οι Πα-
ρισιοί έμειναν με άνοιχτο το στόμα!

«Όύτε ή φωτιά της κολάσεως δεν θά
φωτίζη τόν Σατανά τόσο, όσο αυτά τα
φανάρια φωτίζουν το Παρίσι», γράφει
ένας χρονγράφος της έποχής. Και μια
άστεία λεπτομέρεια:

Κοντά σε κάθε φανάρι είχαν τοποθε-
τήσει κι’ έναν κουβά νερό για την πε-
ρίπτωση πυρκαϊάς.

Στά 1662 ο “Ιταλός άββάς Λαντάτι
Καράφο, ζήτησε από τόν Λουδοβίκο 14ο
το πρόνοιμό, να ιδρύσει σώμα δαδοφό-
ρων, τους όποιους να υπορή να νοικιά-
ζή... στους βουλομένους, για μια βρα-
δυά.

“Ο Βασιλεύς-“Ηλιος δέχτηκε, κι’ ο
άββάς πήρε στην ύπηρεσία του μερι-
κούς λακέδες, τους έφωδίασε με δάδες
και τους νοικίαζε για τρία σόλδια κά-
θε τέταρτο της ώρας.

Οι ύπηρετεί αυτοί συνόδευαν τους
άργοπορημένους άστους ή τὰ άμάξια
τῶν εύγενῶν. “Ο άββάς έκανε έτσι
χρυσές δουλειές. Μόνον που το νυκτε-
ρινό Παρίσι μεταβλήθη με το σύστη-
μα αυτό σε θορυβώδη άγορά. Παντού
έτρεχαν οι περίφημοι δαδοφόροι ξεφω-
νίζοντας άγρια:

«Τόπο σ’ άμάξι του πρίγκηπος ντέ
Κοντέ» ή «Τόπο στὸν κύριο Μισέλ
Λεμπόν, άσὸ της καλής μας πόλεως».
“Ενθουσιασμένος ο Λουδοβίκος 14ος
έβγαλε και σχετικό άναμνηστικό με-
τάλλιο.

Μετά του ήρθε ή έμπνευση να φω-
ταγωγή ολόκληρο το Παρίσι. Τοπο-
θέτησε λοιπόν 2.750 φανάρια σε 900
δρόμους της πρωτεύουσής του. Τα φα-
νάρια αυτά έκαιαν κεριά και κάθε
συνοικία ὥριζε κάθε χρόνο έναν αντι-
πρόσωπο που ανέλαμβανε τη συντή-
ρηση τῶν φανῶν της συνοικίας καθώς
και το άναμμα τους κάθε βράδυ. Φυ-
σικά, κανείς από τους άστους που άνε-
λάμβανε αυτή την ύπηρεσία δεν είχα
δρεία να έαγρυπνά ολόκληρο χρόνο
κάτω απ’ τα φανάρια της γειτονιάς
του.

“Ανέθετε λοιπόν αυτή τη δουλειά
στους ύπηρετας του κι’ αυτοί πάλι στα
χαίμια.

Κι’ έτσι μόλις ή καμπάνα έδινε το
σύνθημα του άνάμματος τῶν κεριῶν,
οι δρόμοι γέμιζαν από ένα θορυβώδες

πλήθος που έτρεχε από φανάρι σε φα-
νάρι ὡς τὰ ξημερώματα. Διάφορες πε-
ριπολίες γυρνούσαν τις συνοικίες κα-
ταγγέλλοντες στις άρχές όσους δεν
έδειχναν την άπαιτούμενη φροντίδα
στην συντήρηση τῶν φανariῶν. Κυνη-
γούσαν έπίσης και τους φοιτητές που
έκλεβαν τὰ κεριά και τὰ μεταπωλούσαν!

“Ο “Αγγλος πρεσβευτής της έπο-
χής εκείνης έλεγε με φθόνο ότι το Λον-
δίνο δεν θ’ άξιωνόταν ποτέ να φωτα-
γωγηθ ή τόσο πλούσια.

Στά 1769 ο άββάς Ματερό έφεδρε
μια λάμπα λαδιού, έφωδιασμένη μ’ έ-
να μετάλλιο δίσκο άντανakλάσεως,
κι’ έτσι οι λάμπες αυτές αντικατέστη-
σαν τὰ κεριά στο Πόν-Νέφ και στη
δόδο Ντωφῶ. Το φῶς τους φωτίζε σε
άπόσταση 20 βημάτων. Οι κάτοικοι διά-
μαρτυρήθηκαν ότι «το φῶς είναι πολύ
δυνατό, ότι κουράζει τὰ μάτια και
θαμπώνει τὰ άλογα και τους άμαξά-
δες, σε σημείο που αν ή Μεγαλειότης
Του, δεν λάβη σχετικά μέτρα, σε μερι-
κά χρόνια οι Παρισιοί και... τὰ άλλα
ζῶα (οἰκ) θάταν τυφλοί».

“Ο άξιωματικός της άστυνομίας κ.
ντέ Σαρτώ, έγραφε σε μια άναφορά
του στν Λουδοβίκο 15ο ότι «το φῶς
τῶν νέων φανῶν
είναι τόσο δυ-
νατό ὡστε δύ-
σκολα μπορεί
να φαντασθ ή κα-
νείς ότι στο μέλ-
λον θά βρεθ ή
καλύτερος τρό-
πος φωτισμού».

Τὰ φανάρια
αυτά—12.000 πε-
ρίπου, κρεμόταν
από σκονιά που
ένωναν δυό πλευ-
ρές τῶν δρόμων,
ή από εύλινους
φανοστάτες στις
άκρες τῶν πεζο-
δρομιῶν. Είναι
γνωστό σε τι
χρησίμευσαν αυ-
τοί οι φανοστά-
τες κατά τη

Τό πο: “Ο Πύργος “Αΐφελ, σχίζει
κατάφωτος σάν ένα πύρινο βέλος τόν
παρισινό ουρανό.

Γαλλική Έπανάσταση.

Στά 1791 ο Γάλλος χημικός Λεμπόν, ανέκαλυψε το φωταέριο. Δυστυχώς όμως όταν θέλησε να εκμεταλλευθεί την εφεύρεσή του η κυβέρνηση άντετάχθη. «Τό φωτιστικό μηχανήμα σας φωτίζει όσον και οι τωρινές λάμπες του λαδιού. Παρουσιάζει δε άφ' ετέρου τον τρομερό κίνδυνο ν' ανατινάξη το Παρίσι στον άέρα».

Ο εφευρέτης όμως δεν άπογοητεύθηκε αλλά εγκατέστησε στον κήπο του σπιτιού του, στην όδο Ντομινίκ, ένα μηχανήμα που τό δώμασε «θερμολάμπα», που κάθε βράδυ φωτίζε και θέρμαινε τον κήπο του.

Ο κόσμος όμως τρομοκρατήθηκε άπ' τό έκτυφλωτικό αυτό φώς και κατηγόρησε τον Λεμπόν ως κατάσκοπο της Άγγλίας που είχε πληρωθεί για νά κάψει τό Παρίσι. Στά 1804, κάποιο βράδυ του Δεκέμβρη, ο άτυχος εφευρέτης δολοφονήθηκε στα Ήλύσια Πεδια.

Είκοσι χρόνια μετά, κάποιος Γερμανός μηχανικός πήρε την άδεια του Παρισινού δήμου να φωταγωγήση την πόλη με φωταέριο.

Οι πρώτες δοκιμές θάμπωσαν τους άρμοδίους. Άμέσως φωταγωγήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο τό Παλαι - Ρουαγιάλ και τό Όντεόν.

Οι Παρισίνοι είχαν κιόλας ξεχάσει ότι οι ίδιοι που θαύμαζαν τον Γερμανό, είχαν δολοφονήσει τον συμπατριώτη τους, τον πρώτο εφευρέτη της νέας μεθόδου.

Οι σοφοί όμως της εποχής ξεστράτευσαν κατά του φωταερίου. Ή γενική κατηγορία ήταν ότι δηλητηρίαζε σιγά-σιγά τους υπαλλήλους τους επιφορτισμένους με τό άναμμα των φανών, κι' ότι έθετε τό Παρίσι σε κίνδυνο άνατινάξεως και τελείας καταστροφής ιδίως σε περίπτωση έκρήξεως.

Κατόπιν όμως πολλών και συνεχών αιτήσεων του πληθυσμού, στά 1836, τό φωταέριο διεδόθηκε όριστικώς ως μέσον φωτισμού.

Κι' εργομέθα στον ηλεκτρισμό. Στά 1837 ο Άγγλος Ντάβυ, εφευρέτης της ειδικής λάμπας των μεταλλωρύχων, σκέφθηκε να χρησιμοποιήση τον ηλεκτρισμό για φωτισμό. Έως την εποχή εκείνη τον ηλεκτρισμό τον χρησιμοποιούσαν μόνον οι σοφοί στα εργαστήριά τους. Πρώτη ή πλατεία Όμοιοίας των Παρισίων, φωτίστηκε στά 1840, με την ηλεκτρική λάμπα του Ντάβυ. Μία δυνατή στήλη παρείχε τό απαιτούμενο ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο κόσμος παραληρούσε άπ' τη χαρά. Είχαν σβύσει τις λάμπες του φωταερίου και με τό ηλεκτρικό αυτό φώς του Ντάβυ, διάβαζαν εφημερίδα σε άπόσταση 100 μέτρων. «Ή λάμπα του κ. Ντάβυ έγραφαν οι εφημερίδες της εποχής, είναι τό τέλειον. Δεν μπορούμε να φαντασθούμε κάτι τό άνώτερο. Ζούμε στον αιώνα του φωτός!»

Ή εφεύρεσις όμως δεν είχε τελειοποιηθή. Δεν ήταν δυνατό να φωταγωγηθή ολόκληρη πόλη με ηλεκτρικές στήλες, όσο δυνατές κι' άν ήσαν. Στά 1859 ανεκαλύφθη ή ηλεκτρική «τουρμπίνα». «Έφτανε τώρα να χτισθή ένα μεγάλο εργοστάσιο που με τό νέο μέσο θα μπορούσε να δίνει ηλεκτρικό ρεύμα σε κάθε γωνία του Παρισίου. Κι' αυτό τό εργοστάσιο κτίσθηκε στά 1878.

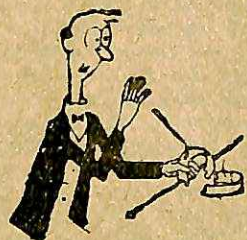
Τό Παρίσι ολόκληρο ηλεκτροφωτίσθηκε. Όλες τότε οι εφημερίδες του κόσμου βάπτισαν ή Γαλλική πρωτεύουσα «Ή Πόλις - Φώς».

Εικονογραφημένα

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΤΑ... ΜΠΑΛΩΣΕ

Ο πωλητής ενός καταστήματος κολλάρων, λερώνει έξ άπροσεξίας με τό στυλό του ένα από τα κολλάρα που πρόκειται να στείλη σε κάποιο πελάτη.

κολλάρα που έλεγε:

«Ο κ. πελάτης μας, πρέπει νάναι βέβαιος ότι τά κολλάρα έφυγαν ολοκάθαρα άπ' εδω!...».

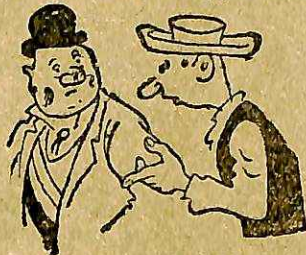
□ □

ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ...

Τό παρακάτω τό διηγείται κάποτε ο Άλφόνσος Ντιοντέ:

Γινότανε σε μία μεσημβρινή πόλη της Γαλλίας τό άποκαλυπτήρια άνδριάντος ενός διασήμου πολεμιστή.

Στην τελετή αυτή θεώρησε καθήκον του

να παραστη και ο δήμαρχος ενός γειτονικού χωριού.

Κατά την επιστροφή του στον τόπο του πλησιάζει τον δήμαρχο ένας γείτονας του και του λέγει:

—Δέ μου λές κύρ δήμαρχε, έφτιπο είναι τό άγαλμα;

Και ο άγραύματος δήμαρχος:

—Έφτιπος, χμ... χμ... όχι και τόσο!...

□ □

ΠΕΝΤΑΡΦΑΝΟ...

—Έλεηστε με κύριε τό φτωχό, είμαι όρφανό:

—Δέν έχω ψιλά, παιδί μου.

Μιά δεκάρα μονάχα, κύριε, δέν έχω ούτε πατέρα ούτε μητέρα!...

—Και τί δουλειά κάνει ο πατέρας σου;

—Χτίστηκε, κύριε!...

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ!...

Ένας περιηγητής πηγαίνοντας να έπισκεφθή ή Νέα Ύόρκη δοκίμαζε για πρώτη φορά στη ζωή του τά ευχάριστα της ναυτίας. Τρομαγμένος, λοιπόν, φώναζε την γυναίκα του στο προσκεφάλό του και της είπε με άσθενική φωνή:

—Τζένυ, ή διαθήκη μου βρίσκεται στη Τράπεζα. Όλα τά κληροδοτά σε σένα, άγάπη μου. Όλα μου τά λεφτά θα τά βρής στο Ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιό μου. Κατόπιν πρόσθεσε με θέρμη: Και κύτταξε, Τζένυ μου, να με θάψης μόλις φθάσουμε στο πρώτο λιμάνι. Μοδ είναι αδύνατον να υποφέρω άλλο ταξίδι ζωντανός ή πεθαμμένος!

ΤΩΡΑ ΠΑΕΙ ΠΙΑ

Ο μικρός Τόμυ ήταν πολύ φλύαρος και ο πατέρας του τον είχε διατάξει να βουλώνη τό στόμα του κάθε φορά που καθόταν στο τραπέζι να φάνε. Ένα μεσημέρι ο Τόμυ που καθόταν με τους γονείς του στο τραπέζι, φανόταν ότι με κόπο συγκρατούσε τη γλώσσα του, πράγμα πουκάμε τον πατέρα του να τον ρωτήσει:

—Μήπως θέλεις να πής τίποτε παιδί μου;

—Ναι, μπαμπά: Τις κάμπιες τις τρώνε; ρώτησε ο Τόμυ.

—Όχι, είπε ο πατέρας του. Γιατί, όμως, με ρωτάς ένα τέτοιο πράγμα;

—Γιατί είχατε μία κάμπια στο μαρούλι σας αλλά τώρα πια την φάγατε, άπάντησε τό παιδάκι.

ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΛΥΣΗ

Ένας Σκωτσέζος υπεκκάρης, ο οποίος κατοικούσε ολόμοναχος σ' ένα άπομακρυσμένο κάπως σπίτι, είχε να προλάβη ένα πρωινό τραίνο. Έπειδή, όμως, ήταν φοβερός ύπναρος, φοβήθηκε μήπως δέν ξυπνούσε την όρισμένη ώρα. Σκέφθηκε μερικές λύσεις — Ξυπνήτηρι δέν διέθετε — για να εξασφαλίση τό ξύπνημά του την ώρα πουθέλε αλλά όλα τοδλεγαν ότι έπρεπε να πληρώση κάποιον ο οποίος θα τον ξύπναγε.

Επί τέλους του ήλθε μία φαεινή ιδέα. Πάνει και κλείνει ένα λευκό χαρτί μέσα σ' έναν φάκελλο με την διεύθυνσή του και ρίχνει από βραδύς αυτό τον φάκελλο στο ταχυδρομείο, χωρίς να βάλη τό σχετικό γραμματόσημο. Τό βράδυ κοιμήθηκε ήσυχος.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί άκουσε ένα βροντερό χτύπημα στην πόρτα του. Ο Σκωτσέζος πετάχτηκε από τό κρεβάτι και άνοίξε τό παράθυρο.

—Σου στέλνουν ένα γράμμα χωρίς γραμματόσημο, του είπε ο ταχυδρόμος. Άνοιξε, λοιπόν, γρήγορα να μου πληρώσης τρεις πέννες για την παράλειψη αυτή του άποστολέως.

—Πάρτο πίσω! του άπάντησε θυμωμένος ο Σκωτσέζος και... τρίβοντας τά χέρια του, έτρεξε να προλάβη τό τραίνο!

Ο Ίκευ μπήκε σαστισμένος στο άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας του:

—Έχασα ένα χαρτονόμισμα των πέντε λιρών, είπε στον άστυνοδόμο. Μήπως τό βρήκε κανείς και σας τόφερε;

—Όχι, άπάντησε ο στυνόμος. Μοδ φέρανε, όμως, ένα χαρτονόμισμα των δέκα σελλινίων.

—Πολύ καλά, είπε ο Ίκευ άμέσως [Τό παίρνω, άπάντησε!]

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΟ ΤΑΡΤΙΝΙ

ή Έλσα Φράντζε, στην άγκαλιά του Άλδο Ρανιέρι, χόρευε ένα άργεντινικό ταγκό.

—Μή μου μιλάτε γι' αυτούς τους μοντέρνους χορούς, είπε γελώντας σε μία στιγμή και κύτταξε τον καβαλιέρο της. Προτιμώ ακόμα τό θάλς τους παλιούς χορούς, όπως προτιμώ κάθε τι που έχει σχέση με τον όμορφο παλιό καιρό, τις παλιές ταπετσαρίες, τά έπιπλα στυλ Άμπρί.

—Μά όπου θρискόσαστε έσείς, είπε ο Άλδο, όλα παίρνουνε μιάν όψη νοστιμείας. Ή όμορφιά σας έχει μαγική ιδιότητα.

—Κάνετε λάθος. —Θέλετε να πής πως δέν είστε μάγισσα;

—Όχι, αλλά πως κάνετε λάθος ένα όημα λιγώτερο.

—Ω, με συγχωρείτε. Φταίει ή αγάπη που νοιώθω για σας.

—Προσέξτε! Ή μουσική έπαψε. Μην είστε τόσο χλωμός γιατί θα με έκθεσετε.

—Μά δέν είναι κανένας! —Είναι ο θεός μου.

Ήταν αλήθεια. Ο Θεόδωρος Μπαρντιγκιόνι, που δέν χόρευε, ήταν σκυμμένος στο πιάνο. Έπαιζε με ένθουσιασμό ό,τι κομμάτια του ζητούσαν... για να δρέπη έπαίνους.

Ή Έλσα έπαιζε καλά τους ρόλους της:

—Θείε μου, παίζετε σαν άγγελοδιδι, του είπε φιλώντας του τό ένα μάγουλο.

—Λαμπρά, άναστέναξε ο θεός, παίζω κι' άλλο χορό.

Ο νεαρός Άλδο, στριφογυρίζοντας στον ρυθμό της μουσικής, άγκάλιασε την Έλσα που μ' ένα χαμόγελο χαράς ακούμπησε τό μυρωμένο κεφάλάκι της στον ώμο του. Χορεύοντας γύγχαν άπ' τό σαλόνι, ένθ' ο Θεόδωρος Μπαρντιγκιόνι πατούσε με μανία τά πεντάλ.

—Πότε θάρηθε να δοκιμάσετε τό κοκτέιλ μου; ψιθύρισε ο Άλδο.

—Τι άπαισιος που είστε!

—Καθόλου. Τό μικρό μου άπαρτιμάν είναι χαριτωμένο, Έλσα.

—Κάνω άσκημα που σας ακούω. Να που τώρα αντί να με λέτε «δεσποινίς», με λέτε Έλσα.

—Τά όνόματα αποτελούν μέρος της φιλίας. Έλσα, δέν σας κάνει καθόλου έντύπωση ότι τά θήματά μας κινούνται μαζί με τόση ακρίβεια; Δεν νοιώθετε την προαισθηση πως περνούμε άπ' την μία φιγούρα στην άλλη με τόση εύκολία γιατί γραφτό μας είναι νάχουμε μιάν τρυφερή φίλια; Μένω σ' ένα σπίτι που βλέπει σ' ένα διακριτικό δρομάκι χωρίς κόσμο...

—Τό πρωί, αδύνατον. Δεν ξέρω αν θα είμαι ελεύθερη τό άπόγευμα.

—Έλάτε όποτε θέλετε. Θα σας περιμένω. Ο ύπνρέτης μου είναι της άπολύτου έμπιστοσύνης μου: με είδε να γεννιέμαι.

—Φτάνει! Και μόνο που συλλογίζομαι τον ύπνρέτη σας, άνατριχιάζω.

—Δέν ακούω πια μουσική.

—Ο θεός μου πατά πολύ συχνά την σουρντίνα. Ίδιως όταν παίζη με αλ-

σθημα. Μιά στιγμή. Άκούτε; Και πάλι παίζει δυνατά. Φίλε μου, μά έσείς είσθε τρελλός. Άς υποθέσουμε πως δέχομαι νάρθω. Φτάνω στο σπίτι σας και χτυπώ τό κουδούνι. Έρχεται ο ύπνρέτης σας, άνοίγει την πόρτα και ρωτά: «Παρακαλώ, τί όνομα να άναγγείλω»;

—Θα τό πω να μη σας ρωτήση τό όνομά σας.

—Ένας τρόπος για να κινηθή ή περιέργεια του! Άλλο τίποτα δέν θρήκατε;

—Γιατί δέν του λέτε: «Την δεσποινίδα Έλσα»;

—Θα με πάρη για άποσκευη που δέν έχει γραμμένη διεύθυνση.

—Και τί σας νοιάζει; Ο Βαρρόνι

Την επομένη ή Έλσα έμπαινε στο σπίτι του Άλντο.

δέν είναι περίεργος. Θα του πώ: «Βαρρόνι, αν ή δεσποινίς... ή δεσποινίς... έρθη».

—Ποιά δεσποινίς όμως. Φίλε μου, βλέπω πως πρέπει, εγώ να σας βοηθήσω. Λαμπρά. Θα γίνω λοιπόν ή δεσποινίς Βαρρόνι. Τό γεγονός ότι θα έχω τό ίδιο επίθετο μ' αυτόν θα τον κάνει να με πάρη άμέσως από καλό μάτι. Μην γελάτε. Τό θεωρώ σπουδαίο να με πάρη από καλό μάτι ο Βαρρόνι.

Ο Άλδο έσφιξε πιο δυνατά την Έλσα στην άγκαλιά του, κόβοντάς της την άναπνοή, κι' ή συνομιλία τους σταμάτησε εδω. Ύστερα από λίγα λεπτά, ο Θεόδωρος Μπαρντιγκιόνι διέκοπτε τό παίξιμο κι' έβγαζε τό ρολόι του για να δώση στην Έλσα να καταλάβη πως είχε φθάσει ή ώρα να άποχαιρετίσουν τον άνεψιό του.

□ □

Την επομένη, ή Έλσα έμπαινε στο

σπίτι του Άλδο. Την υποδέχθηκε ο πιστός ύπνρέτης με μιάν λιερά κόκκινη με χρυσά κουμπιά. Ήταν ευρισμένος, με φαβορίτες μόνο και με μεγαλοπρεπή... γλόμπο στο κρανίο. Έβαλε την Έλσα να καθήση μέσα στο σαλόνι.

—Παρακαλώ, τί όνομα να άναγγείλω; ρώτησε.

—Την δεσποινίδα Βαρρόνι, άποκρίθηκε ή Έλσα.

Ο ύπνρέτης τινάχτηκε σαν να είχε δεχτή ήλεκτρική έκκένωση, συνήλθε όμως και όηγήκε για να επιστρέψη σχεδόν άμέσως.

—Δεσποινίς, ψιθύρισε με φωνή γεμάτη άγωνία, είσθε χαριτωμένη, με συγχωρείτε, τό όνομά σας Βαρρόνι με δύο ρ;

—Μάλιστα. Είμαι λίγο βιαστική όμως. Αναγγειλάτε με στον κύριό σας. Ο Βαρρόνι διάτασε, εξαφανίστηκε και σε λίγο ξαναγυρνούσε όχι πια με την λιερά του, αλλά μ' ένα γκρι κοστούμι.

—Μήπως είσθε άπ' την Βιτσέντσα;

—Άκριβώς! φώναξε άποκαωμένη ή Έλσα. Τελειώσατε επί τέλους;

—Πιά δέν μιλάτε σ' έναν ύπνρέτη, δεσποινίς. Βαρρόνι... Βιτσέντσα... Κι' όλες αυτές οι προτοιμασίες! Όχι, όχι... δέν θέλω να άνακατευθώ σε δουλειά που θα μπορούσε να είναι προσβολή σε έναν εξάδελφό μου ή σε άλλο συγγενή μου! Πρέπει να μου πής κι' «ευχαριστώ» δυστυχισμένη κοπέλλα. Να ξεράτε από τί μεγάλο κίνδυνο σας σώζω! Ω! για τις άλλες, δέν έχω αντίρρηση να μοιράζω λουλούδια στα θάλα, να ανάβω τό τζάκι, να έτοιμάζω τό λικέρ, τό σπρίτο, τις πάστες έπάνω στο τραπέζάκι. Μά σε μιάν κοπέλλα που την λένε Βαρρόνι με δύο ρ, θα της πώ: «Σταθήτε!». Σας ξεροκίζω τώρα να φύγετε... Σας διατάσσω να φύγετε. Ίσως να ξανασυναντηθώ με υπό άλλας συνθήκες. Ένόσω όμως ζω εγώ δέν θα ήθε έσείς τον κύριο Ρανιέρι... παρ' μονάχα αν πατήσετε άπάνω στο πτώμα μου!

ΦΡΕΝΤΟ ΤΑΡΤΙΝΙ

ΣΥΜΦΩΝΟΣ

—Ο αντίπαλός σας θέλει να λύσετε τη διαφορά σας επί του πεδίου της τιμής, μονομαζώντας με πιστόλια και από άπόσταση δεκαπέντε μέτρων.

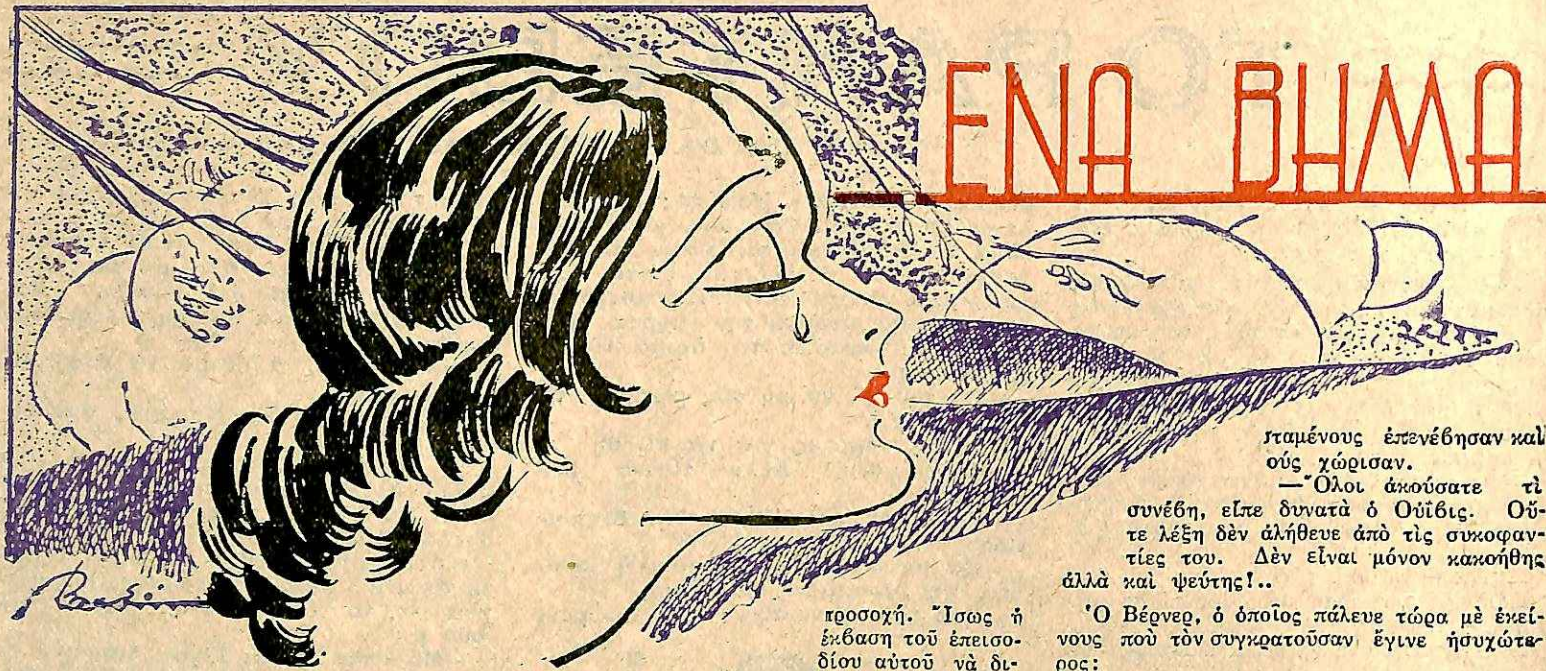
—Δέν έχω καμμία αντίρρηση για την άπόσταση των δεκαπέντε μέτρων, όσον άφορά όμως για τό είδος των όπλων προτιμώ τά σπαθιά.

□ □

ΕΙΧΕ ΗΕΙΡΑΝ

Ο προϊστάμενος (στον νέο ύπάλληλο).— Είστε δέκα μέρες εδω και ακόμη δέν έξέρετε να φέρεσθε σ' έναν άνώτερό σας.

Ο νέος ύπάλληλος.— Πως δέν ξέρω, άφού είμαι δέκα χρόνια παντρεμένος.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

σταμένους επεβήσαν και ούς χώρισαν.
—Ολοι ακούσατε τι συνέβη, είπε δυνατά ο Ουίλνις. Ούτε λέξη δεν άλθθηκε από τις συνοφαντίες του. Δεν είναι μόνον κακοήθης αλλά και ψεύτης!..

Ο Βέρνερ, ο οποίος πάλευε τώρα με εκείνους που τον συγκρατούσαν, έγινε ήσυχώτερος:

—Θα το πληρώσεις με την ζωή σου! είπε. Ολοι άκουσαν τις λέξεις αυτές—και όλοι ξαφνιάστηκαν με τον τρόπο που τις είπε. Φαινόταν σαν να έβγαине κάθε λέξη από τα χείλη του με την μεγαλύτερη δυσκολία. Κατέβαλε μια τελευταία προσπάθεια για ν' απαλλαγεί από εκείνους που τον κρατούσαν και έπειτα, ξαφνικά έπεσε προς τα εμπρός, έφερε τα χέρια στον λαιμό, σαν να πνιγόταν, και προς μεγάλο τρόμο όλων, σωριάστηκε στο πάτωμα. Με ένα δαθύ ρόγχο, φάνηκε να αποχωρίζεται η ψυχή του από το σώμα και λίγο αίμα έτρεξε από την μύτη.

Προτού προφθάσουν να τον άνασκηώσουν, ήταν ήδη νεκρός.

—Συγκοπή της καρδιάς! ψιθύρισε κάποιος, με τρομαγμένη φωνή.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ

—Τι φριχτό τέλος!... λέγει ο Τζέραλντ Κένρικ σιγά...

Είναι το απόγευμα της ίδιας μέρας και όλα τα παραθυρόφυλλα έχουν κλεισθεί στο μπουντουάρ της λαίδης Κάρυσφορντ. Η ίδια είναι καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με το μαντίλι στο χέρι. Είναι πεπεισμένη, ότι θηρεί ειλικρινά τον θάνατο αυτό, και τόσο ο Τζέραλντ, όσο και η Μπρέντα Μπούρβεν προσποιούνται, ότι το πιστεύουν.

—Ποιός να τώλεγε, ότι έπασχε απ' την καρδιά του! λέγει πάλι ο Τζέραλντ, για να διακόψει την καταθλιπτική σιωπή.

—Ποιός να τώλεγε, πώς... είχε καν καρδιά! συμπληρώνει η Μπρέντα από την πολυθρόνα, που είναι βυθισμένη.

—Όχι, τον καυμένο! λέγει η λαίδη Κάρυσφορντ, με ένα αναστεναγμό. Δεν πρέπει να είμεθα τόσο ανόητοι! Μπρέντα, παιδί μου, ο άποθανών δεικνύεται...

—Μπάρ! ρωτά! η δεσποινίς Μπούρβεν, με ύφος επαναστατικό. —Όστε έτσι! Έπειδή ένας άνθρωπος—που ήταν άτακτος σ' όλη του τη ζωή—πέθανε και δεν μπορεί πια να μας βλάψει, πρέπει να του τονίζουμε ύμνους;

—Ω, όχι! λέγει ο Τζέραλντ σοβαρά, αλλά τουλάχιστον να είμεθα επιεικείς.

—Χμ! Έπειτα; επιμένει εκείνη άλυτο. —Εγώ ένα μόνο ξέρω: Ότι έκανε τη ζωή της Ρόντας άτυπο!

—Και όμως... —Μά τι δηλαδή; Τολμάς να τον δικαιολογήσεις;

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

Του ρίχνει ένα βλέμμα καταθυμωμένο. Πώς μπορεί αυτός να τον δικαιολογή;... Από την ώρα που ήλθε το τηλεγράφημα του θανάτου του Γάστωνος, άντηχεί στα αυτιά της η έσπωδός: «Η Ρόντα είναι έλευθερη! Η Ρόντα είναι έλευθερη!» Έλευθερη από τα σκληρά δεσμά της, έλευθερη να πάρη τον άνθρωπο που αγαπά! Να είναι τάχα ο Τζέραλντ, ο άνθρωπος αυτός; Όλα φαίνονται να το επιβεβαιώνουν...

Το τηλεγράφημα είχε φθάσει λίγο μετά τις δυό. Και την ώρα του τσαγιού, έφθασε και μια επείγουσα έπιστολή εκ μέρους ενός αυτόπτη μάρτυρος, ο οποίος συνδέομενος οικογενειακώς με την λαίδη Κάρυσφορντ, είχε θεωρήσει καθήκον του, να της μεταδώση όλες τις λεπτομέρειες του επεισοδίου... Έν τώ μεταξύ ο Τόμ Κένρικ είχε πεταχθεί άμέσως στο Λονδίνο για να δει τι μπορούσε να γίνει για τα συμφέροντα της Ρόντας. Τηλεγράφησε από εκεί ότι θα γύριζε με το τρένο των 5, άλλ' ότι φοβόταν πως δεν θα μπορούσε να πάη στις Ρόντας, πριν από την άλλη μέρα.

Η Μπρέντα, μη έχοντας τί άλλο να κάμει, διαβάει πάλι δυνατά το τηλεγράφημα αυτό:

—Και όμως, λέγει συλλογισμένη, θα έπρεπε να πάη σήμερα στο θράδυ. Στις 7½ φεύγει ένα τρένο. Και θα μπορούσε να είναι εκεί κατά τις 9. Καλλίτερα να της πη αυτός τα νέα παρά να τα μάθη από άλλους.

—Α, δεν πιστεύω, λέγει ο Τζέραλντ. Είναι τόσο απομονωμένη εκεί κάτω. Από ποιόν να τα μάθη;

—Από τις πρωινές εφημερίδες. Και φαντάζομαι τί θα γράφουν!

—Α, ναί! το έβλεπα λέγει διαστικά άλλ' άμέσως κατόπι ξαναρχεται στην πρώτη του γνώμη. Μα οι γυναίκες δεν διαβάζουν εφημερίδες!

—Πολύ φοβόμαι ότι η καλή σας γνώμη για τις γυναίκες είνε υπερβολική, λέγει με ειρωνεία η Μπρέντα. Έγώ διαβάζω.

—Πολύ άσχημα κάνεις!

—Ω! παιδιά, μη μάλωνετε τώρα! έπεμβαίνει η λαίδη Κάρυσφορντ. Και έπειτα γυρνώντας προς την Μπρέντα: —Ωστε νομίζεις, ότι πρέπει να είδοποιήσωμε από σήμερα την Ρόντα. Άλλ' άραγε θα προλάβει ο Τόμ;

—Θα προλάβει. Έλπίζω να φθάσει εγκαίρως, λέγει η Μπρέντα, παρακολουθώντας με την άκρη του ματιού τον Τζέραλντ.

Έπειτα, με μίαν απότομη έρώτηση, προσπαθεί να τον ψυχολογήσει:

—Αλήθεια! Γιατί δεν πιάς καλλίτερα να την είδοποιήσης έσύ, αντί του Τόμ;

—Γιατί τάχα έγω;

Η Μπρέντα, μη κατορθώνοντας να ικανοποιήσει την περιέργειά της, σώπασε με ένα νευ-

ρικό κίνημα των ώμων.

—Α όχι!, λέγει η λαίδη Κάρυσφορντ. Ο Τόμ πρέπει να πάη. Ο Τόμ θα είναι ο καταλληλότερος... Και άλλοτε σκέφθηκα συχνά, ότι—μη τυχόν βγάλετε ούτε λέξη γι' αυτό, παιδιά μου!—ότι η Ρόντα άρεσε πολύ του Τόμ... Και ίσως τώρα, στο μέλλον... Μ' έννοείτε!...

Η Μπρέντα γυρίζει το πρόσωπό της, για να κρύψει ένα μειδίαμα—αφού γνωρίζει πολύ καλά κάποιο μικρό μυστικό του Τόμ. Ο Τζέραλντ, παρατηρώντας την ξαφνική κίνηση την παίρνει ως επιβεβαιωτική των υποθέσεών του, και αισθάνεται να ξαναφουντώνει η ζήλεια του κατά του Τόμ. Ασφαλώς η Μπρέντα θα γύρισε το πρόσωπό της, για να μη φανή η στενοχώρια της με την ιδέα ότι η λαίδη Κάρυσφορντ προορίζει τον Τόμ για άλλη.

Έκείνη την στιγμή, άκουσθηκε από κάτω ο θόρυβος ενός άμαξιού.

—Α, νά ο Τόμ!, φωνάζει η Μπρέντα με χαρά, που παρεξηγείται και πάλι.

□ □

Μέσα σ' ένα τέταρτο ο Τόμ διηγήθηκε ο-

—Απαντήστε μου, κύριε, επέμεινε ο Ουίλνις.

λες τις λεπτομέρειες, που έμαθε στο Λονδίνο και—μολονότι ήτο κατακουρασμένος—δέχθηκε πρόθυμα να πάη άμέσως στην Ρόντας. Ζήτησε μόνο να του φέρουν πρόχειρα να φάγη κάτι και να πιή και συντροφευόμενος από τον Τζέραλντ τίμησε γενναία το γεύμα που του έφεραν στο δωμάτιό του.

Στο άναματαξύ ο Τζέραλντ καθόνταν συλλογισμένος και δύσθυμος άπέναντι στον αδελφό του. Και τουτο προς μεγάλην έκπληξη του Τόμ, που απέβιθε την δυσθυμία αυτή στα θλιβερά γεγονότα της άμέρας.

—Δεν φανταζόμουν, πώς θα τώπαρνες τόσοσιν κατάκαρδα, λέγει επί τέλους, άφου άδειασε και το τελευταίο ποτήρι της σαμπάνιας. Δεν ήταν δα και τόσο φίλος σου. Και έπειτα ο καυμένος θα είχε πάντοτε κανό τέλος. Ίσως μάλιστα, ο σημερινός του θάνατος να τον έσωσε από χειρότερες περιπέτειες...

—Μά δεν πρόκειται για αυτό, διακόπτει ο Τζέραλντ διστακτικά και μη γνωρίζοντας πώς να προχωρήσει. Δεν στενοχωρούμαι έξ αιτίας του Βέρνερ. Άλλος είναι ο λόγος...

—Λέγε τον, λοιπόν, Τζέρρυ παιδί μου! Έχω άκομη μερικά λεπτά διαθέσιμα. Έμπρός! Τί συμβαίνει;

—Πρέπει να το έχω μαντέψει, λέγει ο Τζέραλντ, με μεγαλύτερη στενοχώρια. Άλλ' είναι άναγχή να εξηγηθούμε καθαρά. Πρέπει να μου πής άμέσως την αλήθεια!

—Την αλήθεια, και μόνο την αλήθεια και πάλι την αλήθεια! Λαμπρά! Άλλά για ποιά ζήτημα; Δεν μου λές τίποτε!

—Θα σου πώ άμέσως, λέγει ο Τζέραλντ αποφασισμένος. Άφού... άφού πρόκειται να πάρη την Μπρέντα, γιατί δεν την ζητάς, να τελειώνετε!

Ο Τόμ ξανακάθεται έμβρόντιος.

—Τί λές, βρέ άδελφάκο! Έγώ να ζητήσω την Μπρέντα! Άλλη δουλειά δεν έχω... Φαντάσου να καθώμαι να ζητώ όλα τα κορίτσια που γνωρίζω... Έγώ μια ζήτησα, κι έβλεπα τόσους μήνες...

(Άκολουθεί)

Η νεαρά και ώρασιότι Λαίδη Ρόντα Βέρνερ, ύστερα από μια φοβερή σκηνή με τον σύζυγό της σερ Γάστων, ο οποίος την παντρεύτηκε μόνο για την προίκα της και κάνει τη ζωή της άφορητη, τον έγκαταλείπει.

Κατά σύστασιν της θείας της λαίδης Κάρυσφορντ, πηγαίνει ως οικονομός στο σπίτι κάποιου κυρίου Ντραίητον. Κι' εκεί δοκιμάζει μια μεγάλη έκπληξη όταν βλέπει ότι ο κ. Ντραίητον είναι ένας νέος άνδρας κι' όχι ηλικιωμένος όπως είχαν φαντασθή. Έν τώ μεταξύ ο σερ Γάστων συκοφαντεί παντού την γυναίκα του ότι έφυγε με κάποιο λόρδο Ουίλνις που την αγαπά.

Ο κ. Ντραίητον δεν άργεί και από το δλον της Ρόντας και από διάφορα περιστατικά, να καταλάβη ότι η νέα γυναίκα δεν ήταν δόλιου γεννημένη για να γίνει οικονομός και ότι προέρχεται από την άριστοκρατία. Ένα τυχαίο περιστατικό του επιβεβαιώνει αυτή την ύπόνοια. Ο κ. Ντραίητον είχε καλέσει μερικούς φίλους για κινήγι και μεταξύ αυτών η Ρόντα βλέπει τον άνδρα της. Τρομαγμένη άποκαλύπτει την αλήθεια στον Ντραίητον και του ζητεί να διώξη τον Βέρνερ. Ο Ντραίητον που ήταν πια τρελά έρωτευμένος, μαζί της, πραγματοποιεί την επιθυμία της.

Στο Λονδίνο, ο Βέρνερ έχει μια πολύ κακή συνάντηση. Άνταμώνεται ένα άπόνευμα στη Λέσχη με τον λόρδο Ουίλνις.

12. (Η συνέχεια)

Καθώς οι δυό άνδρες θρόβηκαν άντιμέτωποι μια σιωπή χαρακτηριστική άπλώθηκε σ' όλη την αίθουσα. Είχε έπιδοθή τελευταία με τόσο ζήλο ο Βέρνερ στην κατασκευασμένη της γυναίκας και του Ουίλνις, ώστε όλοι οι παριστάμενοι έννοιωσαν ότι κάποια δραματική λύση θα έπακολούθουσε.

—Καλά που σας βρήκα! είπε ο Ουίλνις. Δεν τολμούσα να έλπιζω ότι θα συναντώμεθα τόσο γρήγορα.

—Μπάρ! άπάντησε ο Βέρνερ, χωρίς καμία, αλλά με ένα σαρκαστικό μειδίαμα στα χείλη. —Ωστε σ' έλειψε μια φορά και η τόλμη! Πάλε καλά... Έγώ νόμιζα ότι δεν υπάρχει τίποτε, που να μην το άποτολμάτε! Ήταν πολύ τολμηρός εκ μέρους του ο άπαινεγμός αυτός, και οι περισσότεροι άπ' τους παριστάμενους άκουαν τώρα με διπλή

Τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἐπιστήμη

Ὁ ρόλος τῶν πιθήκων.-Τὸ megafono πού προδίδει τὴν πλαστογραφία.- Τί φέρνουν εἰς φῶς οἱ κηλίδες τοῦ αἵματος.-Ἡ χρησιμότης τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.-κ.λ.π.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὸ ἔργον τοῦ Πόε, «Οἱ δολοφόνους τῆς οδοῦ Μόργκ», θὰ ἐνθυμούνται ὅτι τὰ θύματα, ὅπως ἀπεδείχθη, εἶχαν σκοτωθῇ ἀπὸ ἕναν θηριώδη πῖθηκο.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ τους στὸ ἔγκλημα, οἱ πῖθηκοι σημειώσουν ἀξιοσημειώτες ἐπιτυχίες ὡς διαρρηκτές καὶ κλέφτες. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸ λόγο οἱ ἐξελιγμένοι λαποδυτές τοὺς χρησιμοποιοῦν ὡς συνενόχους γιὰ τὴν λεηλασίαν τῶν παρισινῶν κοσμηματοπωλείων. Αὐτὴ ἡ ἐπινόησις τῶν ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐξ αἰτίας μιᾶς κλοπῆς πού ἐγένετο στὸ μέγαρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου. Τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα πού βρέθηκαν στὸν τόπο τῆς κλοπῆς ξεγελάσανε στὴν ἀρχὴ τὴν ἀνάκριση κι' ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πεπειρομένων διαρρηκτῶν. Ὄταν ὅμως ἐστειλάν μερικά δείγματα στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριον, τότε ἀπεδείχθη ὅτι ἀνήκαν σὲ πῖθηκο. Καὶ μολονότι ὑπετέθη ὅτι τὸ ἔξυπνον ζῶον ἦταν, ὅπως δὴποτε, μετρεμένο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ὡς τόσο διάφορα ἄλλα περιστατικά ἀπέδειξαν ὅτι ὁ πῖθηκος εἶχε καὶ συνενόχους.

Ὅποτε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ καρὸ οἱ ἀνακρίσεις ἔφεραν εἰς φῶς τὰ ἐξῆς ἀξιοπεριέργα:

Ἡ κλοπὴ αὕτη, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενες, εἶχε διαπραχθῇ τὴν ὥραν πού τὸ χλωροφόρμιον ἐβύθιζε σὲ βαθὺ ὕπνο τοὺς φύλακας ἢ τοὺς τυχόν ἐνοίκους. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον χαρακτηριστικὸ πού διέκρινε ὅλες τὶς ἐκάστοτε κλοπές. Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὴν περαιτέρω πορείαν τῶν ἀνακρίσεων σχηματίσθηκε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ δράστης τῆς χλωροφορμίσσεως ἦταν ὁ πῖθηκος.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε, ὅμως τυχαίως, τὴν συμμορίαν καὶ μαζί μ' αὐτὴν καὶ τὸν πῖθηκο. Καὶ ἐπικολούθησε εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἀναπαράστασις τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ρόλου πού ἔπαιξε σ' αὐτὴν τὸ ἔξυπνον ζῶον.

Τοῦ ἔδωσαν μιά μπουτίλια γεμάτη νερό ἐνῶ ταυτοχρόνως τοῦδωσαν καὶ ἕνα πρόσταγμα, ἴδιον μ' ἐκεῖνο πού ὑπετίθετο ὅτι τοῦ ἔδιναν οἱ συνενόχοι του. Ἡ σκηνὴ πού ἐπικολούθησε ἦταν ἀρκετὰ ἐκπληκτικὴ. Ὁ πῖθηκος ἔτρεξε μπροστὰ σὲ μιά μπουτίλια κρασιοῦ πού βρισκόνταν πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἀδειασε μέσα σ' αὐτὴν τὸ περιεχόμενον τῆς δικῆς του μπουτίλιας.

Αὕτη ἡ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ἀπόδειξις μαρτυροῦσε ὅτι ὁ πῖθηκος χρησιμοποιοῦτο ἀπὸ τοὺς ἔξυπνους συνενόχους του, γιὰ νὰ ἀδειάζῃ τὸ περιεχόμενον καὶ νενόε μικροῦ φιαλιδίου πού τοῦ ἔδιναν, μέσα στὸ ποτήρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔπινε τὸ πρόσωπον πού ἐσκόπευαν νὰ ληστεύσουν. Καὶ εὐκίνητος ὅπως ἦταν κατὰρθωνε νὰ σκαρφαλῶν καὶ νὰ μπαῖνι στὰ δωμάτια μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολίαν. Ἐφ'ερνε εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν του καὶ κατόπιν οἱ συνενόχοι τοῦ ἔκαναν τὴ δουλειὰ τους μιά χαρὰ.

■ ■

Ὁ πῖθ σπουδαῖος πολέμιος τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ ἐπιστήμη. Ὅχι ὅλγοι ἀν-

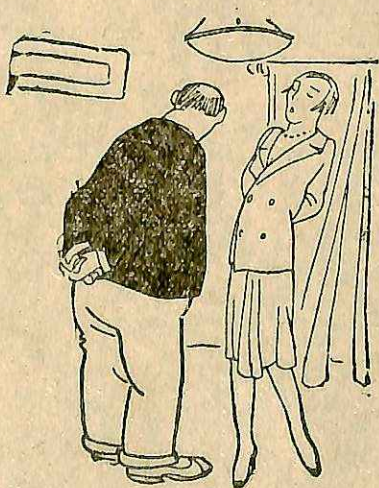
θρώποι γνωρίζουν ὅτι ἕνα megafono μπορεῖ ν' ἀποκαλύψῃ μερικά εἶδη πλαστογραφίας. Κι' αὐτὸ κατορθώνεται ἐπειδὴ τὸ χαρτί εἶναι μιά ὕλη πού προκαλεῖ μεγάλη ἀντίστασιν στὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἐάν, λοιπόν, ἡ πυκνότης τοῦ μεταβληθῇ εἴτε ἀπὸ ἀμυχῆς πού θὰ τοῦ προξενήσουν, εἴτε ἀπὸ ἕνα ἐπιτόλαιο πλύσιμο, τότε στὸ σημεῖον ἐκεῖνον πού ἐγίνε ἡ πλαστογραφία, ἡ ἀντίστασις εἶναι διαφορετικὴ. Δηλαδή:

Ἐάν ἐφαρμόσουμε ἕνα εὐαίσθητον ἡλεκτρικὸν μηχανήμα πού μετράει τὴν ἀντίστασιν τῶν διαφόρων σωμάτων σὲ μιά βαλβίδα καὶ σ' ἕνα megafono, τὸ μηχανήμα μπορεῖ τόσο πολὺ νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ χαρτιοῦ, ὥστε, δταν ἡ ἀντίστασις του εἶναι σταθερὴ, τὸ megafono νὰ ἐκπέμπῃ μιά νότα σταθεροῦ τόνου. Στὰ σημεία ὅμως ὅπου ἡ πυκνότης τοῦ ἀλλοιώνεται, δηλαδή στὸ φθαρμένο μέρος, ἡ ἀντίστασις μεταβάλλεται ἀπὸτομα καὶ τὸ megafono ἀλλάζει τόνον, ἢ σιωπᾷ.

Ὁ φωτογραφικὸς φακὸς ἐπίσης καὶ τὸ μικροσκόπιον ἀπέδειξαν πάντα τὴν χρησιμότητά τους στὴν ἐξέχνισιν τοῦ ἐγκλήματος. Στὴν περίπτωσιν ἑνὸς Γερμανοῦ κακούργου παρετηρήθη ὅτι τὸ πουκάμισον τοῦ θύματος εἶχε, κοντὰ στὸν ὄμο, μιά κηλίδαν αἵματος περιέργου σχήματος. Στὸ μικροσκόπιον δὲ ἡ κηλίδαν αὕτη φανέρωνε καθαρά τὴν ἀποτύπωσιν τῆς πλέξης τοῦ ὑφάσματος. Ἀπὸ τὸ σχῆμα, λοιπόν, τῆς κηλίδας κι' ἀπὸ τὴν ὥς ἄνω λεπτομέρεια, ἡ ἀνάκρισις κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε γονατίσει στὸν ὄμο τοῦ θύματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πλέξιν τοῦ ὑφάσματος πού ἦταν ἀποτυπωμένη στὴν κηλίδαν τοῦ αἵματος ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ ἴδια μ' ἐκεῖνη τοῦ παντελονιοῦ ἢ τοῦ καλσόν τοῦ δολοφόνου, ὅταν διέπραττε τὸ ἔγκλημα.

Ὅλιγον ἀργότερα συνελήφθη ἕνας υ-

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

—Μοῦ φαίνεται περίεργο! Κάθε φορὰ πού ἔχεις μιά κρίση ὑπνοβασίας, ἐξαφανίζεται τὸ κινεῖν μας!

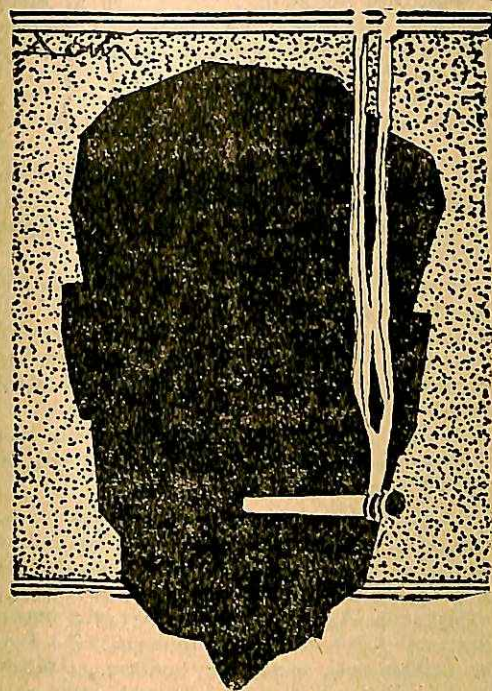
ποπτος. Ἰχνη αἵματος δὲν ἀνεκαλύφθησαν στὰ ρούχα του. Ἐξηκριβώθη μόνον ὅτι εἶχε πλύνει δυὸ παντελόνια. Τὸ πλέξιμό τους, ὅμως, ἦταν ἴδιον μὲ τὴν πλέξιν πού εἶχε ἀποτυπωθῇ πάνω στὴν κηλίδαν. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πῖθ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του, πού τὸν ἐξηνάγκασε στὸ τέλος νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του.

■ ■

Μιά παράξενη περίπτωση, πού ἀποδεικνύει τὴν χρησιμότητα τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν, συνέβη στὴν Βραζιλία, ὅπου ἕνας Ἀγγλος κατηγορήθηκε γιὰ τὸν φόνον ἑνὸς φίλου του, στὸν λιμένα Ρίο Ἰανέιρο. Ἐνα βράδυ ὁ Ἀγγλος ἐπιστρέφοντας στὴ θαλαμῇ του σκόνταψε στὸ κατάστρωμα πάνω στὸ πτώμα τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἰσχυρίζονταν κατόπιν, εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν ἴσθμιο καραβιοῦ καὶ σκοτώθηκε. Οἱ γιατροὶ, ὅμως, δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τοὺς ἰσχυρισμούς του καὶ ἄφησαν νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι διόλου ἀπίθανον ὁ θάνατος νὰ προήλθε ἀπὸ σφαῖρα περιστροφῆς, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ θῦμα ἔφερε στὴν ὄσφυα καὶ ἕνα παρόμοιον διαμπερὲς τραῦμα. Ἡ γνωμάτευσις τῶν γιατρῶν ἐπεβάρυνε τὴν θέση τοῦ Ἀγγλου, καθότι ἕνας μάρτυς, ὁ μοῦτσος τῆς θαλαμηγοῦ, εἶχε καταθέσει ὅτι, πρὸ δύο ἡμερῶν, τὸ θῦμα καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχαν ἀνταλλάξει, ἀναμεταξύ των, βαρεῖες φράσεις.

Ἐντελῶς τυχαίως συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς καταπληκτικόν: Ἐνας ἐπιβάτης ἑνὸς ἄλλου πλοίου πού ἔμπαινε στὸ λιμάνι, εἶχε πάρει μιά φωτογραφία τοῦ λιμανιοῦ μέσα στὴν ὁποία συμπεριλαμβάνονταν κι' ἡ θαλαμηγός. Ὄταν δὲ ἐγίνε ἡ μεγέθυσις τῆς μιάς μαύρης κηλίδας ἦταν ὁρατὴ ἀντίκρου στὸν ἴσθμιο τῆς θαλαμηγοῦ. Ἐξετάσθηκε προσεκτικὰ μὲ τὸ μικροσκόπιον κι' ἔδειξε καθαρά ἕνα σχῆμα ἀνθρωπίνου σώματος πού ἔπεφτε ἀπὸ τὸν ἴσθμιο κάτω στὸ κατάστρωμα. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς τῆς παράξενης συμπτώσεως ἦταν ἡ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ τραύματος, ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε προξενηθῇ, κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ θύματος, ἀπὸ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ περιστρόφου τοῦ ποῦχε στὴν πίσω τσέπη του.

Ἐτσι σήμερον ἡ χημεῖα εἶναι ὁ σοβαρὸτερος παράγων γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ διάπραξιν μιᾶς πλαστογραφίας, ὡστόσο εἶναι ταυτοχρόνως καὶ ὁ φοβερότερος πολέμιος τοῦ πλαστογράφου. Ἐάν δηλαδή ὁ τελευταῖος κατέχει τὸ μουσικὸν ν' ἀπαλείφῃ μὲ τὸν γνωστὸν του χημικὸν τρόπο ἀπὸ ἕνα ἔγγραφο ἢ ἕνα τοῦκ τὰ γράμματα πού θέλει, ἡ ἀνάκρισις κατέχει τὸ ἀντιφάρμακον μὲ τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ τὰ ἐπαναφέρῃ στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ ἀνάκρισις σ' αὕτη τὴν περίπτωσιν μεταχειρίζεται τὴ θεϊκὴν ποτάσσαν. Αὕτη ἡ χημικὴ ἐπενέργεια ξαναφέρειν στὸ φῶς τὰ σβυμένα γράμματα. Ὅσο ἔξυπνος κι' ἂν εἶναι ὁ πλαστογράφος πάντα θὰ προδοθῇ. Τὸ μικροσκόπιον μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ τοὺς διαταγμούς τοῦ χεριοῦ του, τὴ στιγμή πού προέβαινε στὴν πλαστογραφία.

ΜΙΑ ΥΠΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Ὁ Μάρτεν Ντάλ παίρνοντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ὁρεκτικὸν τοῦ στήν «Λέσχη τῶν Ζωοφίλων» μὲ τὸν Ζώρζ Γκρήν τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχαν συστήσει ἀπὸ τῆς προηγουμένης, πρόσχε καὶ τὴν πῖθ ἀσημαντὴ λέξιν, καὶ τὴν πῖθ φυσικὴ χειρονομία ἢ κίνησιν τοῦ νέου του φίλου.

Τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν τὸν εἶχε ἀντιπαθῇ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τοῦ τὸν σύστησαν χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ἐξερῇ καὶ αὐτὸς τὸν λόγο. Ἐτσι, ὅπως συλλαβὴ κανεῖς ἡ ἀντιπαθεῖ ἕναν ἀγνωστὸν μὲ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλαξε μιά λέξιν, ἀλλὰ τὸν συναντᾷ ταχυτικὰ καὶ τυχαίως στὸν δρόμον του.

Καὶ ὅμως, ὁ Ζώρζ Γκρήν ἦταν ἕνας ἐγγενέστατος καὶ πολὺ μορφωμένος καὶ κοσμογυρισμένος ἄνδρας ἡλικίας τριανταπέντε περίπου χρόνων, ἀρκετὰ συμπαθητικὸς καὶ, ὅπως λεγόταν, κάτοχος σεβαστῆς περιουσίας. Εἶχε φθάσει στὸ Λονδίνον πρὸ ἐπταμῶν καὶ σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα κατάρθωνε νὰ εἰσχωρήσῃ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους καὶ νὰ γίνῃ μέλος στὶς μεγαλύτερες λέσχες.

Ὁστόσο, ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸν ἀντιπαθῇσε χωρὶς νὰ τοῦγῃ κάνει τίποτα! Τοῦ φάνηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὸν γνώρισε πῶς ὅλα του ἦσαν ἐξεζητημένα. Καὶ τὸ ὑποχρεωτικὸν του χαμόγελο καὶ οἱ εὐγενικοὶ του τρόποι.

Καὶ νὰ γιατί ὅταν σὲ λίγο σχηματίσθηκε ἕνα καρὸ πόνερον στὸ ὁποῖον ὁ Ζώρζ Γκρήν καθῆσε τέταρτος, ὁ Μάρτεν Ντάλ πού ποτε τοῦ δὲν ἔπιασε χαρτὶ μολονότι ἦταν ἀριστος παίκτης, ζήτησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ καθῆσιν πέμπτος.

Ὅταν ὅστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες ὁ Μάρτεν Ντάλ βγήκε ἀπὸ τὴν λέσχην, εἶχε πῖθ σχηματίσει τὴν πεποίθησιν του γιὰ τὴν νέα του γνωριμία.

Ὁ Ζώρζ Γκρήν ἦταν ἕνας ἀριστοτέχνης χαροποιλῆτης!

Ἐχασε πέντε λίρες ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ πόνερον ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἡ μάλλον δὲν τὶς ἔβασε. Τὶς ἐθυσίωσε γιὰ νὰ καταλάβῃ μὲ τί εἶδος ἀνθρώπου εἶχε νὰ κάνει. Μιὰ καὶ τὸν κατὰλαβε, νῦν ἔρχε τὸν τρόπον νὰ τοῦ τὶς ξαναπάρῃ μὲ ἕνα καλὸ τόκο.

Ἡ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔφυγε ἀ-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΑΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Τὸ βαλιτσάκι τοῦ εἰσπράκτορα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

πὸ τὴν λέσχην τοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ ὁρεκτικὸν ἀφίνοντας τὸν Ζώρζ Γκρήν σὲ μιά παρτίδα πόνερον πού θὰ κρατοῦσε ὡς τὶς πρῶινες ὥρες, καί, κατὰ τὶς ἐντοκας, ὁ «Λαποδυτής-Φάντασμα» κυκλοφοροῦσε σὰν σκιά μὲ ἕνα κλεφτοφάναρον στὸ χέρι, στὴν κομπὴ μονοκατοικίας τοῦ τελευταίου.

Μὲ χωρὶς μεγάλη δυσκολίαν κατάρθωνε νὰ διαρρήξῃ ἕνα κοινὸν χρηματοκιβώτιον μέσα στὸ ὁποῖον οὔτε κόσμημα δὲν ἔφερε οὔτε τὸ χαρτονόμισμα μιᾶς λίρας.

Ἐκλείσε μὲ δυσφορίαν τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅταν τράβηξε τὴν προσοχὴν τοῦ μιά διτρίνας μὲ μπιμπό. Ὁ διαρρηκτὴς πλησίασε καὶ εἶδε τότε σὲ μιά γωνιά τῆς διτρίνας ἕνα μαντήλι.

Ὁ διαρρηκτὴς παρεδίεσε καὶ τὴν κλειδαριὰ τῆς διτρίνας καὶ σὲ λίγο κρατοῦσε τὰ χεῖρα του τὸ περιεργόν, μπιμπό.

Ἦταν ἕνα μεγάλο μεταξοτὸ μαντήλι σὰν πετσέτα πού φαγητοῦ, μὲ καρὸ μαῦρον καὶ ἄσπρα. Τὸ μαντήλι αὐτὸ ἦταν ἀσιδερῶτον καὶ σαλακωμένον. Οἱ δύο του ἄκρες ἦσαν πολὺ πῖθ σαλακωμένες καὶ στριμμένες σάμπως νὰ εἶχαν δεθῇ σὲ κόμπο. Τὸ κύτταξε προσεκτικὰ στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Μιὰ ῖριαν σχηματίζονταν ἀπὸ τὴν μιά ἄκρην, τὴν τσαλακωμένην, ὡς τὴν ἄλλη σάμπως νὰ εἶχε σχηματίσθαι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζῃ τρίγωνον. Προσέχοντάς το περισσότερον, διέκρινε στὴν μιά του πλευρὰ τὸ ἀνδρὸν κινεῖν καὶ ἀφῆκε πάνω σὲ ἕνα καθαρὸ ἄσπρο πανί ὁ ἰδιώτης.

Βυθίσθηκε σὲ σκέψεις ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τέλος, χαμονέλοντας, ξανάβαλε τὸ μαντήλι στὴ θέση του μέσα στὸ χρηματοκιβώτιον τὸ ὁποῖον ξανακλείδωσε. Ἐρευνόντας κατόπιν τὰ συρτάρια τοῦ Ζώρζ Γκρήν βρήκε ἕνα ὁρατὸν σιτλετὸν μέσα στὸ θηκάρι του καὶ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἕνα περιστρόφον μεγάλου διαμετρήματος.

Ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια δὲν τοῦ φάνηκε πῖθ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸ ποῖόν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καθένας μπορεῖ νάγῃ ἕνα σιτλετὸν μέσα στὸ συρτάρειον. Μπορεῖ νὰ εἶναι οἰκονομικὸν κειμήλιον ἢ καὶ ἐνθῆμον ἀπὸ ἕνα ταξίδι. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ «Λαποδυτής-Φάντασμα» εἶχε σπῖτιν τοῦ ἑνα σιτλετὸν πού τὸ εἶχε κερδίσει κάποτε σὲ κάποιον λαγῆον. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ γῃ καὶ περιστόροφον. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τρεῖς! Ἐνα περιστόροφον ὅμως κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μαρτυροῦν πῶς ὁ κάτοχός του κατέχει ἀπὸ κάποια ἀνυσχία. Μόνον ὁ σοὶ φοβοῦνται μιά ἀφηνιδιαστικὴ ἀπόπειρα συνενόχου ἢ ἀνθρώπου κατῆς φήμης τὸν ὁποῖον ὅμως ἀδίκησαν, ἔχουν τὸ πιστόλι των

κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι πού κοιμούνται. Μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ἥσυχην τὴ συνείδησιν!

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ «Λαποδυτής-Φάντασμα» ἄφησε τὸ κάθε πρᾶγμα στὴ θέση του καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν μονοκατοικίαν χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸν περίφημον ἐπισκεπτήριόν του ἢ ὁποιοδήποτε ἰχνος πού νὰ μαρτυρᾷ τὴν ἐπίσκεψίν του.

Ο «ΑΤΟΜΗΤΟΣ ΑΣΟΣ»

—Καλημέρα Μπίλμινγκ.

—Καλημέρα σας μίστερ Σούμερ. Ἐλάτε. Ὁ μίστερ Ντάλ σὰς περιμένει στὸ φουμουάρ πεθαμένος τῆς πείνας.

—Δὲν φταίω ἐγὼ ἐάν ἄργησιν νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ.

—Ὅχι βέβαια. Ἐξύπνησε ἀργὰ σήμερον τὸ πρωῒ.

—Πάνω κάτω;

—Κατὰ τὶς ἐντοκας καὶ μισή.

—Ὅτε δὲν ξύπνησε πρωῒ. Ξύπνησε μεσημέρι. Στὸ φουμουάρ εἶπες;

—Μάλιστα ἰνσπéκτορ. Τὸ ποτήρι σας σὰς περιμένει.

—Εἰσαί θαυμάσιος φίλος Μπίλμινγκ.

Σὲ λίγο, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ φίλου του ἀριστοκράτου.

—Δὲν ἄργησα πολὺ, ἔ;

—Κάθε ἄλλο. Ἐνα οὐσίκακι;

—Καὶ δύο καὶ τρεῖς. Τί τρέχει;

—Τί θέλεις νὰ τρέχῃ; Τίποτα ἀπολύτως. Εἶχα μέρες νὰ σὲ δῶ, ὁ Μπίλμινγκ ἔλαβε ἀπὸ τὸ χωριὸν του δυὸ θαυμάσιους φασανούς καὶ γιὰ νὰ μὴ τοὺς φάω μόνος μου καὶ βαρυστομαχίσω σοὺ τηλεφώνησα γάλλης νὰ μὲ βοηθήσῃς.

—Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ὁμολογήσω πῶς κάποτε εἶχες μερικὰς ἀεσθημώστες ιδέες.

—Δὲν εἶν' ἔτσι; Πάμε λοιπὸν στὴν τραπέζαν γιὰτί οἱ φασανοὶ ἀνυπομονοῦν μέσιν στὴν κατσαρόλαν.

Οἱ δύο φίλοι φάγαν μὲ ἐξαιρετικὴν ὀρεξιν, ἀδειασαν καὶ μιά μπουκάλα καλὴν κρασί τῆς Σάμον στὸ ὁποῖον ὁ Σούμερ ἔτρεφε ἰδιαίτερην ἀδυναμίαν καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ξαναπέσαν στὸ φουμουάρ ὅπου ὁ Μπίλμινγκ σεργιῶνεν τὸν καφέ καὶ τὸ κίος.

—Λοιπόν; ῥώτησε σὲ λίγο ὁ Μάρτεν Ντάλ. Τί νέα; Πῶς τὰ περνᾷς; Στὴν τραπέζαν ὅσες φορές ἀνοιξες τὸ στόμα σου ἦταν γιὰ νὰ καταβροχθίσῃς φασανόν. Δὲ βρήκες τὸν καιρὸ νὰ πῆς λέξιν.

—Πῶς θέλεις νὰ τὰ περνᾷς; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἐξασκουθῶ νὰ κινῶ τὸν «Λαποδυτή-Φάντασμα» ὁ ὁποῖος ἐξασκουθῇ νὰ μοῦ φερίγῃ καὶ σάμπως νὰ μὴ μοῖφθανε αὐτὴ ἡ σκοτοῦρα, νὰ τῶρα πού μοῦ ἀνέθεσαν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ «Α' τοῦμπτον Ἀσσαν».

—Τὴ σύλληψιν τοῦ «Α' τοῦμπτον Ἀσσαν»;

Ποῖος εἶναι πάλι αὐτός;

—Διόβολος! Δὲ διαβάξῃς ἐφημερίδες;

—Ὅχι γιὰτί τὶς συγάρηκα. Ἀ! Ὅταν γράφουν γιὰ κανένα νέο κατάρθωτον τοῦ «Λαποδυτή-Φάντασμα» τότε τὶς διαβάξω μὲ

μεγάλη ευχαρίστηση. Λοιπόν; Ποιος είναι αυτός;

—Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ό'ύπ' αριθμόν 1 έχθρος της Κοινωνίας. Μας έχει κυριολεκτικά αναστατωμένους με τις ληστείες του και με το θάρρος του. Υπογράφει τα εγκλήματά του με το ψευδώνυμο «Ο «Ατρόμητος Άσος»».

—Δηλαδή; Τι εγκλήματα κάνει;
—Διαρρήξεις μετά ληστειών, ληστείες καταμεσής του δρόμου, επιθέσεις εναντίον εισπρακτόρων.

—Τί άνθρωπος είναι;
—Ψηλός, νευρώδης, εύλυγος και εξαιρετικά ευκίνητος. Όπως σου είπα δέ, εξαιρετικά ρυθμικόνους. Τα χαρακτηριστικά του δεν τα είδε κανείς γιατί δένει στο πρόσωπό του ένα μαντήλι αφήνοντας μόνο τα μάτια του έξω. Όσοι αντίκρισαν το άγριο βλέμμα του τρέμουν άκίνητοι. Είναι άγνωστος στο πάνθεο των κακούργων γιατί τα δακτυλικά του αποτυπώματα που τα βρήκαμε σε κάποιο χρηματοκιβώτιο που είχε διαρρήξει δεν μοιάζουν με τα αποτυπώματα κανενός γνωστού μας κακοποιού.

—Εργάζεται μελόμνοχος;
—Ναι όταν πρόκειται για διάρρηξη. Όταν πρόκειται όμως για επίθεση καταμεσής του δρόμου εναντίον εισπρακτόρων ή για επίθεση εναντίον τραπεζιτικού υποκαταστήματος, συνεργάζεται με τρεις άλλους. Φαίνεται πως είναι μια τετραμελής σπείρα γκάνγκστερς της οποίας αυτός είναι ο αρχηγός.

—Σκοτώνει;
—Όταν βρίσκει αντίσταση. Σκότωσε και έναν αστυνομικό που έπεχειρησε να τον καταδιώξει.
—Πότε αυτό;
—Ού! Τώρα πάνε πέντε μήνες.

—Είναι καιρός που έκανε το πρώτο του κλόπο;
—Στάσου να θυμηθώ... Το πρώτο του κλόπο... Έδεσε ένα ανδρόγυνο στο κρεβάτι του και το λήστεψε... Πάνε έξη μήνες τώρα.

—Και ακόμη δεν τον γραπώσατε αυτό τον κακούργο; Μπράβο σας!
—Αν νομίζεις πως είναι τόσο εύκολο πράγμα πηγαίνει να τον γραπώσης σύ και να κερδίσεις και τις 500 λίρες που έταξε η Τράπεζα της Άγγλιας σε όποιον τον πιάσει.

—Ναι όταν πρόκειται για διάρρηξη. Όταν πρόκειται όμως για επίθεση καταμεσής του δρόμου εναντίον εισπρακτόρων ή για επίθεση εναντίον τραπεζιτικού υποκαταστήματος, συνεργάζεται με τρεις άλλους. Φαίνεται πως είναι μια τετραμελής σπείρα γκάνγκστερς της οποίας αυτός είναι ο αρχηγός.

—Σκοτώνει;
—Όταν βρίσκει αντίσταση. Σκότωσε και έναν αστυνομικό που έπεχειρησε να τον καταδιώξει.

—Πότε αυτό;
—Ού! Τώρα πάνε πέντε μήνες.

—Είναι καιρός που έκανε το πρώτο του κλόπο;
—Στάσου να θυμηθώ... Το πρώτο του κλόπο... Έδεσε ένα ανδρόγυνο στο κρεβάτι του και το λήστεψε... Πάνε έξη μήνες τώρα.

—Και ακόμη δεν τον γραπώσατε αυτό τον κακούργο; Μπράβο σας!

—Αν νομίζεις πως είναι τόσο εύκολο πράγμα πηγαίνει να τον γραπώσης σύ και να κερδίσεις και τις 500 λίρες που έταξε η Τράπεζα της Άγγλιας σε όποιον τον πιάσει.

—Πεντακόσιες λίρες; Καλές θα ήταν για το ταμείο της «Εταιρείας προς Προστασίαν

των Ζώων».

—Έρχεται άποψη μαζί μου. Θα μεταμφιεσθούμε και θα κάνουμε ένα γύρο στα ύποπτα κέντρα. Θα περάσουμε όμορφα.

—Αν το ήξερα από χθές! Απόψε έχω παρτίδα πάικερ στη λέσχη μου με ένα θαυμάσιο τζέντλεμαν, κάποιον Ζώρζ Γκρήν.

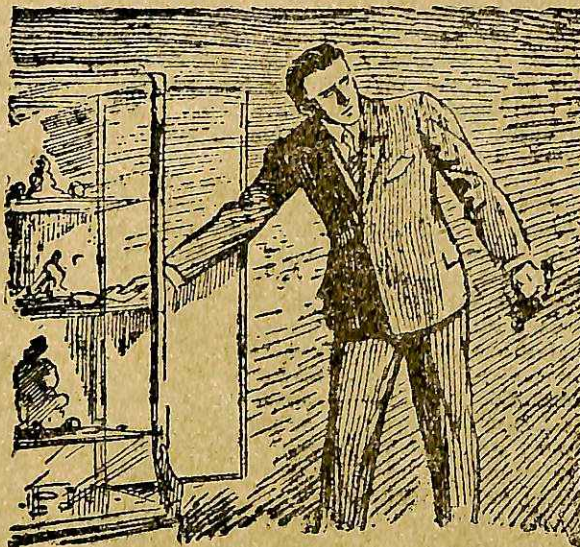
—Α! Τόν περιφημο φίλαθλο;
—Είναι και φίλαθλος; Δεν τ'ον γνώριζα.

—Ναι. Υποστηρίζει τόν αθλητισμό. Λέγεται πως έχει μεγάλη περιουσία ό άνθρωπος αυτός.

—Ετσι μου φαίνεται. Θα την έκανε στο εξωτερικό.

—Ίσως. Φαίνεται κομπογυρισμένος. Πρίν νά'λθι στο Λονδίνο ήταν στην Σουρία όπου κέρδισε πολλά πουλώντας άραβικά όλογα των λιποδρομιών στους λιποδρόμους όλου του κόσμου.

—Σουρία! Όμορφος τόπος! Φημίζεται για τα όλογά της τα καθαρόαιμα άραβικά, για τα γλυκύματά της, τις όμορφες γυναίκες της και τα μεταξωτά της. Από εκεί προμηθεύονται οι Άραβες όλου του κόσμου τα όμορφα εκείνα μεταξωτά μανδήλια με τα όποια καλύπτουν τα κεφάλια των.

Ο διαρρήκτης παραβίασε και την κλειδαριά της βιτρίνας...

Σε λίγο, όταν ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε μόνος, θυβίστηκε στη σκέψη.

Γι' αυτόν δεν χωρούσε πια ή παραμικρή αμφιβολία πως ό τζέντλεμαν Ζώρζ Γκρήν και ό «Ατρόμητος Άσος» ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Από τη στιγμή που βρήκε εκείνο το τσαλακωμένο μανδήλι μέσα στο χρηματοκιβώτιο του Ζώρζ Γκρήν, υποψιάστηκε αυτό το πράγμα και γι' αυτό άκριβώς έκάλεσε τόν Σούμερ να φάνε μαζί. Για να τού πιάσει λόγια!

Δεν ήταν ωστόσο και τόσο εύκολο πράγμα να είξη το προσώπειό του Ζώρζ Γκρήν, ενός ανθρώπου που είχε κερδίσει την εκτίμηση όλων! Αν έλεγε τις ήπιονές του στον Σούμερ θα προκαλούσε το γέλιο του. Ύστερα, ό Σούμερ μπορούσε να κάνει καμιά γκάφα και έτσι το παιχνίδι θα χανόταν γιατί ό Ζώρζ Γκρήν θα γινόταν προσεκτικός! Έπρεπε να συλληφθεί ληστεύοντας ό Ζώρζ Γκρήν! Αλλά πως;

Σαφνικά, τού ήλθε στη σκέψη το πάθημά του με τόν σατανικό εκείνο δολοφόνο που ναρκωνόντας τον κλείνοντάς τον στον προαύλιο του όριητικά ένα κουτί πούρων, έπεχειρησε να τόν είξη στις ρόδες ενός τραίνου.

—Να πού τ'ό πάθημά μου εκείνο με δίδαξε κάτι, σκέφθηκε χαμογελώντας ό άριστοκράτης και πέρασε στο επιστημονικό του εργαστήριο.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ

—Βρέ αδελφέ! Θα μου πής ποιόν υποψιάζεσαι ή όχι; ρώτησε άνυπομονώντας καταμεσής του δρόμου ό Σούμερ τόν Μάρτεν Ντάλ.

—Δε σου λέω ποιόν υποψιάζομαι. Θα σου παραδώσω άπλούστατα τόν «Ατρόμητο Άσος». Δεν σου άρκει αυτό; Πάμε τώρα να βάλουμε στην μανούβρα τόν διευθυντή του καταστήματος. Σου είπα πως θα τού μιλήσης.

—Όσο γι' αυτόν... μήπως είναι στο χέρι του να μη δεχθί; Θα μάς βοηθήσει και θα πη και ένα τραγουδάκι!

Σε μικρή απόσταση από της μονοκατοικίας του Ζώρζ Γκρήν θρονόκταν το κατάστημα λιανικής και χονδρικής πωλήσεως κονσερβών «Φίλες» που είχε υποκαταστήματα σε όλες τις πόλεις της Άγγλιας και σε όλες τις συνουκίες του Λονδίνου. Το κατάστημα αυτό έκανε καθημερινώς έμπορικώς πράξεις χιλιάδων λιρών. Κατά τις έξη το απόγευμα επέστρεφε πάντοτε ό εισπρακτωρ με τ'ό τσαντάκι του παραφουσκωμένο από δέσμες χαρτονομισμάτων. Κάθε Σάββατο έβγαζε δέ το τσαντάκι εκείνο είχε μέσα πέντε και δέκα χιλιάδες λίρες. Ό εισπρακτωρ κατέβαινε στην στάση του τρέμ, σ' απόσταση τριακοσίων περίπου μέτρων από του καταστήματος και προχωρούσε προς αυτό κρατώντας την τσάντα του υπό μάλης και άπολουθούμενος κατά πόδας από ένα χειροδύναμο ιδιωτικό ντέτεκτιβ που ήταν στην ύπηρεσία του καταστήματος και που κάθε βράδυ τόν περιμενε στη στάση.

Ένα πρωί, το προσώπιό του καταστήματος πληροφορήθηκε κατάπληκτο πως ή διεύθυνσις είχαν αντικαταστήσει και τόν εισπρακτωρά της που ήταν γόνια στην ύπηρεσία της και τόν ντέτεκτιβ.

Στις θέσεις των δυο αυτών πιστών ύπαλλήλων, είδαν δυο άλλους, αξιοπερίεργους τύπους.

Εκείνος που είχε πάρει τη θέση του εισπρακτόρος ήταν ένας ψηλός και αδύνατος άντρας σαρανταπέντε περίπου χρόνων, καμπουριασμένος και με μισοκακόμοιρο ύψος. Τό άριστορό του χέρι έφερε εξακολουθητικά και κούτσαινε έλαφρά από τ'ό άριστορό του πόδι. Επί πλέον, ήταν διαρκώς αφηρημένος και διαρκώς μουρμούριζε κάτι σάμπως να μιλούσε μόνος του.

Ό άλλος που πήρε τη θέση του ντέτεκτιβ ήταν ένας κοίλας με μακρύ σαν κινέζικα μονοτάμια, βραδυκίνητος σαν χελώνα και φλύαρος.

Τόν πετύχαμε και τόν εισπρακτωρά και τόν ντέτεκτιβ! Έλεγε σε λίγες μέρες ένας τηματάρχης του καταστήματος στον ταμία. Τί της κάπνισε της διευθύνσεως να διώξει εκείνους τούς δοκιμασμένους ύπαλλήλους και να πάσει αυτό το δάσκαλο και αυτό το βωδέντορο!

—Κι' έμένα αυτή την έντύπωση μου δίνουν, άποκρίθηκε γελώντας ό ταμία. Ό εισπρακτωρ... ό ντέτεκτιβ... ό δάσκαλο και ό βωδέντορο!

—Αν τούς δοίν τίποτα γκάνγκστερς δεν έγγινώμαι για τήν τσάντα. Και τί άφηρημένος!

—Ποιος από τούς δυο;
—Ό εισπρακτωρ! Παρτόν! Ό δάσκαλος ήθελε να π'ό! Φαντάσου πως προχθές άνοιξε καταμεσής του δρόμου τήν τσάντα του και έψαχνε να β'ρη μέσα σε δέσμες χαρτονομισμάτων...

(Τό τέλος στη σελίδα 48)

Εΐκοσι χρονών!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ENTMON ΖΑΛΟΥ

ή μουν τριανταδυό χρονών με τ'ά άφρονα μαύρα μαλλιά μου, όμως, τήν μελαχρινή μου έπιδερμίδα και τήν λεπτή σιλουέττα μου, φαίνόμουν νεώτερος, τουλάχιστον κατά δέκα χρόνια.

Μιά άπριλιάτικη μέρα καθόμουν σ' ένα παγκάκι του πάρκου του Λουξεμβούργου άπολαμβάνοντας τ'ό σούρουπο κάτω άπ' τ'ά δέντρα. Οι γέροί μου βεβαιώνουν πως ποτέ δεν άπαρνείται κανείς δλωσδιόλου τ'ά είκοσι του χρόνια και πως ή ανάνησή τους σε ώρισμένες στιγμές είναι μιά άνακούφιση για μάς. Άκριβώς τήν ήμέρα εκείνη εύφραινόταν ή ψυχή μου με τ'ό γεγονός ότι στα μάτια των διαβατών κάθε φύλου ήμουν είκοσι χρονών.

Σε μιά στιγμή, γύρισα τ'ό κεφάλι μου κι' είδα τ'ό πιο γοητευτικό προφίλ νέας που μπορεί ποτέ κανείς να φανταστή. Δεν ήταν μονάχα όμορφη αλλά κι' εξαιρετικά κομψή. Είχε μιά τόσο γοητεία, μιά χάρη τόσο άκτινοβολό, έκθαμβωτική, που άν ήμωσαν σε κανένα έρημο κήπο, σίγουρα θα έπεφτα στα πόδια της. Μας τριγύριζαν, όμως, άνθρωποι κι' έπρεπε να λάβουμε ύπ' όψει τις κοινωνικές προλήψεις. Κι' επειδή ήμουνά—δπως είπαμε—είκοσι χρονών κύτταξα αυτή την ύπεροχη καλλονή με τήν δειλία ενός έφηβου.

Κι' εκείνη ήταν, άσφαλώς, άρκετά νέα: δεκαεφτά—δεκαοχτώ χρονών τ'ό πολύ. Σκέφτηκα να τήν πλησιάσω και να της μιλήσω άμέσως. Κι' όμως φοβήθηκα μήπως ή συνομιλία μου με μιά κοπέλλα κατά δεκαπέντε χρόνια νεώτερη μου θα διέλυε τ'ό γοητευτικό όνειρο. Να άρκεσθώ, άραγε, να διατηρήσω στην μνήμη μου αυτή την ιδανική μορφή; Όχι, όχι, αυτό θα ήταν τ'ό συμπέρασμα ενός γέροου εξηντάρη. Κι' επειδή ήμουν είκοσι χρονών....

Υπό τ'ά άνήσυχια ίκετευτικά μάτια μου εκείνη έρχινα κλεφτές ματιές που γίνονταν όλοένα και συχνότερες και μεγαλύτερας διαρκείας. Είχε φθάσει ή στιγμή: διευθύνθηκα κατευθείαν προς τ'ό μέρος της και της ζήτησα τήν άδεια να καθήσω κοντά της, στο παγκάκι. Εκείνη συνείνεσε μ' ένα χαμόγελο και μιά θεία χειρονομία. Φλυαρήσαμε.

Άχ, φίλοι μου! Οι στιγμές κι' ύστερα οι ώρες πετοούσαν μέσα σε μιάν ιδανική γοητεία!

Η συνομιλία μας μου τήν άπεκάλυπτε σε κάθε λεπτό και με μιά χαριτωμένη άφελή τόλμη, με μιά πρωτοτυπία. Μιά άκατανίκητη μέθη με κούρεσε τής έπισας τ'ό χέρι και τ'έφερα στα χείλη μου.

Τά δαχτύλα της έτρεμαν. Τήν έβλεπα μορφωμένη, πνευματώδη, ευαίσθητη, έμπειρη και διατεθειμένη ν' άφιέρωση, άποκλειστικά, σε μένα ύστερα από μιά βιαστική έκλογη που ύποβηθεύσε τ'ό γυναικείο ένστικτο, όλα τα τραγούδια τής λεπτής ψυχής της. Ήμουνά έντελός γοητευμένος. Θα ήθελα να σκύψω να της φιλήσω τ'ά πόδια.

Εκείνη φαινόταν να νοιώθι, να παρακολουθι ήλν τήν εξέλιξη τής αόρατομένης συγκινήσεώς μου. Τής έλεγα: «Σ' άγαπώ τρελλά!» Εκείνη μου άπαντούσε: «Ναι». Εγώ: «Τίποτα δεν λογαριάζω στο όκτος άπό σένα. Δέν μπορώ να σ' έγκα-

ταλίσω πιά». Κι' εκείνη: «Θά μείνω μαζί σου γιατί κι' εγώ είμαι εύτυχισμένη μόνο στο πλευρό σου».

Δέν βλέπαμε πια τίποτα, όλόγυρα. Άπορροφημένοι άπ' τήν εύτυχία μας, όι άπολαύσεις τής ζωής μάς χαρίζονταν εκείνη τήν στιγμή με τ'ά βλέμματά μας, με τις όμιλίες μας, με τις σκέψεις μας που ένώνονταν στην αντιμετώπιση ενός ένάσιου σκοπού: να είμαστε πάντα μαζί, πάντα ό ένας στο πλευρό τού άλλου, στις δύσκολες και στις χαρούμενες ώρες, στα γέλια και στα δάκρυα, στην λύπη και στη χαρά.

Τί φωτεινούς όρίζοντες, τί άνέφελη

Γύρισα τ'ό κεφάλι μου και είδα τ'ό πιο γοητευτικό προφίλ νέας...

ζωή έβλεπα να ζωγραφίζεται μέσα στο βλέμμα της που καθρέφτιζε τήν γαλήνη και τήν εύτυχία τής άδολης ψυχής της.

Τής είπα να χαράξουμε μόνον μας, χωρίς άναβολή, τήν ζωή μας, φεύγοντας τ'ό ίδιο βράδυ για μιά μαγεμένη χώρα που θα μάς έκανε να ζήσουμε παραυθενίες στιγμές εύτυχίας κι' όνείρου. Άποφασίσαμε να πάμε στις Κάννες, Σηκωθήκαμε για να συμβουλευτούμε έναν όδηγό των σιδηροδρόμων στο διπλανό καφενείο. Ένα τραίνο έφευγε στις 9 και 35'. Και τ'ό ρολόι τού σταθμού τού Λουξεμβούργου έδειχνε πως ήταν 6 ή ώρα.

Χωρίς να θέλι τήν περίπτωση τής έναντιώσεως τής οικογενείας της, εκείνη έξέφρασε τήν έπιθυμία να πάη να έτοιμάσει τις βλίτσες της. Αυτό ήθελα να κάνω κι' εγώ. Δώσαμε ραντεβού στον σταθμό τής Λυών. Με φίλησε με πάθος στο στόμα και χωριστήκαμε. Τό ώραίο, τ'ό ύπεροχο όνειρο πλησίαζε να πραγ-

ματοποιηθί. Μήπως δέν ήμουνά είκοσι χρονών;

□ □

Κι' όμως, όταν πέρασα τ'ό κατώφλι τού σπιτιού μου, όταν ή θυρωρός μούδωκε με σεβασμό τ'ά γράμματα που είχε φέρι ό διανομέας, τότε έννοιωσα στους ώμους μου τ'ά βάρη μιάς άλλης ηλικίας. Αυτή ή έμπορική άλληλογραφία δέν ήταν για έναν νεαρό. Σε λίγο, ή μεγάλη κόρη μου με άγκάλιαζε. Ή γυναικά μου με φιλούσε με τρυφερότητα.

Ή μέθη μου διαλύθηκε στην ύγια άτμόσφαιρα τής οικογενειακής εστίας. Είναι ζήτημα άν τήν μνήμη μου χαράζοταν άμυδρά τ'ό όμορφο προφίλ που εκείνη τήν στιγμή με περιμενε στον σταθμό τής Λυών, κοντά στην θυρίδα των εισιτηρίων για τήν Κιανή Άκτι.

Κι' ούτε καν μπορούσα να έπικοινωνήσω μαζί της γιατί μέσα στην όρμη τού ύπεροχου όνείρου μας, είχαμε ξεχάσει να πούμε ό ένας στον άλλο τ'ό όνομά μας! Μέρες, βδομάδες, μήνες, χρόνια περνούσαν και τ'ό τρυφερό ειδύλλιο έσβυνε σιγά—σιγά άπ' τήν μνήμη μου, όταν φύγαμε, ή γυναικά μου, ή κόρη μου κι' εγώ, ένα άπριλιάτικο βράδυ, για τήν Κιανή Άκτι. Είχα έγκαταστήσει τόν μικρό κοσμο μου σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως και στεκόμουν όρθιος στον διάδρομο, θαυμάζοντας τ'ό τοπίο. Μιά γυναικά βγήκε άπ' τ'ό διπλανό διαμέρισμα και κύτταξε προς τ'ό μέρος μου. Δέν τ'ά παραλέω: τ'ά πρόσωπά μας στράφηκαν συγχρόνως τ'ό ένα προς τ'ό άλλο. Ήταν τ'ό γοητευτικό προφίλ που είχα ξαναδ'ό άλλοτε, με μιά καινούργια έκφραση, όμως, με μιά καινούργια ζωή. Ένα όμορφο παιδάκι γύρισε προς τ'ό μέρος της και τήν φώναξε: «μαμά». Όταν εκείνο άπομακρύνθηκε, ή γυναικά με πλησίασε και μ'όπε σιγανά:

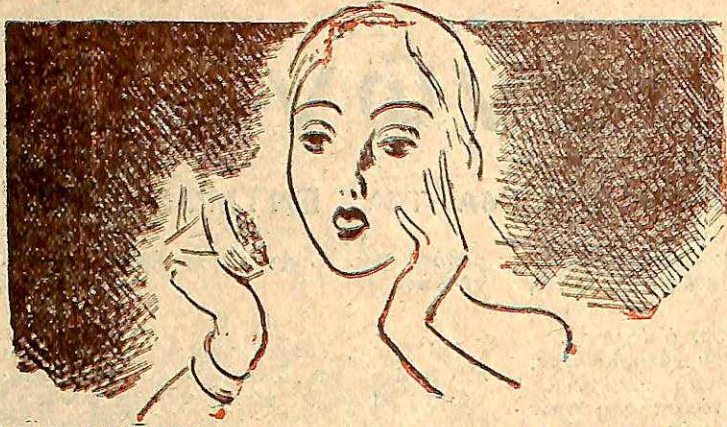
— Πρέπει να με συγχωρήσετε.
— Μά κι' εγώ, κυρία μου, ντρέπομαι που σας βλέπω γιατί δέν είμαι έν τάξει άπέναντί σας.
— Ώστε... δέν πήγατε στον σταθμό;
— Όχι, κυρία μου... κι' έσεις;
— Ούτε εγώ....

Και μ'ό εξέγησης χαριτωμένα πως οι δυο άδρες που είχε περάσει μέσα στον κήπο τού Λουξεμβούργου τήν είχαν κάνει να χάσει τήν συνείδηση τής πραγματικότητας. Μ'ό έλεγε πως είχε ξαναγυρίσει ύστερα στο σπίτι της όπου τήν περιμενε ό σύζυγός της και ό γιός της.

— Πώς! Μά έσεις δέν ήσασταν τότε παρπάνω από δεκαοχτώ χρονών! άπόρησα.
— Όχι, κυρία, αλλά κανείς δέν θα μούδινε τ'ά χρόνια μου. Ήμουνά τριάντα χρονών και όπηρεα τρελλά που άκουσα τις πλανευτές έρωτικές έκδηλώσεις ενός νεαροτάτου γόητος....

Ό σύζυγός της τήν πλησίασε εκείνη τήν στιγμή. Έγώ καθισα κοντά στην γυναικά μου. Η νύχτα μάς χώρισε όλωσδιόλου. Ούτε ξαναείδωθήκαμε πια. Κι' όμως, βλέπετε, ώρισμένοι πόθοι είναι τόσο ζωηροί που δέν άργούν να πραγματοποιηθούν! Ήτο γραφτό εκείνη πραγματοποιηθόν! Ήτο γραφτό εκείνη κι' εγώ να ταξιδεύουμε μαζί ως τις Κάννες!

ENTMON ΖΑΛΟΥ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ

Ήρθε η Μεγάλη Έβδομάς. Θά ξετυλιχθῇ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τὸ Θεῖο Δράμα. Τὸ δράμα ἑνὸς Θεοῦ ποὺ ὑπέφερε σὰν κοινὸς ἀνθρώπος τὴν εἰρήνη, τοὺς ἐμπυσμους, ὅλο τὸ μῖσος, ὅλον τὸν θόνον τῶν ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους θυσιαζόταν.

Κι' ἐπάνω στὸν Σταυρὸ ποὺ καθάγιασε μὲ τὸ θεῖο αἷμα Του, δὲν βρῆκε παρά λέξεις συγγνώμης γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐσταύρωσαν: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι!»

Τὶ ὑπέροχο διδάγμα! «Ὅσο στεγνὴ καρδιά κι' ἂν ἔχη κανεὶς, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐμποτισμένος μὲ τὴν «μοντέρνη» θεωρίαν, ὅσο κι' ἂν θέλῃ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν πιστεύει σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτα, εἶναι ἀδύνατο μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς του νὰ μὴν αἰσθάνεται ὅτι Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ ὑπεροχώτερο διδάγμα ποὺ ἀνιστοροῦν οἱ αἰῶνες, δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἀνθρώπος... Μονάχα στὴν καρδιά ἑνὸς Θεοῦ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ χωρέσῃ τόσο πλατεῖα, τόσο ἀδίστακτα, τόσο ἀποκλειστικά ἡ Ὑπέρτατη Ἀγάπη, ἡ Ὑπέρτατη Συγγνώμη...

Μᾶς ἔδωσε ἔτσι ὁ Κύριος τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα ποὺ μπορούσε νὰ δώσῃ ἕνας πατέρας στὰ παιδιά του.

«Ὅλοι μας ἔχουμε ἕνα σταυρὸ στὴν Ζωή... Ὅλοι μας ἀνεβαίνομε ἕναν Γολγοθᾶ... Ἀλλοὶ σέρνομεν ἕνα σταυρὸ βαρὺ, δυσβάστακτο, συντριπτικό, κι' ἄλλοι ἕναν σταυρὸ ελαφρότερο, εὐκολώτερο, ὅχι καὶ τόσο θλιβερό... Κι' ὁ Γολγοθᾶς δὲν εἶναι βέβαια γιὰ ὅλους τὸ ἴδιο ἀνηφορικός, τὸ ἴδιο ἀγωνιώδης...

Ὅμως ὅλοι μας — ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ — ἀνεβαίνομε τὸν Γολγοθᾶ μας, σηκώνοντας ἕνα σταυρὸ... Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ οἱ ὅμοι τους εἶναι ἀρκετὰ δυνατοὶ γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ φορτίο του.

Κι' ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ εἶναι ἀδύναμοι κι' αἰσθάνονται τὸν ἑαυτοῦ τους νὰ λυγίξῃ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος, ἄς μὴν ἀπελπίζονται. Κάποτε θὰ ξεκουρασθοῦν κι' αὐτοί. Κι' ἄς ἀτενίσουν τὸν Ἐσταυρωμένο, ἄς ἀντικρύσουν μὲ αὐτοπεποίθηση τὴν εἰκόνα Του γιὰ ν' ἀντλήσουν ἀπὸ τὰ φωτεινὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συγγνώμης τὴν ἐλπίδα ποὺ θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ σηκώσουν μὲ περισσότερον θάρρος καὶ δύναμη τὸν σταυρὸ τους...

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Στὴν «ἐκδοχὴ τοῦ λευκοῦ» ποὺ ἔγινε το

Γυναικεῖες

λενταῖως στὸ Παρίσι, σημειώθηκε μιὰ φανερὴ προτίμηση τῆς Παριζιάνας στὴς λεπτὲς λενζερὶ. Ἡ τάσις αὐτὴ σταθεροποιεῖται ὁλοένα καὶ περισσότερο στὴς καλοκαιρινὲς γαρνιτούρες τῶν φορεμάτων μας.

Τὸ ἀπλὸ μαῦρο ἢ μπλέ μαρὶν φορεμάτι καὶ θὰ ἀποτελέσῃ καὶ φέτος τὴν βάση τοῦ ντυσίματός μας. Γιὰ νὰ τὸ ἀνανεώσωμε, γιὰ νὰ τὸ φρεσκάρωμε, ἔχομε νὰ ἐκλέξωμε μετὰξὺ ἀπείρων μοντέλων λευκῆς γαρνιτούρας.

Σὰς παρουσιάζομε σήμερα μερικὲς νέες γαρνιτούρες ἀπὸ τὴς τελευταῖες συλλογὲς τῶν ραπτικῶν οἰκῶν τοῦ Παρισιῦ. Οἱ γαρνιτούρες αὐτὲς δὲν εἶναι οὔτε περίπλοκες, οὔτε παρουσιάζουν καμμιὰ δυσκολία στὴν ἐκτέλεσή τους: ἕνα τεμάχιο λινό, ἕνα βολάν ἀπὸ τοῦλι ἢ ζωρζέτ, ἕνα ρεταλίκι

Ἐνα ὥραϊο καλοκαιρινὸ φόρεμα μὲ μπολερό, ἀπὸ κρέπ ἐμπριμέ. Φαρεῖα ζώνη ντραπέ.

πικέ, ὁτομάν ἢ κρέπ, αὐτὰ εἶναι τὰ ὑλικά—ὄχι πολὺ ἀκριβά, θὰ ὁμολογήσετε—ποὺ θὰ συντείνουν στὴν κομψότητά σας.

Ἀπὸ τὴν μόδα τοῦ ἀνδρικοῦ ταγιέρ, τοῦ «σμόκιν» ἢ τοῦ «φράκον» ποὺ συνηθίζονται τόσο πολὺ τὸ βράδυ, διατρεφόμε τὴν ἀγάπη πρὸς τὰ λευκὰ ζιλιὰ καὶ τὰ κολλοιστὰ πλαστρόν. Φυσικὰ μπορούμε νὰ δώσωμε κάποια φανταζιὰ στὰ ζιλιὰ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ μετατρέψωμε σὲ μπλουζὲς σεμιζιὲ ἀπὸ ὀργαντίνη ἢ πικέ μὲ μικρὸ γιακά «κασσέ» ἢ μαλακὸ καὶ γραβάττα παπιγιόν.

Ὅταν ἡ μπλουζα εἶναι ἐντελὼς σπὸρ σὲ μαλακὸ ὕφασμα (τουάλ ντέ σουά, ξερσέ) ἢ μακροὺλὴ ἀνδρική γραβάττα ἐπιβάλλεται.

Τὰ λευκὰ πλαστρόν εἶναι ἐξαιρετικὰ στὴ μόδα. Τὶς περισσότερες φορὲς τοποθετοῦναι στὸ κορσάκι μὲ κονιμπιά. Καμμιὰ φορὰ τὰ κονιμπιά εἶναι ραμμένα στὸ φόρεμα, τοῦ ὁποῦ ἀποτελοῦν τὴν χρωματιστὴ γαρνιτούρα. Τὶς περισσότερες φορὲς ὅμως τὰ κονιμπιά βρίσκονται στὸ πλαστρόν ποὺ τοποθετεῖται μὲ σοῦστες στὸν γιακά ἢ στοὺς ὤμους.

Τὰ κλίπς εἶναι τὸ εὐνοούμενο κόσμημα προκειμένου νὰ στηριχθῇ μιὰ γαρνιτούρα ἐλαφρῇ.

Ἀνάμεσα στὴς καινούργιες ἰδέες, ἄς σημειώσωμε τὰ διπλὰ ρεβέρ τῶν ταγιέρ, τῶν μαντιλῶν καὶ τῶν ρόμπ-μαντιλῶν. Τὸ ἕνα ρεβέρ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος, τὸ ἄλλο ἀπὸ πικέ λευκὸ, ποὺ τοθετεῖται ἄλλοτε ἐξωτερικῶς ἄλλοτε ἐσωτερικῶς, πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φορέματος.

Πολὺ τῆς μόδας ἐπίσης εἶναι τὰ «ντε-πασσάν» δηλαδὴ οἱ ἄκρες τοῦ λευκοῦ πικέ, ἢ καὶ ἄλλου ὕφασματος ποὺ «ξεπερνοῦν» στὸ ντεκολτέ, στὰ μανίκια, στὴς τσέπες κ.λ.π., δίνοντας τὴν ἐντύπωση ἑνὸς λευκοῦ σεριετιοῦ, ποὺ κολακεύει πολὺ.

Στὴς τελευταῖες συλλογὲς βλέπομε τόσο πολλὰ γαρνιτούρες λενζερὶ ποὺ καταλήγει νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει σκούρο φόρεμα χωρὶς μιὰ ἀνοιχτὴ γραβάττα, χωρὶς ἕνα δροσερὸ ζαμπὸ γιὰ νὰ ξανοίγῃ τὴν ἀσθητότητα τοῦ φορέματος. Εἶναι καὶ ὄχι μόνον νεανικὸ καὶ κομψό, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρακτικὰ γιὰτὶ ὅλες αὐτὲς οἱ γαρνιτούρες ποὺ πλύνονται καὶ σιδερώνονται εὐκόλα, δίνουν πάντα στὸ φόρεμα περιποιημένη ἐμφάνιση.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπομε τόσο πολλοὺς λευκοὺς γιακάδες, πλαστρόν, παραμέντα, ρεβέρ μουσκεταῖρ τῶν κοντῶν μανικιών κ.λ.π.

Ἀνάμεσα στὰ ὕφασματα λενζερὶ ποὺ προτιμῶνται τώρα, θὰ ἀναφέρωμε πρῶτα-πρῶτα τὸ πικέ καὶ τὸ ἀλμπέν. Ὑστερα τὸ κολλοιστὸ τουάλ, τὸ λινό, τὴν μουσελίνα καὶ τέλος τὸ κρέπ ραιγιόν καὶ τὴν ζωρζέτ, ποὺ ξανάρχεται στὴν μόδα.

ΤΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Παράλληλα μὲ τὴς γαρνιτούρες λενζερὶ, θριαμβοῦν ἐφέτος καὶ τὰ κεντήματα. Τόσον καιρὸ τὰ εἶχαμε ἐγκαταλείψει ἄ

σεηίδες

σπλαχνα καὶ δὲν θέλαμε νὰ τὰ βλέπωμε οὔτε στὴς μπλουζὲς μας κἂν. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ χαριτωμένη αὐτὴ γαρνιτούρα ξανάρχεται στὴν μόδα καὶ γίνεται δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό!

Στὰ νέα κεντήματα παρατηροῦμε μιὰ ἐπίδραση πολὺ σαφὴ τῶν κοστούμιων τῶν παλαιῶν χωρικῶν, ἰδίως τῶν ἐθνικῶν ἐνδυμάτων τῆς κεντρικῆς καὶ ἀνατολικῆς Εὐρώπης: τοῦ Τυρόλου, τῶν τσεχοσλοβακικῶν χωρῶν, τῆς Ρουμανίας, τῶν Βαλκανίων, τῆς Τουρκίας.

Ἐπικρατοῦν τὰ βαλκανικὰ μοτίβα: οἱ πέτρες ἐναλάσσονται μὲ τὰ λεπτὰ σουτάς, εἴτε χρωματιστὰ εἴτε μετὰλλινα.

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ μόδα ποὺ εἶναι διακοσμητικὴ χωρὶς νὰ εἶναι καὶ πολὺ ἀκριβὴ ταυριάζει θανυσία μὲ τὴν μεγάλῃ ἐπικράτησιν τοῦ μολερό, τῆς μικρῆς ἱσπανικῆς ἢ τουρκικῆς βέστας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν φαντασθῇ κανεὶς χωρὶς κεντήματα καὶ μπιχμπιδία.

Τὸ κέντημα μὲ μικρὲς λευκὲς χάνδρες συνηθίζεται πολὺ γιὰ νὰ γαρνίσῃ τὰ «ἀμπιε-σινάν» τὰ κορσάκι, ἢ καὶ μόνο τοὺς γιακάδες τῶν φορεμάτων ἀπὸ κρέπ σκούρο. Σὲ ἀπόσπαση μερικῶν μέτρων τὸ κέντημα αὐτὸ δίνει τὴν ἀπόλυτη ἐντύπωση νταντέλλας.

Ὁ οἶκος Μπουγιέρ παρουσίασε μερικὰ ὠραιότατα μοντέλλα μὲ κεντημένους ὤμους ἀπὸ τοὺς ὁποίους βγαίνουν κοντὰ καὶ φουσιωτὰ μανίκια λενζερὶ ἢ ἀπὸ λευκὴ μεταξοτὴ μουσελίνα: κατὰ πολὺ ἀνατολικὸ, πολὺ σλαβικό! Εἶναι μιὰ τομηρὴ καὶ πολὺ ἐπιτυχημένη ἀναπαράστασις τῶν χωρικῶν κοστούμιων τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης.

Τὰ κεντήματα αὐτὰ ποὺ γίνονται σὲ διάφορα χρώματα, ἀρμονικὰ ἀνακατωμένα εἶναι λεπτὰ καὶ φτιαγμένα μὲ μετὰξι, μὲ θαμβώκι, μὲ μικροσκοπικὰ σειρητιάνια.

Τὸ σουτάς, ἑαπλώνεται ἐπίσης μὲ μεγαλύτερη ἐνταση. Ἐμφανίζεται τελευταῖως ὑπὸ μορφὴν γαλιονιῶν λευκῶν ἢ «ἐκρύ» ποὺ σχεδιάζουν ἀραβουργήματα στὴς μπλάκας καὶ στὰ ρεβέρ τῶν ζακετῶν ἀπὸ ντραμπόρο.

Μόδα παράξενη καὶ πρωτότυπη. Παρ' ὅλη τὴ χάρι τῆς ὅμως διερωτᾶται κανεὶς πόσον καιρὸ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ δορεθῇ κανεὶς γρήγορα τὴν χτυπητὴ αὐτὴ διακόσμηση.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΔΥΟ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΤΣΟΥΡΕΚΙΩΝ

1ος τρόπος:

Σὲ μιὰ ὀκτὰ γάλα ἀναλύομε 25 δράμια μαγιὰ, προσθέτοντας καὶ μιὰ ὀκτὰ ἀλεύρι. Τὰ ἀνακατώνομε καλὰ καὶ ὅταν γίνουν μιὰ μάζα τὴ σκεπάζομε καὶ τὴν ἀφήνομε ν' ἀνέλθῃ σὲ μέρος ζεστὸ (νὰ ἔ-θῃ ἀνὴρ μόνη της).

Ὑστερα ρίχνομε μέσα μιὰ πρέζα ἁλάτι. 100 δράμια βούτυρο, 150 δράμια ζάχαρη, 15 αὐγά (ἀπὸ τοὺς κρόκους μόνον τοὺς 7), τριμμένη φλοῦδα 2 λεμονιῶν καὶ ἀφοῦ τὰ ἀνακατώσωμε καλὰ, προσθέτομε ἀκόμα μιὰ ὀκτὰ ἀλεύρι. Τὰ ζυμώνομε καλὰ ὅλα μαζὶ καὶ ἀφήνομε πάλι ν' ἀνέβουν σὲ θερμὸ μέρος.

κάθε βράδυ—καὶ δυστυχῶς αὐτὸ τὸ κάνουν οἱ περισσότερες— καθορίζουν τὸ πρόσωπό των καλὰ μὲ σαποῦνι. Ἀλλες πάλιν ποὺ βλέπω καθημερινῶς στὴν πελατεία μου μὲ σκασμένη, ξηρὰ καὶ μαρμαρωμένη παρὰ τὴν ἡλικίαν των ἐπιδερμίδα μ' ἐκπληξῇ μ' ἐρωτοῦν γιὰτὶ κατῆντησε ἔτσι τὸ δερμα των ἐνῶ αὐτὲς κανένα καλλυντικὸ δὲν μεταχειρίζονται ἐκτὸς ἀπὸ τακτικὸ πλύσιμο μὲ λίγο σαποῦνι. Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ καὶ τὴς ἀπορίης ἐπιθυμῶντας γενικώτερα καὶ λεπτομερέστερα ν' ἀπαντήσω θ' ἀφιερῶσω σήμερα καὶ στὸ προσεχὲς φύλλο τὴν στήλη μου. Γιατὶ θέλω, ὅσες τοῦλάχιστον ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μὲ παρακολουθοῦν καὶ νὰ διδάσκωνται ἀπ' τῆς παρουσίας στήλης, νὰ μὴ πέφτουν θύματα, διαφόρων ἀνευθύνων συμβούλων καὶ ν' ἀποφεύγουν κάθε τι ποὺ θὰ προξενούσε βλάβες στὸ δερμα των καὶ ἐν γένει θὰ ἐξημίωνε τὴν ὁμορφιά των. Ἰδιαίτερος δὲ νὰ μὴ καταστρέφουν αὐτὲς οἱ ἰδίες ὅ,τι ἡ φύση τοὺς χάρισε, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ διαφόρων παναρχαίων καὶ βλαβερῶν συστημάτων.

Μετὰ τὸ ἀνέβασμα τὰ πλάθωμε σὲ διάφορα σχήματα, ἀλείφομε τὴν ἐπιφάνειά τους μὲ αὐγὸ, τὰ κουνίζομε μὲ χονδροκοπανισμένη ζάχαρη καὶ τὰ ψήνομε σὲ μέτριο φούρνο.

2ος τρόπος:

Παίνομε 25 δράμια μαγιὰ τῆς μύρας καὶ τὴν ἀναλύομε ἀπὸ τὸ βράδυ σὲ λίγο γάλα χλιαρὸ προσθέτοντας καὶ λίγο ἀλεύρι. Ἀμέσως τὴν τυλίγομε σὲ μάλλινα ὑφάσματτα καὶ τὴν ἀφήνομε σὲ θερμὸ μέρος ἕως τὸ πρωὶ γιὰ ν' ἀνέβῃ.

Τὸ πρωὶ δάζομε σὲ μιὰ λεκάνη 2 ὀκάδες ἀλεύρι καὶ ἐνῆμισον φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ βούτυρο καμμένο. Τὰ ζυμώνομε καλὰ (τὰ τρίβομε), προσθέτοντας δυόμισον φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ ζάχαρη, ἕνα κουτάλιον ἁλάτι καὶ δέκα δόκλιτρα αὐγά ποὺ τὰ κτυπᾶμε προηγουμένως σ' ἕνα πιάτο. Κατόπιν ρίχνουμε λίγο γάλα (ὅσο σηκώνει) καὶ τέλος, τὴ μαγιὰ. Τὰ ζυμώνομε καλὰ ἐπὶ πολλὴ ὥρα καὶ κατόπιν τὰ πλάθωμε.

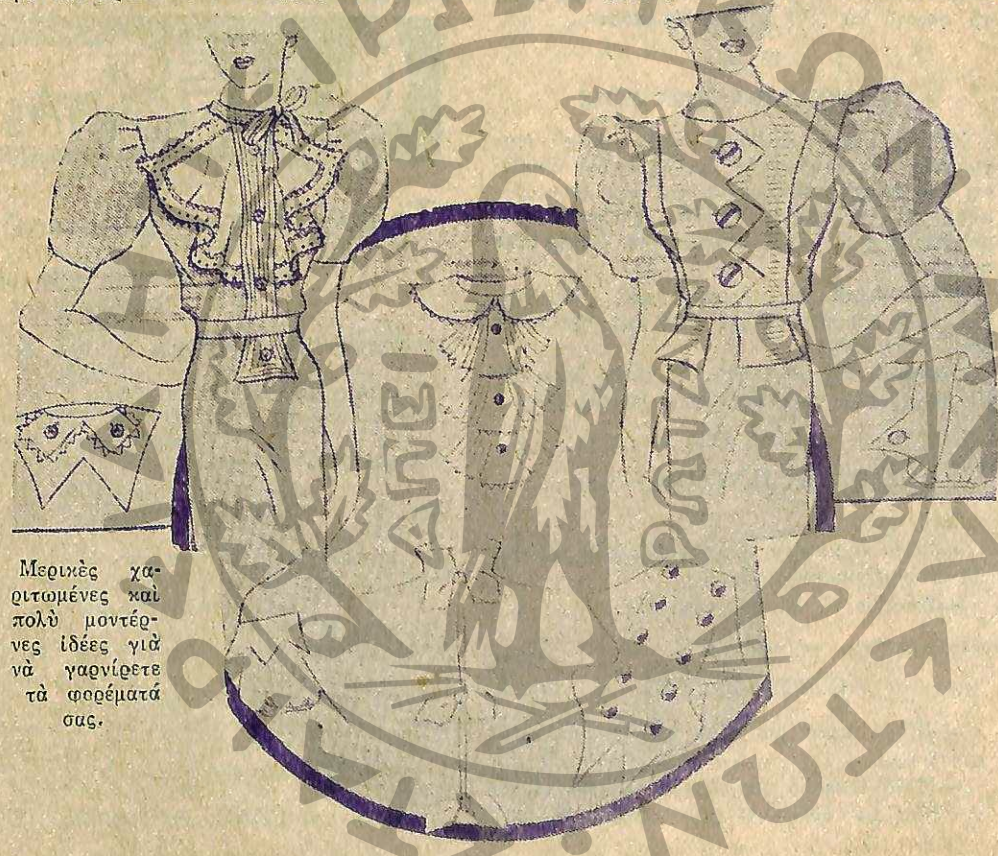
Τὰ σκεπάζομε, τὰ τοποθετοῦμε ἐπὶ 2—3 ὥρες σὲ ζεστὸ μέρος καὶ ὅταν ἀνέβουν τὰ ἀλείφομε μὲ αὐγὸ, τὰ κουνίζομε μὲ ζάχαρη, τὰ δάζομε σὲ λαμαρίνα καὶ τὰ ψήνομε σὲ μέτριο φούρνο.

□ □

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Πολλὲς ἀναγνώστριες μ' ἐρωτοῦν στὴς περισσότερες ἐπιστολὰς ποὺ παίρνω, ἂν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν σαποῦνι γιὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου. Μοῦ γράφουν δὲ πῶς

Μερικὲς χαριτωμένες καὶ πολὺ μοντέρνες ἰδέες γιὰ νὰ γαρνίσετε τὰ φορέματά σας.

είναι όλεθρια και καταστρεπτικά για την φρεσκάδα και την όμορφιά των χειρών σας, τα όποια με την συχνή χρήση των κοκκινίζουσιν, σουρώνουν και φαίνονται σαν ξεροψημένα και τότε θα ήρθε πόσον καταστρεπτικά είναι για το δέρμα του προσώπου σας. Απαραίτητος βεβαίως, είναι ο καθαρισμός της επιδερμίδος, αλλά δεν πρέπει να φθάνη μέχρι του έρεθισμού της. Η χρησιμοποίηση οιδυόηποτε σαπουνιού, λόγω της ποσότητας, που υπάρχει σ' αυτό προκαλεί έρεθισμό της επιδερμίδος. Σιγά-σιγά η επιδερμίδα ξεραίνεται, αρχίζουν τα ξεφλούδισμα, τα όδυνηρά σκασίματα, οι λειχήνες, τα έξανθήματα, δεν στρώνει ποτέ η πούδρα, έχομε ως έπαυλολυθα: τον μαρσισμό και την ρυτίδωση. Η κατάσταση αυτή της επιδερμίδος είναι πια πάθηση. Κι' η πάθηση αυτή λέγεται δερμίτις. Για να αποφύγετε λοιπόν την δερμίτιδα, και για να διατηρήτε το δέρμα σας άνθηρό, υγιές, και στιλπνό δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε σαπούνι για τον καθαρισμό του προσώπου σας. Υπάρχουν μέσα αντί-καθιστώντα το σαπούνι και συγχρόνως ωφέλιμα για το δέρμα.

Αλλά γι' αυτά στο έπόμενο.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Διάψορα

ΤΙ ΕΙΧΕ ΣΥΜΒΗ;

Τό άπότομο σταμάτημα της άμαξοστοιχίας έκαμε όλους τους επιβάτες ν' άνατηδήσουν από τις θέσεις τους.

—Τί συνέβη; ρώτησε τον σιδηροδρομικόν υπάλληλο μιά νευρική ήλικιωμένη επιβάτις.

—Τίποτε, μην άνησυχήτε. Τό τραίνο παρέρσυρε μίαν άγγελάδα.

—Πώς έγινε αυτό; Βρισκόταν στίς γραμμές τό καυμένο τό ζώο;

—Όχι, της άπάντησε με άπάθεια ο υπάλληλος. Τό τραίνο έφυγε άπ' τις γραμμές, μπήκε μέσα στο γειτονικό λειβάδι και όπως τό φτωχό τό ζώο έβασκε άνύποπτο..

■ ■

ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ ΠΙΣΤΩΤΗΣ

Ο γέρω-Σάμ πιεζόταν από τους έπιτρόπους της γειτονικής έκκλησίας να βοηθήση τον έρανο που γινόταν για την άνοικοδόμηση της έκκλησίας. Έκείνος όμως ήταν άμετάπειτος και δεν έννοούσε να δώση ούτε πεντάρα.

—Δεν κατάλαβες, λοιπόν, του είπε ένας από τους επιτρόπους ότι όλοι μας όφείλουμε κάτι στον Θεό;

—Βέβαια έκαμε ο Σάμ. Έκείνος όμως δεν με πιέζει σαν τους άλλους πιστωτάς μου.

■ ■

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ;

Στή φυλακή;

—Έδώ ο καθένας πρέπει να εργάζεται. Τί έπάγγελμα προτιμάς;

—Θάθελα να ήμουνα ναυτικός.

■ ■

ΟΥΤΕ ΚΙ' ΕΚΕΙ

—Έδώ, φίλε μου, θα ήσαστε σαν στο σπίτι σας...

—Μ' άλλους λόγους, δεν θα μπορώ να κάνω ούτε κι' έδώ, ότι μου γουστάρει!

Φρέντυ Μπαρτολομιού και Μίκυ Ρούνυ

(Συνέχεια από την σελ. 12)

του.

Ο Μίκυ Ρούνυ, πάλι, δηλώνει με άυτοπεποίθηση: —Όταν θα γίνω είκοσι έτών— δηλ. μετά τέσσερα χρόνια—θα είμαι Ικανός να διευθύνω μιά ταινία. Έχω παρακολουθήσει άπειρες ταινίες την ώρα που γυρίζονταν και έχω προσέξει όλες τις λεπτομέρειες. Σέ τρία τέσσερα χρόνια θα έχω άποκτήσει την άπαιτούμενη μόρφωση και πείρα. Ήδη από τώρα με μερικούς φίλους γυρίζομε ένα μικρό φίλμ. Την κινηματογραφική λήψη την διευθύνω εγώ. Δεν έχει διαλόγους αλλά είναι η πρώτη μας άπόπειρα και τό γυρίζομε μάλλον για διασκέδαση.

Ο Μίκυ είναι γεννημένος για όργανωτής και διευθυντής. Ήδη είναι άρχηγός μιάς ποδοσφαιρικής ομάδας, άρχηγός μιάς όρχήστρας νέων που άγκαζάρεται από παντού γιατί είναι έξαιρετικά καλά οργανωμένη και τώρα διοργανώνει μιά ομάδα μπάσκετ μώλ. Δεν είναι λίγα για ένα παλληκάρι δέκα έτών. Χωρίς να άναφέρωμε τις μελέτες του, τόσο της σκηνοθεσίας όσο και τις δραματικές τέχνες και της φιλολογίας. Ο Μίκυ θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους νεαρούς ήθους της όθνης και ο διάσημος Μάξ Ράινχαρτ καθώς και όλοι οι κριτικοί τον συνεχάρησαν για τό θαυμάσιο παίξιμό του στο «Όνειρο θερινής νυκτός».

Κι' έχουν άκόμη ένα σχέδιο κοινό ο Φρέντυ ο όνειροπόλος κι' ο Μίκυ ο πρακτικός: Να γράψη ο Φρέντυ ένα σενάριο, του όποιου τό γύρισμα θα διευθύνη ο Μίκυ.

Και δεν είναι διόλου άπίθανο τό φίλμ αυτό να είναι ένα πραγματικό άριστούργημα.

ΤΟΜΑΣ ΦΟΥ

Τραγούδι του φδιτικού

Στον πεθαμένο φίλο μου

Α Λ. Τω α ν ν ί δ η

Σέ νοσταλγίες ξεχάστηκα κι' έχει βρα-
μόνος μου 'δω στην έξοχή,
των πεύκων τό μουντόχρωμα πώς μου
(βαράνει τη ψυχή,
και λέω να φύγω...

Απ' τό γλυκό θαμπόφωτο της θύμησης
(Ξανόγιο
κάποια δρομάκια σκοτεινά,
'Αθήνα, έσύ εισαι ή γιάτρισσα κι' όχι
(τά γύρω μου βουνά,
πότε θα φύγω!

Μ' άλλοιμονο πώς άργησα κι' έφυγε
(λίγο-λίγο
τό τραίνο άργά, χωρίς βοή,
νάτο μακράν, χάνεται σαν τη δική μου
(τη ζωή,
και λέω να φύγω...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Α. ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

μισμάτων των έκατό λινών, τί νομίζεις;

—Πώς να τό φαντασθώ...

—Τό μαντήλι του!

—Τά παρτές!

—Σέ βεβαίω! Τόν είδε μάλιστα ένας πελάτης του καταστήματος ο όποιος σταμάτησε και τον κύτταξε οικειργοντάς τον!

—Ποιός αυτός;

—Ο μίστερ Ζώρξ Γκρήν. Να τό δής! Μιά από αυτές τις μέρες θα του άρπάξουν την τσάντα και αυτός θα τό καταλάβη ύστερα από πέντε λεπτά!

Ο τμηματάρχης του καταστήματος «Φίλς» δεν είχε άδικο όπως απέδειξαν τά πράγματα.

Δεν πέρασαν λίγες μέρες και έπαλήθεψαν τά λόγια του.

Ήταν Σαββατόβραδο.

Μόλις ο άφηρημένος εισπράκτωρ κατέβηκε από τό τραί και άρχισε να προχωρή άργά-άργά ακολουθούμενος από τον ιδιωτικό ντέτεκτιβ, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά μπροστά του και άπ' αυτό πήδησαν δυό άντρες έχοντας μαντήλια στα πρόσωπά των. Και ένψ ο ένας κρατούσε εις άπόσταση τον κόσμο υπό την άπειλή δυό περιστροφών, ο άλλος άποτεινόνταν προς τον εισπράκτορα και τον ιδιωτικό ντέτεκτιβ προτεινόντας προς αυτούς τό περίστροφό του:

—Πάνω τά χέρια! Με την παραμικρή αντίσταση χαθήκατε και οι δυό!

Οι άλλοι ύπήκουσαν.

Ο ένας τότε από τους δυό κακοποιούς έσπυρε την τσάντα και φώναξε:

—Δρόμο!

Πήδησαν και οι δυό στο αυτοκίνητο τό όποιο ξεκίνησε άμέσως.

Δεν διήνυσε όστόσο παρά είκοσι περίπου μέτρα και οι θεαταί αυτές της ληστείας τό είδαν να λοξοδρομή και να επίπλητη έναντίον ενός τοίχου.

Κατάπληκτοι οι θεαταί αυτές της σκηνής είδαν τότε τον ληστευμένο εισπράκτορα να βγάξη λιγωμένος στά γέλια τό γυαλιά του, και την περσούκα του, να άποσπά τό μουστάκι του ιδιωτικού ντέτεκτιβ και να τρέξη προς τό αυτοκίνητο φωνάζοντας:

—Τις χειροπέδες σου Σούμερ!

Πριν περάση μισό λεπτό της ώρας, οι δυό άντρες βρισκόντουσαν στο αυτοκίνητο. Και οι τρεις κακοποιοί ήταν άναίσθητοι.

—Σούμερ, λέει ο Μάρτεν Ντάλ βγάζοντας τό μαντήλι από τό πρόσωπο του ενός, σου παραδίδω τον μίστερ Ζώρξ Γκρήν, γνωστό φίλαθλο που πουλούσε στη Συρία καθαρόαιμα άραβικά όλογα Ιπποδρομιών. Με τη σύλληψή του σταματάει και ή καριέρα του «Ατρόμητου Άσσου».

■ ■

Τό ίδιο βράδυ ο Μάρτεν Ντάλ έπαρνε τό όρεκτικό του στη «Λέσχη των Ζωοφίλων» με τον Μάρτεν Ντάλ.

—Ουδέν κακό, άμηνές καλού, λέει ο Μάρτεν Ντάλ προσφέροντας στον φίλο του την σιγαροθήκη του. Για να προσπαθήση εκείνος ο δολοφόνος να με δολοφονή ναικόνοντάς με με τό κλείσιμο ενός κουτιού πούρων, μου ένέπνευσε τό θαλίσάκι! Έγώ τελειοποίησα άπλούστατα την εφεύρεση. Τους έναρκωσα και τους τρεις με την πρώτη εισηπνή.

—Είσαι σατανάς τέλος πάντων έκανε ο Σούμερ.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Οριζοντίως:

1. Διάσημος Ιταλός ζωγράφος.
2. Βυζαντινοί αυτοκράτορες. — πλάσμα.
3. Όρος της Μικράς Άσίας, από τό όποιον πηγάζει ο Πακτωλός. — Σύνδεσμος.
4. Άνώνυμος έταιρία. — Η άρχή του Όμήρου. — Φαρμακευτική έταιρία.
5. Γάλλος πολιτικός, διατελέσας και πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας.
6. Ιταλός πολιτικός, διατελέσας διε πρωθυπουργός.
7. Πρόθεσις. — Ένεργητικότης.
8. Όνομα Ρωμαίας μάρτυρος καρατομηθείσας και Γαλλίδος άριστοκράτιδος, έρωμένης του Καρόλου Ζ'. — Δύο γράμματα από την λέξιν «Όρμος».
9. Οι ύπήκοοι του Πριάμου. — Την ήγάπησε ο Ήρακλής.
10. Πρόθεσις (ή αυτή του 7). — Επίρρημα.

Καθέτως:

1. Άθηναϊκός κινηματογράφος.
2. Όνομα πρωθυπουργού βαλκανικού κράτους. — Πόλις της Ιαπωνίας, πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας κατά τον Η' αιώνα μ. Χ.
3. Έκκλησία (δοτ.). — Προκαλεί δικην.
4. Κάλος. — Ειδήσεις.
5. Ο υπέρτατος θεός της ζωροαστρικής θρησκείας.
6. Γερμανός αρχαιολόγος, διατελέσας καθηγητής στο έλληνικόν Πανεπιστήμιον. — Δεύτερον μέρος του δνόματος γνωστού «Έλληνας σατυρικού ποιητού».
7. Υπόθεσις μιάς ταινίας.
8. Πολεμική έξάρτησις.
9. Επίρρημα. — Γράμμα. — Γνωστή λαϊκή των Άθηνών.
10. Βακαλάος. — Άναφορική άντωνυμία (γεν. έν.).

ΤΑ ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Πάνω σε μιά κυκλωτερή πίστα μήκους 300 μέτρων τρέχουν δυό αυτοκίνητα κούρσας, κατ' αντίθετο διεύθυνση τό ένα του άλλου. Τα αυτοκίνητα αυτά συναντούνται κάθε 10 δευτερόλεπτα. Όταν δε τρέχουν προς την ίδια κατεύθυνση τό ένα ξεπερνά τό άλλο κάθε 30 δευτερόλεπτα.

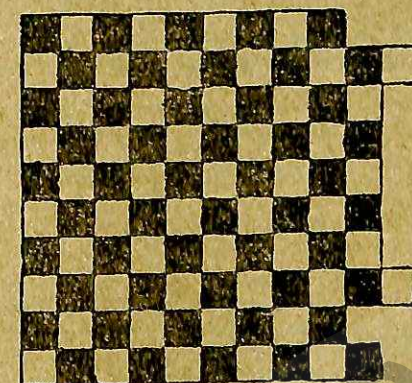
Με πόση ταχύτητα τρέχει καθένα από τά αυτοκίνητα;

(Η λύσις στο προσεχές).

■ ■

ΤΟ ΝΤΑΜΩΤΟ

Ο Γιάννης βρήκε κάπου ένα καρτονέ-νιο νταμωτό, και για να διασκεδάση πήρε τό ψαλλίδι και έκοψε τό νταμωτό στα δυό. Όταν, όμως, θέλησε να ξανακολλήση τά κομμάτια δεν κατάρρωσε παρά να κάνει αυτό που δείχνει ή εικό-

να μας. Και όμως, υπορείτε να ξαναφέρετε τό νταμωτό στην παλιά του τη θέση, χωρίς άλλα κοψίματα.

Πώς; Θα βρήτε πρώτα πώς ο Γιάννης έκοψε τό καρτόνι και κατόπιν θα προσπαθήσετε να τό έπαναφέρετε στην προτέρα του μορφή.

(Η λύσις στο προσεχές).

■ ■

ΤΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΕΚΑΜΝΕ:

Μιά άσφαλιστική έταιρία αυτοκινήτων έλαβε μιά μέρα ύστερ' από ένα δυστύχημα ένα γράμμα από τό όποιο παραθέτομε μερικές γραμμές: «Η σύγκρουση ή όποια έγινε εις την καμπήν της όδου Δ. άπαιτεί έκ μέρους μου μιά διευκρίνιση: με κατηγορούν δια την άδειότητα με την όποια έπάτησα τον μοχλόν της ταχύτητας. Συκοφανία! Ήβελησαν δια ψευδομαρτύρων να με κατηγορήσουν επί άδικανότητι. Τό άτύχημα, άλλως τε, δεν είχε δυσάρεστους συνεπείας. Τό πρόσωπο που εύρίσκετο εις τό άλλο αυτοκίνητο έκαμε μόνο ένα καταναγκαστικό λουτρό και έγώ έπαθα μιάν έλαφράν άμυχή εις τό διάφραγμα. Τά πλαίσια και των δυό άμαξών είναι άνέπαφα. Πράγματι, όμως, οι μάρτυρες

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 498

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Κ	Α	Ρ	Α	Ι	Σ	Κ	Α	Κ	Η	Σ	
2	Α	Ρ		Ι	Β	Η	Ρ	Ι	Α		Χ	Ι
3	Τ	Μ	Η	Μ	Α		Η	Σ	Υ	Χ	Ι	Α
4	Α	Α	Ρ	Ω	Ν		Σ	Α	Σ	Ω	Ν	
5	Σ	Τ	Α	Ν	Ω	Π		Κ	Ι	Μ	Α	Σ
6	Τ	Ο			Φ	Α		Ο	Σ	Α	Σ	
7	Α	Λ	Α	Σ		Ρ	Α	Σ		Τ		Τ
8	Τ	Ο	Υ	Ρ	Τ	Α	Ν		Σ	Ι	Ν	Α
9	Ι	Σ	Θ	Μ	Ο	Σ		Α	Π	Α	Ι	Σ
10	Κ		Ι		Υ		Σ		Α	Ν		Σ
11	Ο	Ρ	Σ	Ι	Π	Π	Ο	Σ		Ο	Λ	Ο
12	Σ	Α		Σ	Ε	Ι	Σ	Μ	Ο	Σ		Σ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Ίδου πώς θα βάλετε τά έννέα τραπουλόχαρτα για να έχετε άθροισμα 18 από κάθε πλευρά του τετραγώνου:

5	10	3
4	6	8
9	2	7

ΝΤΑΜΕΣ ΚΑΙ ΒΑΛΕΔΕΣ

Ίδου ποιά χαρτιά κρύβονται κάτω άπο τά χαρτιά Α. Β. Γ. Δ.

Χαρτί Α: ντάμα σπαθί.
Χαρτί Β: βαλές σπαθί.
Χαρτί Γ: βαλές κούπα.
Χαρτί Δ: ντάμα κούπα.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

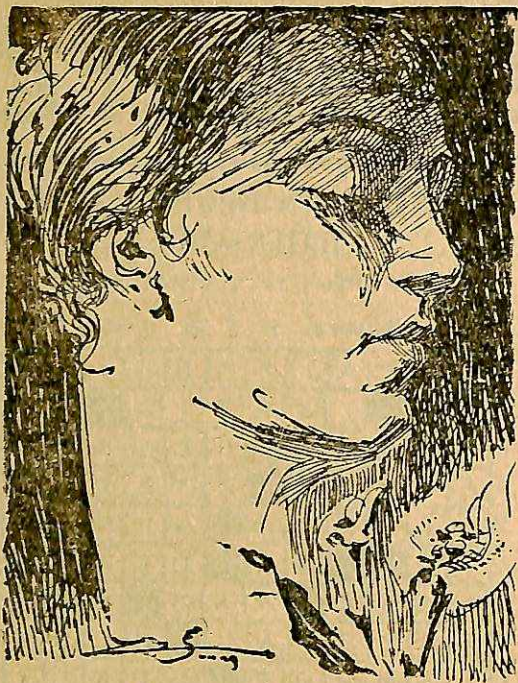
Τό χωράφι θα χωρισθί ως έξης:

ΟΙ ΟΚΤΩ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΕΣ

Θα γίνουν 40320 γεύματα. Δηλαδή οι όκτώ φίλοι θα τρώνε μαζί επί 110 έτη και 143 μέρες, λαμβανόμενων ύπ' όψει των δισέκτων έτών.

ήδυνήθησαν να άποδείξουν την άληθή ταυτότητά των:»

Μερικές έκφράσεις από τό άνωτέρω γράμμα φαίνονται άρκετές για να άποκαλύψουν τό έπάγγελμα εκείνου που τό έγραψε. Ποιό ήτο τό έπάγγελμα αυτό;

12.

(Η συνέχεια)

Ξέρω ότι την αγαπάτε, κύριε. Είμαι βεβαία γι' αυτό. Και είμαι βεβαία ότι σ' αγαπά, έ-
πίσης, αν και ποτέ δεν μου τό
έκμιστρευθήκε καθαρά. Και τώρα θέ-
λουν να έμποδίσουν να την βλέπετε. Εί-
χε σχετικώς με σ'ας μια συνομιλία με
την μητέρα μας, από την οποία έφυγε
άρρωστη. Την ξέρω. Είναι τόσο καλή
και γλυκειά, ώστε είναι έτοιμη να υπο-
στή την τύχη της χωρίς να ξεγεραθή, έ-
στω και αν πεθάνη. 'Αλλ' εγώ είμαι πε-
ρισσότερο ένεργητική, είμαι έτοιμη να
παλαίσω γι' αυτήν και είμαι βεβαία, ότι
αν την αγαπάτε και έχετε έμπιστοσύνη
σέ μένα, θα κατορθώσω να την κάμω-
μεν ευτυχισμένη χωρίς να τό θέλη. Πρό-
παντός, πρέπει να της γράψετε. Πρέπει
να μάθη από σ'ας, ότι δεν χάθηκε κάθε
έλπίς. 'Αλλά τό ταχυδρομείο δεν είναι
άσφαλές. Πρέπει να σ'ας υποδείξω άλλο
μέσον.

»Την Τετάρτη στις δέκα πηγαίνω και
κόνω μάθημα πιάνου στο βουλευτήριο
του 'Αγίου Μιχαήλ. Περνώ από τό Λου-
ξεμβούργο συνοδευόμενη από την καμα-
ριέρα. Περνώ από την δεινροστοχία των
Βασιλισσών. 'Αν βρεθίτε λίγα λεπτά
πρό των δέκα, θα με συναντήσετε ασφα-
λώς. Θα με πλησιάζετε με φυσικότητα
και θα με ρωτήσετε πώς είμεθα. 'Η θα-
λαμηπόλος δεν θα ιδή τίποτα τό έκτα-
κτο. Θα έχετε τό γράμμα σας έτοιμο
και θα μου τό δώσετε καθώς θα με χαι-
ρετάτε. 'Εγώ θα κρατώ μανσόν γιά να
τό κρύψω.

»Εννοείτε ότι είναι άπόλυτος ανάγκη
να συναντηθούμε. 'Η 'Αννα δεν θα τό έ-
πεδοκίμαζε άν της έλεγα τί πρόκειται να
κάνω. 'Αλλά δεν της λέω τίποτα και ξέ-
ρω πώς έχω δίκην. 'Εχω έμπιστοσύνη
στο μέλλον και στηρίζομαι στην δραστη-
ριότητά σας γιά να υπερνικήσω τις
δυσχέρειες.

'Η Λώρα ξαναδιάβασε τό γράμμα και
υπέγραψε. 'Ηταν ευχαριστημένη από τον
εαυτό της. Πήγε πάλιν κοντά στην άδελ-
φή της, ή οποία κοιμόταν.

—Μοιάζει σάν άγγελος, ψιθύρισε. Πρέ-
πει νάναι κανείς πολύ κακός γιά να την
κάνη να υποφέρει. Αύτην την τόσο γλυ-
κειά, και τόσο υπομονητική, αλλά και
την τόσο άφελή, ώστε να πιστεύη στην
καλωσύνη και στην άγάπη της συζύγου

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

τοδ μπαμπά!...

Την άλλη μέρα ή "Αννα ζύπνησε καλά
και ξανάρχισε την ζωή της, σάν να μη
συνέβη τίποτε.

'Η συνάντηση της Λώρας με τον Αιμέ
έγινε όπως αυτή την είχε προετοιμάσει.
Μόνο πού ο νέος της φάνηκε λίγο δει-
λός και άδέξιός ώσπου να της δώση τό
γράμμα.

'Η νέα έπέστρεψε σπίτι θριαμβευτικά
και έδωσε τό γράμμα στην "Αννα. Αύτη
δεν μπόρεσε να κρύψη την έκπληξή της.

— Αυτό πού έκαμες, είπε της άδελφής
της, είναι τρομερό!...

— Εν τούτοις διάβασε τό γράμμα με λα-
χτάρα, τό ρούφηξε κυριολεκτικώς. "Ο-
ταν τελείωσε ψιθύρισε:

— Και τώρα, τί γίνεται; Μου ζητάει
να τοδ άπαντήσω.

— 'Ασφαλώς. Περιμένει...

— Τί να σου πώ; Τώρα πού ξέρει αυ-
τό πού ξέρω; Δεν πρέπει να κρύβη καν-
είς ποτέ τίποτα από κανένα. Δεν ξέρω
να λέω ψέμματα. Δεν μπορώ.

— Μα άκουσε, λοιπόν. Δεν είμεθα σάν
τ' άλλα κορίτσια έμεις. Δεν έχομε οικο-
γένεια. Κανείς δεν ενδιαφέρεται γιά μας
'Ας φροντίσουμε λοιπόν μόνες μας γιά
την ευτυχία μας.

Τις διέκοψε τό κουδούνι του φαγητού.
'Η "Αννα έκρυψε τό γράμμα του Αιμέ
και οι δύο άδελφές κατέβηκαν στην
τραπεζαρία.

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ

Τόν χρόνον εκείνο οι κυβερνητικές
κρίσεις ήσαν αλεπ'άλληλες, πράγμα πού
έδειχνε την κομματική άστάθεια της
Βουλής. 'Ηταν, άλλως τε, ο χρόνος αυ-
τός και ο προτελευταίος της βουλευτι-
κής περιόδου.

'Ο Τεσιέ έκαμε την επανεμφάνισή του
στο πολιτικό πεδίο μ' ένα τευχος υπό
τόν τίτλο: «'Η παρούσα κρίσις» στο
δ-
ποίο πολεμούσε σφοδρώς τις ιδέες εκεί-
νες υπό την σημαία των οποίων είχε ά-
γωνισθή άλλοτε.

'Η μεταστροφή του ήταν τολμηρή άλ-
λά και γεμάτη ελκικρίνεια και ένθου-
σιασμό.

'Ο θόρυβος στις εφημερίδες υπήρξε
μεγάλος, άλλ' όχι και τελείως εις βά-
ρος του Τεσιέ. Μονάχα ένα άρθρο, άρ-
κετά ύβριστικό γι' αυτόν, δημοσιεύθηκε
με την υπογραφή του κόμητος ντε Σαιντ
—Μπραίν.

'Η "Αννα είδε τό άρθρο αυτό και ή
άπελπισία άρχισε πάλι να την κυ-
ριεύη.

— Τόν καυμένο τον πατέρα, μουρ-
μούρισε.

— "Ω! έκαμε ή Λώρα, έχει αυτός τη
δύναμη να άπαντήσει και να υπερασπι-
σθή τον εαυτό του. Τόν εαυτό σου συλ-
λογίσου....

— Τί θέλεις να κάνουμε; Τό καλλίτερο
είναι να υποταχθούμε στην τύχη μας.
'Υπάρχουν τόσα έμπόδια.... "Όταν βλέ-
πω τί μας χωρίζει από τον Αιμέ, τό
παίρνω άπόφαση ότι ποτέ δεν θα ένω-
θούμε... Και είναι ντροπή να παίρνω
γράμματά του και να τοδ άπαντώ.

— Δεν έχεις θάρρος, "Αννα, εγώ θύ-
μουν πού γενναία αν αγαπούσα. Γιατί

τό μέλλον μας να κινδυνεύη από την
πολιτική του μπαμπά; Μήπως δεν υπο-
φέραμε ως τώρα άρκετά έξ αίτίας του;
Και ενώ ή άδελφή της δεν άπαντούσε
έξακολουθούσε.

— "Ό,τι θέλεις πές μου εσύ. 'Εγώ εί-
μαι βεβαία πώς αυτή τον σπρώχνει. σ'
αυτόν τον δρόμο... Είναι τό κακό του
πνεύμα και τό δικό μας. Δεν θέλω να
υποχωρήσης, γιατί θα υποχωρούσες τότε
σ' αυτήν. "Ω! "Αν είχε λίγη λεπτότητα
δεν θα άνακατευόταν στις δουλειές
μας... "Όταν βασάνισε και σκότωσε την
μητέρα....

'Η "Αννα την διέκοψε.

— Λώρα! Δεν έχει να κάμη τίποτε
αυτή. Σου τό είπα... Δεν ξέρεις μέχρι
ποίου σημείου έχεις λάθος, όταν την θε-
ωρής υπεύθυνο γιά όλα τα κακά πού
μας συμβαίνουν... Δεν θέλει παρά τό
καλό μας... "Ισως υποφέρει όσο και
μεις από αυτά πού μας συμβαίνουν...
Ποιός ξέρει τί έχει να πάθη και αυτή...
Δεν έχει καμμία γνωριμία... Δεν έχει
γονείς, δεν έχει φίλη... δεν έχει παρά
τόν πατέρα μας, σάν όποιο τό θυγάτηρ
δλα... Και έξέρουμε πόσο πρέπει να υπο-
λογίζη κανείς σόν πατέρα μας...

— Δεν ήθελα να πώ αυτό! 'Αλλά πι-
στεύω, ότι δεν την άκούει, ότι της ξε-
φεύγει... Πόσο θα υποφέρει.

— Τόσο τό χειρότερο.... Δεν πρέπει
ποτέ να θυσιάζη κανείς την ευτυχία του
άλλου στην δική του.

'Η "Αννα ήταν γεννημένη γιά ν' αγα-
πά τους άλλους και γιά να πάσχη εξ αί-
τίας των. "Ο κύριος ντε Σαιντ-Μπραίν
της ζήτησε μια συνέντευξη, μια άθωα
συνέντευξη, στην 'Εκκλησία της Παναγί-
ας των 'Αγρών. Πήγε τρέμοντας και με
την σκέψη, ότι ήταν μια κακή πράξη.
Συναντήθηκαν.

— Σ'ας ευχαριστώ! πού ήλθατε της
είπε... Ευχαριστώ... "Επρεπε να σ'ας δώ.

— "Όχι! ψιθύρισε εκείνη. "Εκαμα κα-
κά. Τό καταλαβαίνω. "Εκαμα... κακά...
Ζήτησε να την καθουχάση.

— Μη μετανοήτε πού ήλθατε.... Σ'ας
παρακαλώ... Είναι ανάγκη να συνεννη-
θούμε. "Εχομε τόσες δυσκολίες να υπερ-
νικήσωμε, τόσους άγώνες... "Αλλ' αγα-
πώμεθα και στο τέλος θα ύπερισχύ-
σωμε...

'Εκείνη τρώαζε ακόμη περισσότερο.

— "Α! Μην έλπίζετε πολύ! Αισθάνο-
μαι τόσον καλά σ'ας μ'ας χωρίζουν... Τί
μπορούμε να κάμουμε έναντίον τόσων
έμποδίων;... Χρειάστηκε να πώ ψέμματα
γιά να έλθω εδώ, λέω ψέμματα γιά να
παίρνω τα γράμματά σας και να σ'ας
άπαντώ... Είναι κακό αυτό, είναι τρομε-
ρό. Ντρέπομαι, αλλά δεν μπορώ να κά-
μω και διαφορετικά. Και υπάρχουν τό-
σες λίγες έλπίδες! "Α! θα κάμαμε καλ-
λίτερα αν....

'Ο Αιμέ την άφήκε να έξακολουθήση.

— Ποτέ! είπε... Άκουσε, "Αννα... Δεν
μπορώ να παραδεχθώ τίποτε, πού μπο-
ρεί να με χωρίση από σένα. Δεν μπορώ
και δεν θέλω να ζήσω χωρίς την έλπί-
δα. Μη μου λές πώς δέχεσαι την ιδέα
του χωρισμού. Σε μένα αυτό θα ήταν
αδύνατο. Γιατί να άμφιβάλλη γιά μέ-
να;... Είμαι έτοιμος γιά όλα. 'Αγαπώ
τόν πατέρα μου! Δεν ξέρεις πόσο είναι

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

καλός. Τόν σέβομαι. 'Αλλ' αν δεν υπο-
χωρήση, αν δεν δεχθώ....

'Εκείνη βιάστηκε να τον διακόψη.

— Σωπάστε!... Μη λέτε τέτοια πράγ-
ματα εδώ... Θα μ'ας έφερναν δυστυχία...
'Ας περιμένουμε. 'Η ύπομονη είναι τό μόν-
ον όπλο μας.

Και κλείνοντας τα μάτια:

— 'Εγώ θα κάμω ύπομονή. Χαίρετε....

Θέλησε να την κρατήσει, να της μιλή-
ση ακόμη. "Απλωσε παρακλητικά τα
χέρια.

— Δεν σου είπα ακόμα τίποτε από δσα
είχα να σου πώ "Αννα. Δεν κάμαμε κα-
νένα σχέδιο....

'Εκείνη δεν τον άκουε πιά.

— "Όχι! όχι! Σ'ας άπαντορεύω να με
άκολουθήσετε!

Και έφυγε.

'Αλλά πριν φθάση σπίτι της είχε μετα-
νοήσει πού τον άφησε έτσι.

'Η Λώρα την περίμενε στο δωμάτιό
της και την είδε να φθάνη λαχανιασμέ-
νη και ώχρη.

— Λοιπόν; την ρώτησε με συγκίνηση.

'Η "Αννα ξέσπασε σε δάκρυα. 'Η Λώ-
ρα την αγκάλιασε:

— Μήπως σε λύπησε;

— "Όχι!... "Ω! "Όχι!... Πώς μπορού-
σε να με λυπήση!... Είναι τόσον καλός...
'Εγώ μάλλον τον λύπησα Δεν τοδ είπα
τίποτε και μόλις τον άκουσα... "Εκαμα
άσχημα να πάω... "Αλλά κατόπιν έκαμα
πιό άσχημα να φύγω έτσι γρήγορα...
Μήπως φταίω όμως; Δεν ξέρω τί κά-
νω, δεν ξέρω τί πρέπει να κάνω.... Φο-
βομαι, ντρέπομαι και όμως είμαι τόσο
ευτυχισμένη πού συλλογίζομαι πώς με
αγαπά. "Ω! Τόσο ευτυχισμένη και υπε-
ρήφανη....

'Η άδελφή της την αγκάλιασε και άρ-
χισε να της χαϊδεύη τα χέρια.

— Βλέπεις, ότι τα κανόνισα καλά τα
πράγματα;

— Δεν έχεις δίκην! είπε. "Ηταν ραν-
τεβού αυτό. Τό καταλαβαίνεις; Και μέ-
σα σέ μια 'Εκκλησία!... Μιά γρηά έκα-
νε την προσευχή της κοντά μας. Τότε
συλλογίσθηκα τον Θεό και είδα πόσο
κακό ήταν αυτό πού έκανα... "Ενας πα-
πας πέρασε και μ'ας κύτταξε σάν να τα
μάντευε όλα... Γιά σκέψω. "Αν έξομολο-
γηθώ πρέπει να τα πώ όλα αυτά και
ποτέ, ποτέ δεν θα τολμήσω.

— "Α! Χρειάζεται περισσότερο θάρ-
ρος, όταν αγαπάς κανείς.

'Αλλ' ή "Αννα με τόνο σοβαρό και η-
ρεμο της άπάντησε:

— Δεν ξέρω... "Επειτα δεν είναι αυτό
όλο... Μου φαίνεται πώς τον αγαπώ
παρά πολύ! Δεν πρέπει να αγαπάς κα-
νείς έτσι.... Δεν πρέπει ν' αγαπάς κανείς
παρά όταν μπορεί, όταν δεν υπάρχουν
έμπόδια. Τότε έχει την συνειδησή του ή-
συχη. Ξέρει πώς πού μέλλον προχωρεί,
είναι ήσυχος, είναι ευτυχής.... "Ω! Λώ-
ρα! "Ενας άπηγορευμένος έρωσ βασανί-
ζει πολύ....

Τό έπεισόδιο αυτό έμεινε μυστικό με-
ταξύ των δύο κοριτσιών. 'Η Μπλάνς δεν
άντελήφθη τίποτε. "Όσον άφορά τον Μι-
χαήλ αυτός δεν έβλεπε τίποτε. "Ανέπνεε
πάλι την άτμόσφαιρα των παλαιών αγώ-
νων. 'Η πολεμική, τη οποία προκάλεσε
τό φυλλάδιό του, τοδ έδωσε τον πυρετό

της δράσεως. Σηκώνόταν ένωρίς, δού-
λευε λίγο στο γραφείον του, έβγαине,
συνωμιλούσε με διάφορους ανθρώπους
και γύριζε στο σπίτι του σέ ώρες ακανό-
νιστες. Σπανίως βρισκόταν μόνος με την
Μπλάνς και σπανίως εκείνη τολμούσε να
τόν ρωτήσει γιά τις άσυχολίες του.

— Ένα πρωί, πού είχε καθυστερήσει κά-
πως στο γραφείο του τον ρώτησε:

— 'Εργάστηκες καλά σήμερα;

— Ναι! "Εγραφα ένα άρθρο.

Και ενώ τον ρωτούσε με τό βλέμμα
— Ναι! 'Επ' της τελευταίας έγκυκλι-
ου του Πάπα. "Εγραφα την γνώμη μου
περί Δημοκρατίας και θρησκείας.

— Μπιά! Δεν ήξερα ότι άρχισες πάλιν

να δημοσιογραφής.

Δεν άπήντησε. "Ανήσυχη εκείνη τον
ρώτησε:

— Και σέ ποιά εφημερίδα θα δημοσι-
ευθώ τό άρθρο;

Κατάπληκτη τον άκουσε ν' αναφέρει
τόν τίτλο μιας ριζοσπαστικής εφημερί-
δος.

Μίαν άλλη μέρα έκαμε μια άλλη άπο-
κάλυψη. "Ο Μιχαήλ γύρισε μετά τα με-
σάνυχτα και την βρήκε να διαβάζη ένα
βιβλίο.

— Με περιμένεις; Πόσο είσαι καλή!

Και την αγκάλιασε ευτυνιαμένος γιά
την πιστή αυτή άγάπη.

— Πώς μυρίζεις καπνό! τοδ είπε. 'Α-
πό πού έρχεσαι;

— Από μια συγκέντρωση στην αίθου-
σα Φαβίε. "Εχεις δίκην. Δεν συνηθίζουν
πολύ εκεί τα πούρα της 'Αβάνας. Ξέ-
ρεις ότι μίλησα....

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

—Καταδικάσθηκες σέ θάνατο και σέ 20.
000 δραχμές άποζημίωση.

—'Αλήθεια; Αυτό είναι μεγάλη έπιτυχία;
ζητούσαν 100.000

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

"Όλο τό Χόλλυγουντ μιλεί γιά τον
μυστικό γάμο της μεγάλης θεντέττας
Κάθριν Χέμπουργν με τον Χόσερτ
Χιούζ, τον έπαινοναζόμενο «ιπτάμενο έ-
κατομμυριοχον» γιάτί είναι θαυόπλου-
τος και άεροπόρος.

"Όταν άνηγγέλθησαν ήμειπισήμους
οι άρραβώνες της, ή Κάθριν πολυορ-
κήθηκε από χιλιάδες θαυμαστών πού
ήθελαν να τούς διαδεσπαίωση αν ή ει-
δησις ήταν αληθινή. Και ή Χέμπουργν
με μεγάλη δυσκολία κατάρρωσε να
ξεφύγη από την έξημμένη περιέργεια
του πλήθους και από τα παράπονα και
τις άπειλές μερικών δυσαρεστημένων
και έκδικητικών θαυμαστών της.

"Ισως γιά τον λόγο αυτό, την σ'λλη
μέρα διέφυγε έντονώτατα την είδηση.
'Αργότερα όμως παντρεύτηκε κρυφά.

Παρ' όλα αυτά οι νέονύμφοι κρατούν
μια παράξενη στάση: "Ο Χόσερτ Χι-
ούζ κάνει τό γαμήλιο ταξίδι... μόνος
του, με τό αεροπλάνο του. 'Η γυναίκα
του, ή Κάθριν Χέμπουργν, γυρίζει τό
νέο της φιλμ στο Σαίν-Λουί.

"Αραγε είναι ήδη κουρασμένοι και
άπογοητευμένοι ή τ'α προσποιούνται
αυτά γιά τό αδιάκριτον κοινόν; "Ας
έλπίσουμε ότι συμβαίνει τό δεύτερο.

□ □

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΑΡ;

'Η Σιμόν Σιμόν έπειδή έρωτεύθηκε
έναν σκηνοθέτη ή μάλλον έπειδή ένας
σκηνοθέτης έρωτεύθηκε την Σιμόν Σι-
μόν.

'Η Τζόαν Κράουφορντ έπειδή είχε
γάμπες τόσο ώραιες πού νικούσαν σέ
κάθε διαγωνισμό αίσθητικής ή χορού.
'Η Τζιν Χάρλοου, τυχαία, έπαίξε σέ
μια φιλανθρωπική θεατρική παράστα-
ση έντελώς έρασιτεχνική. Προηγουμέ-
νως ποτέ δεν είχε σκεφθί τον κινη-
ματογράφο.

'Η Μαριλένε Ντήτριχ έπειδή την συ-
νήνησε στην Γερμανία ο Γιάζεφ φον
Στέρνμπεργκ, ο οποίος την «άνεκάλυ-
ψε» και την λανσάρισε ύστερα στην 'Α-
μερική.

'Η Γκραίης Μούρ, έπειδή τό είχε θέ-
σει σκοπό της ζωής της και άπέφασισε
να μην υποκύψη προτού έπιτύχει, πρώ-
τα στο τραγούδι κι' ύστερα στην όθο-
νη.

'Η Νόρμα Σήρερ έπειδή παντρεύτηκε
τόν σκηνοθέτη 'Ιρβίγκ Τάλμπεργκ ο
οποίος και την άνέδειξε.

Και ή Κλωντ έ Κολμπέρ πήγε από
την Γαλλία στην 'Αμερική και έπέτυχε
στον κινηματογράφο μόνο έπειδή τό
ήθελε.

Περιστόν όμως να πούμε ότι καμμία
από αυτές δεν θα κατάρθωνε να φθά-
ση στο σημείο αυτό, αν της έλειπε τό
ταλέντο.

□ □

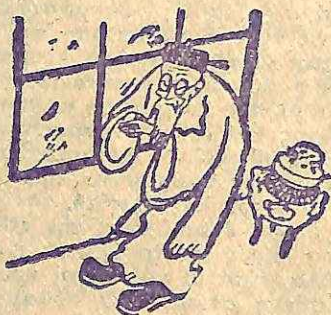
ΠΙΕΝΝΙΕΣ

—"Ενα από τα περίφημα έργα πού
πρόκειται να γυρισθούν πάλι σέ νέα
έκδοση είναι και τό «Σημείο του Ζόρ-
ρο» τό άξέχαστο άριστούργημα του
Ντούγκλας. Τώρα θα έρμηνευθί από
τόν περίφημο θαρύτονο Λώρενς Τιμ-
πεττ.

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΤΖΑΜΙΑ ΑΠΟ... ΛΑΔΩΜΕΝΟ ΧΑΡΤΙ

Ἰσχύουν στὴν Κίνα. Τὰ τζάμια στὰ παράθυρα εἶναι σχεδὸν ἀγνωστά στὰ μεσόγεια τῆς Κίνας. Πρέπει νὰ τὰ φέρη κανεὶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ

στοιχίζουν πανάκριβα.

Κατασκευάσαν, λοιπόν, τζάμια ἀπὸ λαδωμένο χαρτί ποὺ ἀφήνει νὰ περνούν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες καὶ ἰδίως οἱ ὑπεριώδεις.

Τὰ χάρτινα μάλιστα τζάμια χρησιμοποιούνται καὶ στὸ Πεκίνο ἀκόμα γιὰ λόγους θεραπευτικὰ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς. Ὑπάρχουν σὲ ὠρισμένα δωμάτια τῶν νοσοκομείων καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία τῶν ραχιτικῶν καὶ τῶν φυματικῶν.

Οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτὰ τζάμια εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ περνοῦν ἀπὸ ἕνα ἀπλό τζάμι!

□ □

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΠΛΟΥΖΑΣ

Ὅσον πιστεύατε ποτὲ ὅτι ἡ μπλουζά, τὸ γυναικεῖο αὐτὸ φόρεμα, εἶχε πρωτοφορεθῇ ἀπὸ τοὺς... ἄνδρες καὶ μάλιστα ἀπὸ πολεμιστὰς; Αὐτὸ συνέβαινε στὸν μεσαῖωνα, τὴν ἐποχὴ δηλ. ποὺ οἱ ἱππότες ντυνότουσαν μὲ βαρεῖες κι' ἀστραφτερές πανοπλίες, ὁλόκληρες ἀπὸ μετάλλο. Λοιπὸν, γιὰ νὰ προστατεύουν τὸ μέταλλο τῶν πανοπλιῶν ἀπὸ τὴν βροχὴ, γιὰ νὰ μὴ σκουριάζουν μ' ἄλλους λόγους οἱ θώρακές των καὶ τὰ

ἄλλα ἐξαρτήματα τῆς πολεμικῆς των πανοπλίας, οἱ ἱππότες περνοῦσαν ἀπ' ἐπάνω τους μιά μπλουζά ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα. Ὑπῆρχαν, ὅμως, οἱ ἐορτάσιμες

μπλουζες ποὺ ἦσαν μεταξωτές!

Λίγα χρόνια ἔπειτα ἡ μπλουζά καθιερώνετο καὶ ὡς γυναικεῖο φόρεμα.

□ □

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

Ἡ εἰδησις δὲν εἶναι πρωτοπριλιάτικη. Ἐνα μεγάλο ἰταλικὸ ἐργοστάσιο ἀεροπλάνων, κάμνει ἤδη δοκιμὲς ἐνὸς ἀεροπλάνου ἀόρατου. Τὰ φτερά, τὸ σῶμα καὶ οἱ καμπίνες τοῦ ἀεροπλάνου αὐτοῦ εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ μιά νέα ὕλη διαφανή, μὲ βάση τὸν ρετσίνι. Ἔτσι τὰ ἀεροπλάνα δὲν θὰ φαίνονται ἀπὸ μακριά.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ μοτέρ καὶ οἱ ἐπιβάται δὲν θὰ εἶναι, ἐπίσης, διαφανεῖς!

□ □

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ — ΒΟΛΙΔΕΣ

Ὅσον ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἀθλητικῆς Ὀμοσπονδίας τῆς Γαλλίας, οἱ ἀναγνώστες τοῦ διαβάσαν κατάπληκτοι αὐτὲς τὲς μέρες τὰ ἑξῆς:

Ρεκόρ τῆς Γαλλίας. Σκυταλοδρο-

μία 400X100. Νικήται: Σερμπόνε, Φίσερ, Ντυφὼ καὶ Μουρλόν, χρόνος 41 δευτερόλεπτα καὶ 4/5.

Ὡστε, 41 δευτερόλεπτα καὶ 4/5 γιὰ νὰ διανυθῇ ἀπόστασις 40 χιλιομέτρων; Δηλαδή οἱ δρομεῖς ἔτρεξαν πρὸς πολὺ καὶ ἀπὸ τὸ ταχύτερο ἀεροπλάνο;

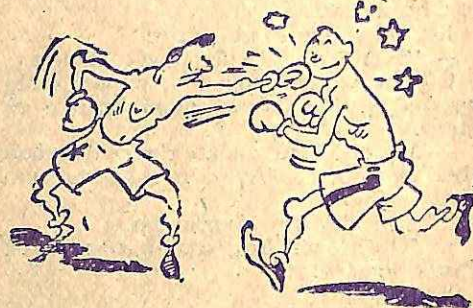
Ἦσυχάστε, ὅμως, ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ λάθους τοῦ συντάκτου τοῦ ρεπορτάζ. Ἐπρεπε νὰ γραφῇ ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασις 4X100 μόνον...

□ □

ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΜΑΣΣΕΛΑ!

Ἔχουν γραφεῖ πολλὰ γιὰ τὸ κουράγιο καὶ τὸν ἥρωισμό τῶν πυγμάχων. Αὐτός, ὅμως, ποὺ ἐπέδειξε ὁ Ἀγγλος Τσάρλτον στὸν τελευταῖον του ἀγῶνα μὲ τὸν Ζ. Μπάρντ, ὑπερβαίνει κάθε προηγούμενο. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μάτς αὐτοῦ, ὁ Τσάρλτον εἶχε δεχθῇ πολλὰ «ἀπερκιούτ» στὴν σιαγόνα ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του. Στὸ τέλος, παρετηρήθη ἀπὸ τὸν διαιτητὴ ὅτι ἡ μασσέλα τοῦ Τσάρλτον δὲν στεκότανε πιά στὴν θέσῃ της, κρεμότανε... Ἐν τούτοις ὁ Τσάρλτον ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐκέρδιζε ἔστω

καὶ ἔτσι, τὸν ἀγῶνα, καὶ νίκησε τὸ τέρας! Μόνον δὲ ὅταν τελείωσε ὁ ἀγῶν ὁ Τσάρλτον φανέρωσε πῶς εἶχε ἔλθει στὸ

μάτς μὲ σπασμένη τὴν μασσέλα ἀπὸ μιὰ ἄλλη συνάντησι!

□ □

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΟΚΤΑΙΛ

Ὅσον Βικ Τέτε ποὺ φημίζεται στὴν Ἀμερικὴ ὡς «ὁ δαίμονιος συνθέτης τῶν καλύτερων... κοκταίλς» λανσάρει τώρα ἕνα καινούργιο κοκταίλ μὲ τὸν τίτλο «Χαμένοι Ὁρίζοντες».

Τὸ μίγμα περιλαμβάνει ἐννέα διαφορετικὰ ποτά καὶ ἕξη χυμούς φρούτων. Ὅλοι βρῆκαν ἐπιτυχέστατο τὸν τίτλο «Χαμένοι Ὁρίζοντες» ἴσως γιὰ τὸν τίτον πη κανεῖς τὸ λικέρ δὲν ξέρει πιά ποῦ βρίσκεται.

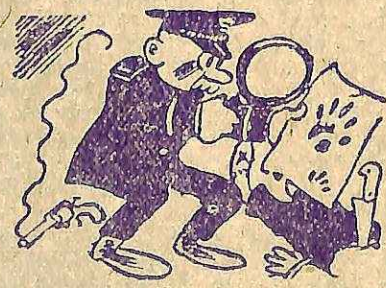
□ □

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ... ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Ἰσχύει στὸ Λονδίνο ἕνα περίεργο ἱνστιτούτο ποὺ δουλεῖ αὐτὸ εἶναι νὰ... ἐπισκευάζη τις ἐπιδερμίδες τῶν χειρῶν τῶν κακοποιῶν. Δηλαδή νὰ τις ἀλλάξη γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλύπτονται οἱ κάτοχοι τῶν ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ποὺ ἀφήνουν κατὰ τὴν δράση τους.

Ἡ «ἐγχειρήσις» στοιχίζει δέκα γκινέες τὸ χέρι (κάπου 4.000 δραχμές). Ἀνασθητὸν τοπικῶς τὸ χέρι καὶ μετὰ ἀφαιροῦν τὸ ἔνοχο δέρμα καὶ τὸ ἀνταλλάσσουν μὲ τὸ δέρμα ἐνὸς ἄλλου χειροῦ ἀθώου.

Ἔτσι, ὅταν ἡ ἀστυνομία βάλῃ στὸ χέρι τὸν δράστη μιᾶς διαρρήξεως, δὲν μπορεῖ, ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ἀφῆκε στὸ πεδίο τῆς δράσεώς του,

ἀποδείξη τὴν ἐνοχὴν του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ παραποιήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπώματων εἶναι μυστικόν.

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΑΦΟΠΛΕΣΜΟΣ

Ἐνα σπουδαῖον ζήτημα, ἡγαπητοὶ συμπολίται καὶ ἡγαπηταὶ συμγωνισμοὶν μας διὰ τὴν διάπραξιν τῆς ὠραιότερας ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλεσμοῦ. Εἴπαν, δηλαδή, ὅτι, θὰ σηκοῦν ὅλα τὰ ὅπλα, θὰ γίνῃ μὲ ἄλλους λόγους διάσκηψις καὶ θὰ ἰσοφασισθῇ νὰ γίνῃ ἀφοπλεσμός, ὁ ὅποιον, οὔτε ντρένται, οὔτε ἡρόπλινα, οὔτε κανόνια, οὔτε τίποτες πιά. Μπῆτ. Θὰ ἀφοπλισθῶμεν ὅλοι οἱ ἅπαντες καὶ εἰρήνη, τάξις καὶ ἀσφάλεια θὰ βασιλέψῃ παραχρῆμα ἀνὰ τὸ παγκόσμιον. Οὐδεμία ἀμφιβολία, μόνον σέρεται, ὅτι οὕτως τὰ διεθνῆ πράγματα θὰ βαδίσουν κατ' εὐχῆς.

Ἀλλά, ὑπάρχει ἕνα σκοτεινὸν σημεῖον εἰς τὴν ὑπόθεσιν: δὲν μᾶς λέγουσιν, ἀδελφοί, τί θὰ γίνῃ μὲ τὰ μαυρομάτικα ποὺ οὕτως ὑπερφάνως καὶ ἐθνοπροεπῶς φέρει τις.

Ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ἡ παρέα ἐάν πρόκειται ἡγαπητοί, νὰ μᾶς καταπατήσουν τὰ οἰκόπεδα, ὑπογυρεύοντες τὰ τηλεκάρτα, κακὸν δυνεῖον εἶδαι! Θὰ στεῖλωμε αὐτοπροσώπως στὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, καὶ αἱ γὰρ ψυχὴ μου, ὁποῖος θὰ βρεθῇ ἀντίκρυ μας!

ΝΩΝΤΑΣ

Καρεκλοποιός

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

κυκλοφορεῖ ἡ Πασχαλιὰτικὴ ἐκδόσις μας

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ

μὲ ὕλην φαεινὰν, φιλολογικὴν καὶ σαφῆς κτικὴν!!!

Σπεύσατε Σπεύσατε

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ἐρχονται βροχὴ αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὸν διαγωνισμόν μας διὰ τὴν διάπραξιν τῆς ὠραιότερας ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς.

Σήμερον θὰ δημοσιεύσωμε μιὰν ἄλλην ἐπιστολήν, ληφθεῖσαν ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὸν ἐν Παπουασίᾳ ἐγκατεστημένον ὁμογενὴ κ. Χ. Α. Ρ. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι διηθησμένη καὶ μὲ ὠραιότατες ἐκφράσεις ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Παπουῶν τὴν ὁποῖαν ἀριστα κατέχει ὁ ἀναγνώστης μας.

Ὁραιότητά μοι, Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσῃ μαγίαν σὲ ἀγαπῶ. Ἄν ἦτο δυνατόν θὰ ἐπιπτα εἰς τοὺς πόδας σου, ὦ Πουρί-Τουρί τῆς καρδιάς μου καὶ θὰ σοῦ ἔλεγα: μπερεκά μου-πούε-σούε φαδά, πλερί-φερί!!!

Καὶ ὅμως εἰμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἤρξεσθ! Ἡ πρόγνῃ μου σὲ ἀναμένει ἐντούτοις κι' ὁ Μεγαλοῦς, ὁ ἰδιαιτέρως μου γραμματεὺς θὰ ἡδύνατο νὰ σοὶ ἐκφράσῃ τὸν πόνον τὸν ὁποῖον ἡσθάνθη ὁ τάλας, ὦ! Παραγὰρα Πουτουτοί!

Μὲ πόνο

Σὲ φιλῶ

καὶ δι' ἐσὲ μιλῶ

τὸν Μεγαλοῦς!

Ο ΦΡΕΝΤ ΣΟΥΥ!!!

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΕΣΚΟΥΛΟΦΑΓΙΑΣ

Ἐπειδὴ πολλὴ ἀναγνώστης μας μᾶς ἐρωτοῦν πότε θὰ λάβῃ χώραν ὁ διαγωνισμὸς Σεσκουλοφαγίας, τοὺς ἀπαντῶμεν διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν ὅτι θὰ γίνῃ ὅταν θὰ θγοῦν τὰ σέσκουλα τῆς νέας ἐσοδείας, ὁπότε καὶ θάναι ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρον!

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ἐνθ' ὁ Γιώργος Πέρδικας ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαμένους δωμάτιόν του ἐδέχθη αἰφνιδίως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ σπιτονοικοκύρη του, ὅστις τοῦ ἐξήγησε τὸ ἐνοίμιον.

Ὁ ἀτυχὴς Πέρδικας ἔμεινε κατάπληκτος. Ἡ κατάσταση του ἴναι σοβαρώτατη.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΑΘΟΣ

Εἰς τὸ προπαρελθὸν ἡμῶν φύλλον, ἔγινε κάποιο φρικτὸν λάθος: ἐτέθη ἐπὶ μιᾶς θλιβερᾶς εἰδήσεως ἐκ τυπογραφικῆς ἀβελειᾶς, ὁ τίτλος Μυστικόν. Οἱ ἀναγνώσται μας, θὰ ἀντιλήφθησαν χωρὶς ἄλλο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΝΕΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Σὰς δίνωμε σήμερον ἕνα σταυρόλεξον ἐντελὲς νεωτάτης ἐπινοήσεως. Τὸ ἐφεύραν οἱ Μαῦροι ἐνὸς χωριοῦ τοῦ Τζιμποντί, στὴν Ἀφρικὴ καὶ εἶναι ἀπείρως διασκεδαστικόν.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁ ὀριζοντίως

1. Τὸ σχῆμα τῆς Ἀφρικῆς.
2. Δύο τετράγωνα καὶ ἕνας κύκλος.

3. Οἱ ἐπὶ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ.

4. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος διερχόμενος τὸν Σηκουάνα.

5. Τὸ ὄνομα τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ.

6. Τὰ τρία κακὰ τῆς μοῖρας μας.

7. Ἐνα τρυφερόν ῥῆμα (γαλλιστί: Je vous aime.)

8. Ὁ Ναυθοροδόνοσσορ. Καθ' ἑταως

(Ὅλα τὰ ὀριζόντια ἀπὸ τὴν ἀναστροφή).

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὸ ἄλλο Πάσχα.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

Ἐνας πλούσιος κτηματίας, ἀρῆκε πεθαίνοντας αὐτὸ τὸ χωράφι τὰ 32 τοῦ παιδιᾶ

καὶ τοὺς ὅρους μὲ τὴν διαθήκην τοῦ ὅτι πρέπει νὰ τὸ μοιράσουν κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ πάρουν ὅλοι τοὺς ἀπὸ ἕνα κομμάτι χωρὶς νὰ πάρουν στὸ τέλος τίποτε. Πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ μοιράσουν;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΝΟΟΜΑΝΤΕΙΑ

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τί λένε ἡ παρακάτω γραμμές:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦρθε πάλι ἡ ἀνοιξὴ ἦρθαν τὰ λουλούδια πράσινα ἡ γῆ φορεῖ παῦει πιά νὰ οἰκουρῇ θγαίνει στὰ γρασιῖδια.

Ἐλυσαν στὶς κορυφὰς τῶν βουνῶν τὰ χιόνια, ἀνοίξε ἡ τριανταφυλλιά, κι' ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς ἡ λιλια τῆς κόπῃς αἰώνια.

Ὅλη ἡ φύση χαρωπὴ χαίρεται καὶ ψάλλει ψάλλετε καὶ σῆς παιδιὰ κι' ὅς εἶναι ἄδεια ἡ κοιλάς: ὁ πόνος τί'ναι μπρὸς στὰ κάλλη!

ΡΟΣΙΝΙ

ΤΟ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ

Γιὰ σέ, πλάσμα ἀσυγκίνητον ἐφεύρα τὸ ἀεικίνητον! Κινοῦμαι ἐδῶ, κινούμαι ἐκεῖ μὲ ὁρμὴ τηλεκίνητικὴ κινούμαι μπρὸς καὶ πίσω μὰ κι' ἂν κινούμαι συνεχῶς, πάντα κινούμαι μοναχός καὶ δὲν κρατᾷς τὸ ἴσο!

Σ. Κ. ΡΙΜΠΑΣ

ΣΥΝΑΨΙΣ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Ὁ κ. Γιώργος Πινάκας συναντήσας τὸν φίλον του Βελισάριον Γλυφάδαν, ἐξήγησε παρ' αὐτοῦ δανεικὸν ἕνα τάλληρον. Ὁ κ. Γλυφάδας ἔδωκε τὸ τάλληρον ἀφοῦ ἐκράτησε ὡς τόκον δανείου 4 καὶ 50 λεπτά.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΖΗΤΗΣΕΙΣ

Νεαρός κύριος ἐπιθυμῶν νὰ νυμφευθῇ ζητεῖ 500.000 δραχμὰς ἕνα σπῆτι καὶ μερίδιον ἀπὸ ἀγρονομίαν θεοῦ. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑπάρχῃ καὶ νύμφη.

Βρέφος, ἡλικίας δέκα μηνῶν ἀπώλεσε εἰς τὸ Ζάππειον τὴν νταντά του. Ὁ εὐρὺν παρακαλεῖται νὰ τοῦ τὴν φέρῃ εἰς τὸ Βρεφοκομεῖον.

Κύριος ἐπιθυμῶν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον τούτον, ζητεῖ κατεπειγόντως ἀγοραστὴν διὰ τὰ ρούχα ποὺ φορεῖ διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ εἰσιτήριόν του μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Ν. Φαλήρου.

Εὐτραφὴς κυρία, χθρὰ ἀπὸ πενταετίας ζητεῖ σοβαρὸν κύριον διὰ νὰ συμμερισθῇ μ' αὐτὴ τὰ βάθη τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

**Ξόν θέλετε
νύ είθετε ώρεια**

χρησιμοποιείτε το βελούδινο, αϊθέριο
καί λεπτά άρωματισμένο κορπάκι Μύ-
στικουμ. Πρέπει όμως νά τό συνδυάζετε
μέ την πούδρα Μύστικουμ, σύμφωνα μέ τον
πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' άρέσετε πάν-
τοτε. Ό πίναξ του Σέρκ εύρίσκεται εις όλα τά
καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σέ κουτιά των Δρ.80.-
& 50.- • Κορπάκι Μύστικουμ Δρ. 40.- • Έναντι 3δρ. γραμ-
ματοσήμου αποστέλλεται δείγμα
πούδρας & κορπάκι. Γεν. Άντ. Οίκος
Π. Ι. Μανκριώτη, Νίκης 10, Άθήναι

πούδρα
Μυστικουμ
ΚΟΡΠΑΚΙ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και κολλοπαισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σελώνος 40).

Δυστυχισμένην, Θεσσαλονίκη. — Όλα είναι αποτελέσματα μιας γενικής εξαντλητικής καταστάσεως, ή οποία έχει επιδράσει ακόμη περισσότερο και στο νευρικό σας σύστημα (δνεύρα κλπ.). Λοιπόν θάνατο απόλυτος ανάγκη να υποβληθήτε στην εξής θεραπεία. Θα κάμνετε την μὲν μίαν ή μέραν μιὰ ένεση 'Ανδροστίνης ελαιώδους μορφής, την άλλην ήμέρα μιὰ ένεση Τετσα-στενολ και την τρίτην μιαν ένεση επίσης 'Ανδροστίνης ύγρας μορφής και ούτω καθεξής έως ότου συμπληρώσετε 18 εν όλω έnéσεις 'Ανδροστίνης και ένα κουτί Τετσα-στενολ. Κάθε κουτί 'Ανδροστίνης περιέχει 3 έnéσεις λιπώδους και 3 ύγρας μορφής. Αυτές γίνονται όλες ενδομυϊκές. 'Επίσης, καθημερινώς πλύσεις πότε μ' αραϊδ βορικό και πότε με σέτο νερό στο όποιο να ρίχνετε μιὰ κουταλιά της σούπας στύψη σε σκόνη. Όταν τελειώσετε την κούρα αυτή θα είσθε ευτυχισμένη. Μου ξαναγράψετε.

Μανουέλα Μπρίνη. — Δυστυχώς, αυτή τη φορά δεν θα σας ευχαριστήσω. Δεν είναι δυνατόν ποτέ αν δεν έχετε γνώσεις κι' ειδικά εργαλεία να παρασκευάσετε ροζ του προσώπου και μάλιστα στο δύσκολο χειρισμό που ζητάτε. Όσον αφορά για

ΥΓΙΑΦΕΡΟΝ, ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ, ΑΓΑΠΗ

Αυτή είναι ή σκάλα της έπιτυχίας εις το άλλο φύλον. Παραμέλησις της εξωτερικής εμφάνισης καταστρέφει την ατμόσφαιραν της έμπιστοσύνης και συμπαθείας. Όλοι θαυμάζουν την φρεσκάδα και το περιποιημένον σύνολον. Η καρδιάς ηγαίνουν περισσότερον εις όποιον μπορεί να μειδιά έλκυστικά. Ε'ωραία λευκά δόντια; Λοιπόν πρω' και βράδυ οδοντόπαστα ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ. Πωλείται τώρα εις δύο ποιότητες, αφρίζουσα ή μη αφρίζουσα είναι και αι δύο εξ ίσου καλά.

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

το ταγίρο με το μπλε-νιού πηγαίνουν δλο, σχεδόν, οι χρωματισμοί τόσο οι ζωηροί όσο και οι παστέλ. Εγώ θα σας συνιστούσα μιὰ μπλουζα θαλασσιά ή ρόζ. Τά άσπρόμαν-ρα παπούτσια ταιριάζουν, θεδαίως, αλλά τά άσπρα και μπλε (που είναι τώρα πολύ της μόδας) ταιριάζουν ακόμη καλύτερα.

Κρητικοπούλαν ξανθήν. — Ευχαριστήθηκα πολύ που οι συμβουλές μου είχαν τόσο ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Για μοδίστα που με ρωτάτε, τώρα που θα έλθε-τε στην 'Αθήνα, επισκεφθήτε την κυρία Νότα Βάταλη (Οίκος «Νότας», Βουλής 42) ή όποια ράβει με εξαιρετικό γούστο και σε τιμάς λογικάς. 'Αν θέλετε, της λέτε ότι σας έστειλα εγώ, όποτε θα σας κάμη μιὰ σχετική έκπτωση ακόμη. Είμαι θεδαία ότι θα μείνετε απόλυτως ικανοποιημένη.

Νινόν, Σύρον. — Η μεγαλύτερη ά-σχήμα κι' ό κίνδυνος ήσαν τά σπυριά. Συ-νεπώς αφού αυτά εξηφανίστησαν κι' έμει-ναν μόνον τά έξογκώματα, καθώς μου γρά-φετε, έγινε καλή αρχή. Την Προπιντέξ να την εξακολουθήσετε ακόμα, γιατί ό σταφυ-λόκοκος ένεδρεύνει πάντα. Αυτό δηλούν οι σιληρίες που έμειναν. Ποτέ να μη τά σπά-τε τά σπυριά σας, ούδὲ να μεταχειρίζεσθε σαπούνι έφ' όσον μάλιστα χρησιμοποιείτε την λουιδόν που σας έδωσα, την όποιαν και πρέπει να εξακολουθήσετε. Θα προσθέσετε δυο φορές την εβδομάδα την χρήση άσπρα-διού του αυγού το όποιο θ' αφαιρήτε μετά ένα τέταρτο της ώρας με ένα βαμβάκι και χλιαρό νερό. 'Επίσης έσωτερικώς θα παίρ-νετε μαγιά της μύρας κρυσταλλίζε την ό-ποία θα βρήτε στο φαρμακείο. 'Απ' αυτήν θα παίρνετε ένα κουταλάκι του γλυκού μέ-

ΟΣΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟ- ΤΕΡΟΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΨΙΣ

Αυτό το αποτέλεσμα φέρει ή κρέμα NIVEA το νέον και άριστον προϊόν της καλλυντικής έπιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τους ιστούς του δέρματος τάς ουσίας δια των όποιων το δέρμα τρέφεται και αναζωογονείται. Γηραιά, έφθαρμένα κύτταρα εξαφανίζονται άντινατισταμένα δια νέων. Ρυτίδες, πτυχαι και λεκέδες του δέρματος εξαλείφονται, το δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλα-κόν. Έμφανίζεται δροσερόν, τρυφερόν, άνθη-ρόν και καθαρόν σάν ζωγραφιά. Το δέρμα τότε αποκτά μιαν θανμασίαν όψιν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ 8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ 15
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ 30

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Η Συνέχεια από τη σελίδα 22)

μια μέρα στις κούρσες τον Κάρολο και τον αγάπησε, αλλά έπειδή ήταν πολύ πλούσια φοβόταν μήπως την παν-τρευτή κανείς για τά χρήματά της κι' όχι για τον έαυτό της. Θέλησε να κά-νη αυτό το περίεργο πείραμα: έξαγό-ρασε την ένοχη της παιδαγωγού μου, πήρε τη θέση της και αγαπήθηκε από τον Κάρολο παρ' όλη τη φαινομενική φτώχεια της και το έπαγγελμά της.

—'Αλλά το μέγαρο;
—'Επειδή κατάλαβε τη δύσκολη θέ-ση μας συνήργησε κατά τρόπον ώστε, άφουγκράζοντας πίσω από τις πόρτες κατώρθωσε να έμποδισή κάθε άγορά του σπιτιού από ξένον και τό άγόρα-σε για να μου το χάριση όταν θα παν-τρευτώ. Μου το ύποσχέθηκε...

Η κόμησσα στάθηκε δυο λεπτά ζαλι-σμένη. 'Υστερα έτρεξε στο τηλέφωνο και πήρε τον άστυνόμο.

—Στάς διαταγές σας, κ. κόμησσα.
—Για την ύπόθεση που σας είπα τό πρωί είχα λάθος...

—Τό ήξερα, κυρία κόμησσα

P. ΝΤΑΡΒΕΛ

σα σε ½ ποτήρι νερό κρύο κάθε πρωί νη-στικάτα. Μετά δυο μήνες μου ξαναγρά-φετε.

ΛΟΡΑ

Έκδόσεις

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Έξεδότη το 3ον τεύχος μηνός Μαρτίου 1937 με τό έξης περιεχόμενον:

1) Τί είναι τὰ δνεύρα: Η αι-
τία.—Η εξέγησις των. 2) Τό φαι-
νόμενον της Μετεωρήσεως
των 'Ινδων Γιογκήδων. 3) Τη-
λεπάθεια — Διδρασίς — Ψυχο-
βολία του άρεοπαγίτου κ. Σπ. Δημητρι-
άδου, της κ. Πόπης Κοκκίνου, της δ)δος
Μαρ. Μαρκοπούλου, του κ. 'Ανδρ. Νομικού.

□ □

«ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ»

Σε λίγες μέρες κυκλοφορεί ή ποιητική συλλογή της έκλεκτής ποιητριάς δος Μαρίας Παλαγγά. Με την ποιητική αυτή συλλογή ή δος Παλαγγά δεν πρόκειται απλώς να προσ-θέση μιὰ ακόμη συλλογή στις τόσες που έξε-δόθησαν αλλά να παρουσιάση μιὰ ώραία έργα-σία, της όποιας δείγματα είχαν ήδη οι άνα-γνώσται μας.

□ □

«ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΙΜΑ Ν' ΑΓΑΠΑΣ»

Μετά την μεγάλη έφετεινή έπιτυχία του «Ζητώ ένα φίλο» (Κρεσσίδον Δανάης, δίσκος «Κολούμπια») ό κ. Χρ. Πύρπασος μάς πα-ρουσιάζει σε δίσκους Παρλοφών ένα νέο φοεάκι του: «Δεν είναι κρίμα ν' αγαπάς». Μουσική Παπαδοπούλου, έκδοση 'Ανδρεάδη Νάνα (Χ. Τρικούπη).

□ □

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Έκυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος του δε-καπενθήμερου ποιητικού περιοδικού «Παγ-κόσμιος 'Ανθολογία» που θ' αποτελέση αλη-θινό μνημείο για τά 'Ελληνικά Γράμματα. Στις σελίδες της θα δημοσιευθούν τά άρι-στοτεργήματα όλων των μεγάλων ξένων ποιη-τών, μεταφρασμένα από τους πιο δόκιμους Έλληνες ποιητάς. 'Επίσης όλος ό όγκος της σκόρπιας συστηματοποίησης και όμως αξιό-λογης εργασίας που έγινε κατά το παρελθόν από τους παληούς μας ποιητάς και που θρί-σκεται λησμονημένη σε παλιά περιοδικά, έ-φημερίδες, βιβλία, κ.τ.λ. θα συγκεντρωθή με προσοχή, αγάπη και φροντίδα. Εις την

Θαυμάζουμε τα' ωραία Μαλλιά!

Αλλά μόνον όταν είναι περιποιημένα. Η σω-στή περιποίησις είναι άλλη: μιὰ φορά την εβδομάδα λούσιμο με το Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ (Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει ιαι τό ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλ-ιά φυσική υαλάδα, υγεία και τό διατηρεί ιάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τα σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
2 είδη: Shampooan και Shampooe
ΔΡΧΜ 12,50
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' έκάστην, πλην Κυριακής, 6—7 μ.μ. 'Αγ. Δημητρίου 14.

Μιάν δυστυχισμένην γυναί-κα. Αυτό που προκάλεσε την κατάσταση που μου γράφετε δεν είναι βέβαια ούτε το γήρας ούτε και τά καταπραυντικά, αλλά μόνον ή πρώτη Ιστορία, που έχει επιδράσει στο ήθικό σας. Μπορείτε τώρα να ξαναβρή-τε πάλι όλο σας το σφρίγος άρκει να έχετε έπιμονή και ύπομονή. Δηλαδή ποτέ δεν πρέ-πει όταν πηγαίνετε, να είσθε προκατειλημ-μένη ότι θα αποτύχετε αλλά να κάνετε τον έ-αυτό σας να πιστέψη ότι θα ξαναβρήτε αυ-τό που χάσατε. 'Επειτα θα πάρετε τά φάρ-μακα που σας γράφω παρακάτω, επί εξ μή-νας, παύοντας 2 μέρες προ και 3 μέρες μετά:

'Αγκομενσίνη και Σιστομεν-σίνη Σίμπα εις κομπιμέ: 4 την ήμέ-ρα, δύο από τό ένα και δύο από τό άλλο. Κάμνοντας αυτά να είσθε πλέον ή θε-δαία ότι θα γίνετε όλόκληρα. Τις έnéσεις μπορείτε να τις συνεχίσετε ώφελούν, δεν δλάπτουν διόλου.

Νευρικών 'Ασθενή. Μοιραίως ό πανικός θα μεταδοθή όχι μονάχα στη γυ-ναίκα σας αλλά και σε όλη σας την οικογέ-νεια αν εξακολουθήση αυτή ή Ιστορία. Γιατί τί θέλετε να πάθουν οι άλλοι όταν βλέπουν τον άρχηγό του σπιτιού να κατέχε-ται από μελαγχολία από άνθρωποφοβία; Θα πάθουν άπόλυτα τά ίδια και χειρότερα. Με ρωτάτε γιατί να ελαττώνεται το βάρος σας, και να κουράζεσθε μ' ένα μικρό περιπα-το. Μ' αυτή την κατάσταση τί άλλο θέλατε να συμβή; Όλα αυτά είναι αποτελέσματα της

«Παγκόσμιο 'Ανθολογία» θα συμπεριληφθούν και οι έλεκτικότεροι στίχοι των 'Ελλήνων ποιητών. Όσοι λοιπόν ενδιαφέρονται για την πρόοδο της Τέχνης και των Γραμμάτων, είμεθα βέβαιοι ότι θα ένισχύσουν την προσ-πάθειά του έκτου της «Παγκοσμίου 'Ανθo-λογία».

αδρωστημένης φαντασίας σας. 'Αφήνετε τό-ρα την Βαλεριάνα και πάρετε το φάρμακο που σας γράφω. Όσο για την Φυτίνη Σίμπα να την πάρετε χωρίς να περιμένετε διόλου και να την εξακολουθήσετε όσο μπο-ρείτε περισσότερο καιρό. Πάντως πρέπει ό-πωσδήποτε να σας δώ. Μην τό άμελήσετε διόλου αυτό.

Bromure de sodium	à à
Bromure de potassium	7 gr.
Chloral	4 "
Sirop de Menthe	80 "
Eau	200 "

παίρνετε δύο κουτάλια της σούπας ή-μερησίως στο μέσον του φαγητού.

Δε μ β ο υ χ ο ν. Δεν μπορεί να καταλάβω πως ό φίλος σας συσχετίζει την πάθησή την

'Από το έρχόμενο φύλλο

το νέο μας άριστούργημα

«ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ
ΚΑΙ ΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...»

όποιαν είχε μ' αυτό που συμβαίνει σε σας. Δεν υπάρχει καμιά απόλυτως σχέση μετα-ξύ αυτών των δύο που γράφετε. Να πάρετε 30 γραμμάρια Βαλεριάνας και να παίρνετε απ' αυτήν 40 σταγόνες την ήμέρα, είκοσι τό πρωί και είκοσι τό βράδυ οποιαδήποτε ώρα θέλετε προ ή μετά τό φαγητό. Όταν τε-λειώση τότε μου ξαναγράψετε, πληροφορών-τας με για τό αποτέλεσμα, για να ρυθμίσω τί άλλο πρέπει να σας δώσω.

Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον υπάρχει πα-θανότης να άνακουφισθήτε.

Μα ρα μένο λ ο υ λ ο υ δ ι. Όπως και μόνη σας γράφετε δεν προϋπήξε τίποτε τό ύποπτον ώστε να τρομάξετε. Είναι ένα φαι-νόμενο έντελώς φυσιολογικό που σε άλλες είναι έντονότερο και σ' άλλες άσθενέστερο. Σιγά-σιγά δέ μετριάζεται. Μιὰ απλή καθα-ριότης με λίγο χαμόηλο χλιαρό είναι άρκε-τή για να μετριασθή τό κακό. Όσο για τό άλ-λο ζήτημα για τό όποιο τρομάξατε δεν είναι και τόσο τρομερό. Βέβαια δεν εινε και καλό,

**Καλλίτερα από όσα εί-
αλλα γραμιά!**

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

άλλα δεν είναι και του πεθα-
μού! Όταν δὲ γίνῃ τὸ ἄλλο
πὺν γράφετε τότε ἡ κατάσταση
θα μεταβληθῇ ὅπως διόλου.
Ὡστε δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος
ἀνησυχίας.

Μ. Μ. 22. Γιὰ τὸ πρῶτο ζή-
τημα πρέπει νὰ ἐξετασθῇτε καὶ
ἀπὸ ἑνὸς λαρυγγολόγου μὴ τυ-
χὸν ὑπάρχει τίποτε στὴ μύτη ἢ
στὸν λάρυγγα καὶ προκαλεῖ ὅλη
αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἄν δὲ
δὲν ὑπάρχει τότε κάθε 15—20
μέρες νὰ παίρνετε ἕνα ἐλαφρὸ
καθαριστικόν. Νὰ προτιμᾶτε μιὰ
ἐλαφρὰ δόσιν ἀγγλικοῦ ἀλατιοῦ.
Ἐπίσης πού καὶ πού νὰ παίρ-
νετε λίγο Σαμπόν Μέρκ, σύμ-
φωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν του.
Παίρνετε ἕνα μπουκάκι τὸν μῆ-
να. Τέλος γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα
καλὴ βέβαια ἦτο ἡ θεραπεία
πὺν ἐκάματε ἀλλὰ ἀκόμη καλύ-

τερο θὰ εἶναι ἂν πάρετε, Ἄ γ-
κομεν σὶνὴ καὶ Σιστο-
μεν σὶνὴ Σίμπα εἰς κομ-
πομιὲ γιὰ νὰ τονωθῇ ἡ ἑσὼ ἐκ-
κρίσις ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ ἐ-
πιτύχετε αὐτὸ πὺν ζητάτε. Πάν-
τως εἰσθε ἀκόμη νέα καὶ δὲν
πρέπει νὰ διαψέθετε πολὺ.

Π. Ι. Α. Α. Φαίνεται ὅτι δὲν
ἔχετε καμμιά δουλειὰ πὺν νὰ
σᾶς ἀπασχολῇ καὶ γι' αὐτὸ
παίρνετε μέτρο καὶ μετράτε.
Γιὰτὶ ὅμως δὲν περιμένετε νὰ
ῆτε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τότε νὰ
μὺ γράψετε, ἀλλὰ ἐκάματε τὸ
ἀντίθετο;

Τώρα δὲν καὶ ἂν σᾶς γράψω δὲν
πρόκειται νὰ σᾶς κάνῃ σοφώτε-
ρο ἀφοῦ μόνος σας δὲν ἔχετε
τὴν περιέργειαν.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΕΞΥΨΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάσατε τὴν χαρὰν τῶν
καθαρῶν καὶ φυσικῶς λευ-
κῶν ὀδόντων, μὲ οὐλα ὑγεία.

Χρησιμοποιεῖτε "ΚΟΛΥΝΟΣ",
τὴν ἀντισηπτικὴν ὀδοντοκρέ-
μαν τῆς ὁποίας ἡ παρασκευὴ
στηρίζεται ἐπὶ μιᾶς ἐντελῶς δια-
φόρου ἐπιστημονικῆς θεωρίας.

Ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ", περιέχει συ-
στατικά τὰ ὁποῖα δὲν εὐρί-
σκονται εἰς τίς ΚΟΙΝΕΣ ὀδον-
τοκρέμες. Εἶναι διαφορετικὴ

διότι διεισδύει εἰς ἐκάστην
κοιλότητα καὶ σχισμὴν τῶν ὀ-
δόντων σας καὶ φονεῖ ἐκα-
τομμύρια μικροβία, τὴν αἰτίαν
τῆς καταστροφῆς των. Τὸ σπου-
δαιότερον δὲ εἶναι, ὅτι ἡ "ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ", εἶναι οἰκονομικὴ διότι
χρησιμοποιεῖτε τὸ ἥμισυ τῆς
ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην
ΚΟΙΝΗΝ ὀδοντοκρέμαν. Εἶναι
τόσον συμπεκνωμένη ὥστε ἐν
καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ
ξηρᾶς φήκτρας ἄρκει.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσ-
σαλονίκης μὲ Μέναν Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ ΝΕΟΝ ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ἤδη σήμερον αὐτὸν
τὸν ἀπλοῦν τρόπον. Δὲν γνωρίζ-
ει ἀποτυχίαν καὶ θὰ σᾶς δώσῃ
ἐστὶ μαγευτικὸν χρώμα νέας
κόρης ὅπου θὰ κάμῃ τὰς φίλας
σας νὰ σᾶς θαυμάζουν καὶ νὰ
σᾶς ζηλεύουν. Ἀπλώσατε προ-
σεκτικὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας
καὶ τοῦ λαιμοῦ σας Κρέμα
Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ
(μὴ λιπαρά). Κατόπιν μεταχει-
ρισθῆτε ἐλαφρὰ πούδρα παίρ-
νοντας κατὰ προτίμησιν τὴν
πούδραν Τοκαλὸν, ἡ ὁποία
εἶναι κατασκευασμένη διὰ νὰ
χρησιμοποιηθῇ μὲ τὴν Κρέμα
αὐτή. Ἡ ἀλλαγὴ ὅπου θὰ παρα-
τηρήσετε εἰς τὸν καθρέπτην θὰ
σᾶς ἐκπλήξῃ. Ἡ Κρέμα Το-
καλὸν, χρώματος λευκοῦ ἀ-
πλώνεται ἐφ' ὅλοκληρον τοῦ
προσώπου σὰν ἀδιόρατο πέπλο
ωραιότητος, δίδοντας ἕνα μα-
γευτικὸν βελούτε, ἐπιτρέπει τὸ
ἐνδιαίτητο ἀπλῶμα τῆς πούδρας,
τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σχη-
ματίζῃ πλάκας καὶ ἀνομοιό-
μορφα στρώματα καὶ τὴν κά-
μνει νὰ κρατᾷ τέσσαρας φο-
ρὰς περισσότερον. Ἡ Κρέμα
Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ
περιέχει κρέμα φρέσκῃ καὶ ἐ-
λαιόλαδον προαναμεμιγμένα κα-
θὼς καὶ ὅλκιμὰ πολὺ τονωτικά
καὶ λευκαντικά. Αὐτὰ διαλύ-
ουν τὰ μαύρα στίγματα, συσφίγ-
γουν τοὺς διεσταλμένους πό-
ρους, λευκαίνουν καὶ γλυκαί-
νουν τὴν πιδ σκούρα καὶ σκλη-
ρὰ ἐπιδερμίδα.

Dentol
dentifrice antiseptique
ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Λευκοὺς ὀδόντας
Εὐοσμὸν ἀναπνοῆς
Δροσερὸν στόμα

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱππο-
κράτους 19 6

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὀτορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμ.
Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6,
ἀπὸ 4—6 μ.μ. Τηλ. 29 - 562

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

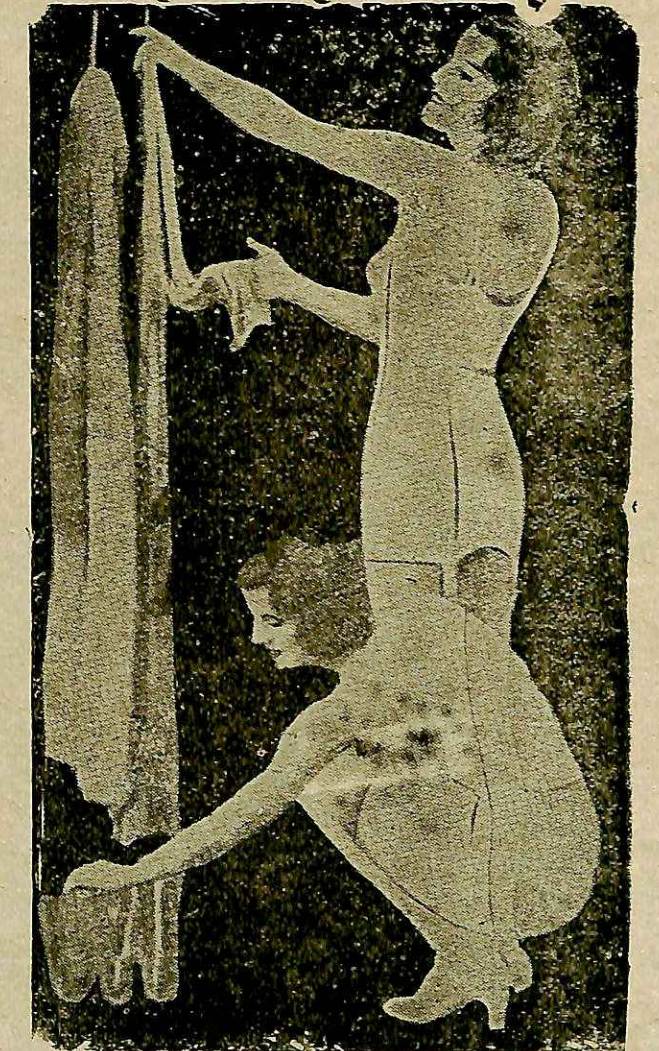
3μηνος διδασκαλία πα-
ρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ
τῶν Παρισίων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Υπὸ αὐστηρὰν ἐπίβλε-
ψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ.
Ζητήσατε κανονισμὸν.
Εγγράφαί καθ' ὅταν δὴ-
ποτε ἐποχὴν.

ΠΑΤΡΟΝ—ΚΡΟΚΙ
Πώλησις χονδρική καὶ
λιανική
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγ-
γελία

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐάν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ
νὰ διατηρήσῃτε τὰς γραμμὰς σας, δοκιμά-
σατε τὰ τελευταῖα μοδέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ--
ΚΟΡΣΕΔΩΝ—ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου
οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν
γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες.
Μιά δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Ἡ ΚΛΩΣΤΗ

ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

Κυρία,

Ἡ ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ**

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλευρῶς τοῦ Κινηματογράφου «Ἀττικόν»

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξι-
τικὴν δροσιὰ ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἐλάττωσιν τοῦ πά-
χους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ἈΤΤΙΚΟΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

E. F. S.
ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,

Αποστέλλатέ μοι
παρακαλώ έν αντίτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

εις την κάτωθι διεύθυνσιν, ΔΩΡΕΑΝ :

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

είναι νά διατηρήση πάντα τὰ νειάτα της καί τήν
όμορφιά της. Πολλές προσπαθοῦν νά τὸ ἐπιτύχουν μέ
γυμναστικές ἀσκήσεις, σπόρ καί αὐστηρή διαίτα.
ΤΙΠΟΤΕ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ ἐάν δέν ξεύρετε τὸ
μυστικὸ πού θὰ σᾶς κάμῃ νά εἰσθε **ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ**
ΟΜΟΡΦΗ, χωρὶς νά ὑποβάλλετε τὸν ἑαυτὸ σας σὲ
ἀσκητικές δοκιμασίες. Αὐτὸ θὰ τὸ βρῆτε στὸ βιβλί
πού θὰ λάβετε **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, ἐάν μᾶς ἀπο-
στείλετε τὸ παραπλεύρως δελτίο συμπληρωμένο μέ
τὸ ὄνομα καί τὴ διεύθυνσί σας.
Γράψετε μᾶς **ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ**, προτοῦ ἐξαντληθῇ.

E. F. S.

ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11

— ΑΘΗΝΑΙ —